

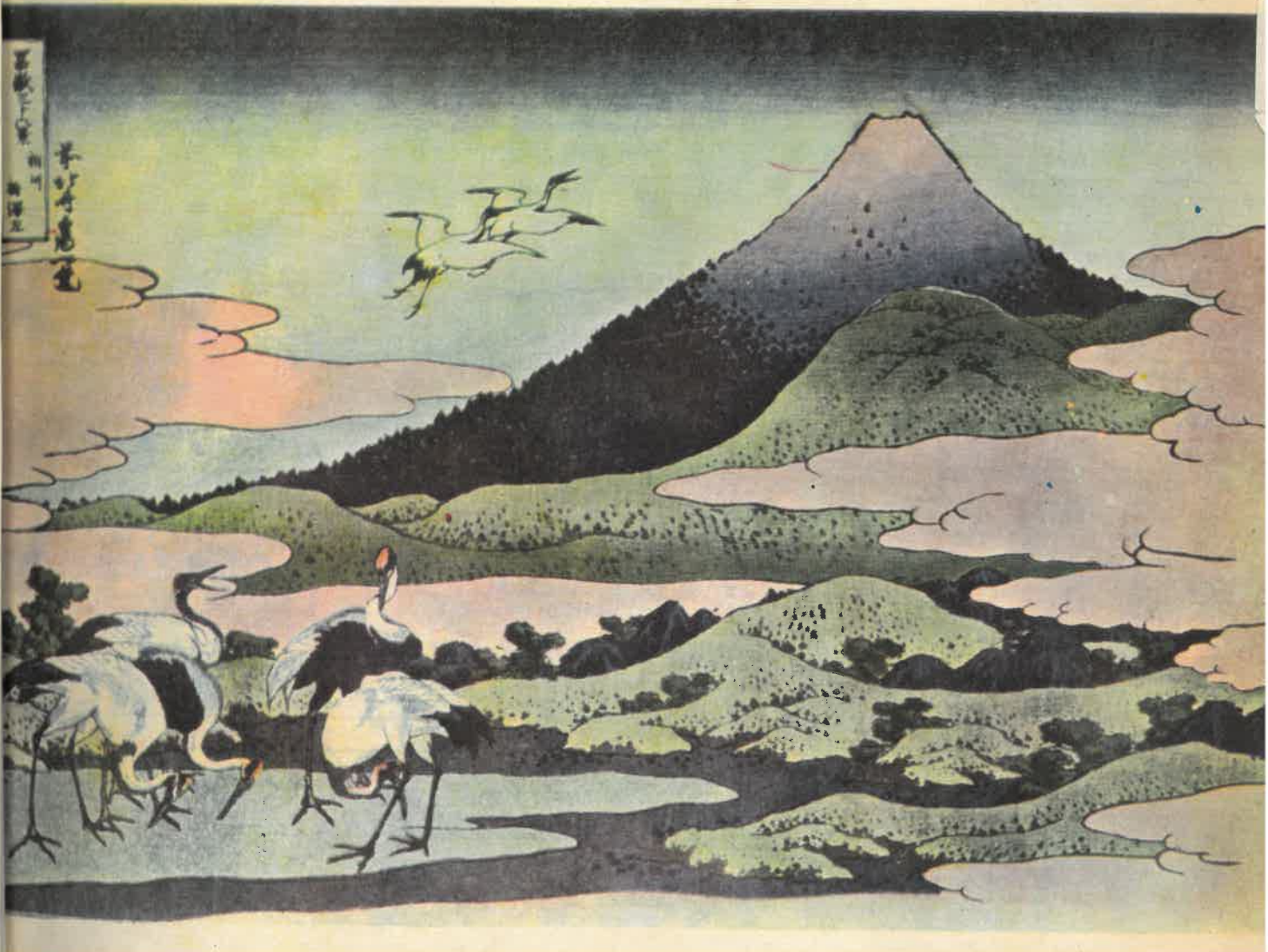
WASO 11
DS 531
D 6424

ĐÔI

KỸ NGHỆ BẰNG NHẠC

115

ĐỜI

115

ĐẶC BIỆT : KỸ NGHỆ BĂNG NHẠC

- SẢN XUẤT BĂNG NHẠC : NGÀNH KINH DOANH MỚI : lachở
- NGHỀ THU BĂNG NHẠC Ở CHỢ LỚN : lruquốc
- SANG BĂNG NHẠC : vậnnghyên
- PHONG TRÀO NGHE BĂNG NHẠC : nguyễntiến

CHÁNH TRỊ

- CHUẨN BỊ CUỘC CHIẾN ĐÔNG NAM Á : lýđạinguyên
- BÀI HỌC VỀ CUỘC THẢO LUẬN DỰ LUẬT NGÂN SÁCH 1972
- THẨM KỊCH CỦA MỘT CUỘC NỘI CHIẾN : vưonghữubôt
- NGÀY CHIẾN TRANH VIỆT PHÁP BÙNG NỔ : KẾ HOẠCH NAVANE
- ĐI NHÌN B-52 TRÊN ĐẤT CHÙA THÁP : maiphương

VĂN NGHỆ

- CẢNH HOA CHÙM GỬI : q.ỳnhdao
- NỤ CƯỜI DƯỚI MỘ : hoànghảithủy
- KẼ BÀN MÀU : nguyễnthuylong
- HỒN GỖ ĐÁ : cạcsĩ
- KIẾP CÔ ĐƠN : lêđà

CÁC MỤC THƯỜNG XUYỄN

- NÓI VỚI ĐẦU GỐI • THƠ ĐỜI • SINH TỬ PHÙ • TRANG THƠ
- ĐỜI MUÔN MẮT • ĐỖ BUỒN TINH HOA • THỜI SỰ THỂ
- GIỚI • THỜI SỰ TRONG NƯỚC • ĐIỆN ẢNH • NHIẾP ẢNH • SINH HOẠT NGHỆ THUẬT

ĐỜI • NĂM THỨ BA • SỐ 115 • TUẦN LỄ TỪ 30-12-1971 ĐẾN 6-1-1972

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

▼
Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập
CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 50đ

Giao dịch Quảng cáo
Hỏi ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

Bài gửi báo đời miễn gửi cho báo khác và ngược lại. Nhà báo không trả lại bản thảo

BÀI HỌC VỀ CUỘC THẢO LUẬN DỰ LUẬT NGÂN SÁCH 1972.

Hạ viện có 159 dân biểu, trong đó Khối Dân Tộc Xã Hội có 32 dân biểu đối lập, Khối Dân Quyền có 26 dân biểu độc lập và 14 dân biểu thuộc nhóm QC có khuynh hướng độc lập. Tổng cộng là 72 người. Còn lại 87 dân biểu được coi là thân hành pháp.

Điều đó chẳng có chi đáng phàn nàn. Chính quyền có nhiều dân biểu ủng hộ thì chính quyền mạnh, mà một nước chậm tiến thì cần phải có chính quyền mạnh.

Duy một điều đáng phàn nàn thôi.

Đó là khối dân biểu thân hành pháp ở Hạ Viện đã dùng các thủ tục nghị trường, lấy khối đông để áp đảo khối thiểu số, và làm cho Hạ nghị Viện trở thành cái máy gạt (xin ăn công nhớ máy gạt chớ không phải máy gạt).

Hạ nghị viện được triệu tập từ đầu tháng 9 nhưng các dân biểu khối «máy gạt» đã tìm kế hoãn binh để cho tới đầu tháng 11, sau khi Tổng thống được bầu xong, tuyên thệ rồi, Hạ viện mới bắt đầu hợp thức hóa đề nghị và bầu cử văn phòng. Khi hợp thức hóa, họ dùng áp lực đa số để hợp thức hóa cả các dân biểu bất hợp thức và thiểu tư cách. Khi bầu văn phòng họ dùng áp lực đa số để chiếm trọn từ hức lớn tới chức nhỏ. Chiếm xong văn phòng rồi họ lại dùng áp lực đa số để từ tuần qua, tìm cách thông qua ngân sách quốc gia 1972 một cách mau chóng kỷ lục.

Cách đây ba số, tuần báo Đời đã nêu lên tình trạng vi hiến của dự luật ngân sách Quốc gia 1972. Đáng lẽ Hành pháp phải chuyển sang Hạ Viện dự luật này trước 30-9, và hạ viện phải biểu quyết trước ngày 30-11, cho Thượng Viện thông qua trước 31-12.

Bây giờ gần hết năm 1971, Hạ Viện mới hấp tấp làm cho lệ cái ngân sách.

Nhưng trong lúc thảo luận và biểu quyết theo lối «cưỡi ngựa bắn chim» đó, khối đa số lại lấy thịt đè người để bịt miệng khối thiểu số! Với đa số, họ biểu quyết ngưng thảo luận khiến cho các dân biểu đối lập đã ghi tên phát biểu ý kiến bị gạt ra, không được nói nữa. Cuối cùng 3 khối đối lập phải bỏ phòng họp ra hành lang họp báo.

Tại sao họ phải bịt miệng người ta?

Chỉ có một cách giải thích, là họ sợ phải nghe sự thật, họ sợ không dám nghe lẽ phải.

Và theo cung cách đó họ đã tỏ ra thân hành pháp bằng cách bịt lẽ phải, bịt sự thật!

Việc thảo luận dự luật ngân sách quốc gia họ đã làm vậy, thì khi thảo luận các dự luật khác, các vấn đề khác họ cũng dám làm như vậy!

Hành pháp cứ dùng túng cho tình trạng trên kéo dài mãi chẳng?

Nền dân chủ được xây dựng bằng các cuộc thảo luận trong nghị trường. Nếu không cho thảo luận trong nghị trường phải chăng người ta muốn đẩy phe đối lập ra đường phố? Mục tiêu «Xây dựng dân chủ» của Tổng thống Thiệu là như vậy chẳng?

Chiến tranh

Mỗi ngày kỷ niệm lễ giáng sinh của một đảng giáo chủ, chúng ta lại thêm những ước vọng hòa bình. Năm nay, vào mùa lễ Giáng Sinh, các cuộc chiến tranh đang âm ỉ trên thế giới gồm có:

—Chiến tranh VN, đã kéo dài từ 1945 tới nay.

—Chiến tranh Ấn Hồi, lần thứ ba (lần đầu vào năm 1949, lần thứ hai vào năm 1965).

Chiến tranh Trung Đông giữa Do Thái và các nước Ả Rập, hiện đang đình chiến, chỉ có du kích quân Palestine còn chiến đấu.

—Nội chiến ở Belfast, Bắc Á Nhĩ Lan thuộc nước Anh.

—Nội chiến ở Sudan, Phi Châu.

—v.v...

Những cuộc chiến tranh trên đều tạm ngưng vào dịp lễ Giáng sinh này (ở Việt Nam) hoặc đã tạm ngưng từ trước (ở Ấn Hồi, Trung Đông, Bắc Á Nhĩ Lan). Nhưng năm mồng loạn thì chưa hết, và lúc nào cũng có thể gây loạn lớn hơn.

Trong số các cuộc chiến trên, ít nhất có bốn cuộc chiến đáng chú ý lý do tôn giáo—Xin Trời Phật tha tội cho chúng con!

—Chiến tranh Ấn Hồi—ngoài lý do chủng tộc (giống Bengali ở Đông Hồi đánh nhau với giống Punjabi ở Tây Hồi) còn lý do tôn giáo. Người Ấn theo Ấn giáo, thờ những vị thần linh khác người Hồi theo Hồi giáo thờ thượng đế Allah! người Hồi ghét thịt heo vì nó hôi hám, trong khi người Ấn kiêng thịt bò vì nó là một con vật linh thiêng. Trong cuộc chiến Ấn Hồi, tất nhiên cả bò lẫn heo đều chết oan.

—Chiến tranh Trung Đông, giữa quốc gia Do Thái và các quốc gia Ả Rập. Họ cũng thờ một đấng thượng đế, nhưng xưng tụng danh hiệu ngài bằng những tên gọi khác nhau. Tất nhiên nếu quả thực có một đấng thượng đế duy nhất và toàn tri toàn năng thì dù gọi bằng các tên khác nhau, vẫn chỉ là một. Nhưng hai giống Do Thái và Ả Rập lại không chịu như vậy.

Cuộc nội chiến ở Belfast cũng vì lý do chánh trị nhưng khoác màu tôn giáo. Về tôn giáo thì do số dân Anh theo một giáo phái Tin

KHA TRẦN ÁO

Lành, còn thiểu số dân ở Belfast theo Công giáo. Nhóm tín đồ Công giáo thiểu số này cảm thấy bị kỳ thị và quyền lợi chánh trị của họ cũng bị thiệt thòi, nên giữa hai phe vẫn xung đột từ mấy năm nay, lâu lâu lại bùng nổ lớn.

—Cuộc nội chiến ở Sudan vừa có yếu tố chủng tộc lại vừa có yếu tố tôn giáo. Sáu tỉnh miền Bắc Sudan toàn là dân Ả Rập theo Hồi giáo. Còn ba tỉnh miền Nam là dân da đen tín ngưỡng cổ truyền và một số nhỏ theo Công giáo. Hai giống do đánh nhau lằng nhằng từ 1965 tới nay.

Trong tất cả các cuộc chiến tranh trên, chỉ có cuộc chiến tranh ở VN là không có màu sắc tôn giáo. Hai phe ở VN, giết nhau vì lý do ý thức hệ, vì tin tưởng ở các chế độ chánh trị khác nhau, nhưng đúng ra, cũng vì hai phe có những đồng minh khác nhau.

Cuộc chiến ở VN cũng có lần được khoác cho màu sắc tôn giáo, khi có lời hô hào liên kết các tôn giáo (gọi là lực lượng hữu thần) để chống cộng sản (gọi là lực lượng vô thần).

Tôn giáo

Từ thời tối cổ, thời sơ khai của lịch sử văn minh, các cuộc chiến tranh đều nhuộm màu tôn giáo. Mỗi sắc dân, mỗi bộ lạc thường thờ 1 vị thần riêng. Khi nào sắp đánh nhau, họ tế lễ vị thần của mình, xin thần phù hộ cho để đánh cho ông thần của phe bên kia tơi tả, manh giáp không còn, đánh nhau xong, bên nào thắng trận tất nhiên là ông thần của phe bên ấy khỏe hơn, pháp thuật cao cường hơn. Dân tộc nào

bị thua, phải chịu khuất phục, thì tất nhiên ông thần của phe bên ấy cũng bị truất phế, các tù binh phải lấy thờ ông thần của phe thắng trận.

Đó chính là dấu hiệu của văn minh. Loài người đánh đấm, giết chóc nhau vốn là sự thường. Nhưng thay vì mình nói rằng mình đánh nhau vì đói, vì tham ăn, họ đã biết nêu lên những lý do cao cả, là chiến đấu cho thánh thần của họ. Thay vì giống dân Ubu muốn cướp lúa mì và cừu của giống dân Iboy; các bậc lãnh tụ đã tuyên bố rằng thần linh của dân Ubu muốn dân Iboy phải thờ lạy ngài. Tất nhiên khi dân Ubu thắng trận thì thần linh của dân Ubu là đấng siêu việt, còn thần linh của dân Iboy là tà thần. Ngược lại nếu dân Iboy thắng thì thần linh của dân Ubu hiện nguyên hình là tà thần, không những hết cả linh thiêng mà còn mất phần tế lễ, bị bỏ đói nữa!

Dù sao đó cũng là dấu hiệu của văn minh. Con người biết cho cái bao tử lui về hậu trường, để cho trái tim và trí óc tiến ra sân khấu, cái bao tử chỉ núp sau đóng vai trò giết giặc mà thôi!

Chính vì đó là 1 sản phẩm của văn minh nên loài người không muốn bỏ. Các cuộc chiến tranh về sau này vẫn cứ phải nhuộm màu sắc tôn giáo, khoác bộ áo thánh chiến che dấu cái tham lam cướp bóc có vẻ mọi rợ bằng các lý tưởng cao cả và thiêng liêng của người văn minh.

Đế quốc

Trong lịch sử của loài người các đế quốc rộng lớn cũng bị tan

rã nếu không có một tôn giáo bảo vệ.

Một sử gia Pháp đã so sánh hai cuộc xâm lăng, một của người Mông cổ, một của người Ả Rập.

Trong mấy thế kỷ, hai giống dân trên cùng giỏi cưỡi ngựa, giỏi bắn cung, giỏi đánh gươm—đã bành trướng trên hai đại lục. Giống Mông cổ từ trung bộ châu Á tràn lan ra khắp Á Châu và tiến sang tận Âu Châu. Còn giống Ả Rập từ miền Tây Á đã chiếm trọn Bắc Phi, ven Địa Trung Hải rồi cũng sang tận Âu Châu.

Nhưng sau cùng thì đế quốc Mông Cổ cũng tan biến, trong cát bụi sa mạc Á Châu. Còn đế quốc Ả Rập vẫn tồn tại, mà ngày nay các quốc gia Ả Rập đang tìm cách nối kết lại với nhau. Mà sở dĩ dân Ả Rập giữ được đế quốc của họ, cũng là nhờ họ đi tới đâureo rắc tin ngưỡng và lập đền thờ Hồi giáo tới đó. Giữa các sa mạc ở Bắc Phi, các ngôi đền thờ trắng lộng lẫy, và tiếng tụng đọc kinh Koran bằng tiếng Ả Rập vang vọng, thế là cát bụi và nắng cháy của sa mạc, cũng phải chịu thua. Trên sa mạc, không một thứ cây nào mọc rễ được, trừ thứ cây tôn giáo.

Ngày nay các tôn giáo truyền thống đang bị các tính ngưỡng duy vật xâm lấn.

Vì vậy, thay vì chỉ mang tôn giáo ra làm chiêu bài, các đế quốc mới đã phải đưa ra các ý thức hệ. Giáo chủ Karl Marx đã giúp cho đế quốc Nga bành trướng với một nhịp độ nhanh chóng và phạm vi

(Xem tiếp trang 50)

401 BB

Sản xuất băng nhạc : NGÀNH KINH DOANH MỚI

LẠC HỒ

Quý vị có bao giờ nghĩ đến một cuộc tự tử kỳ thú bằng ao ước không nhỉ? Thôi, một cái gì nhẹ hơn đi, quý vị có bao giờ nghĩ đến chuyện lạc vào một vùng trời âm thanh kỳ thú rồi chết ngộp trong đó cũng chịu chăng? Nếu quý vị muốn, mời quý vị đến thương xá Tam Đa đi, cái thương xá nằm giữa đường Công Lý và Nguyễn Trung Trực Saigon. Nơi đây, nếu đứng một lúc lâu, màng nhĩ quý vị có thể rách tan ngay vì những tiếng Basse lớn khủng khiếp phát ra từ mấy cái loa khuếch âm loại tối tân đặt san sát trong thương xá. Nơi đây quý vị hầu hết các cơ sở thương mại của các nhà sản xuất Băng nhạc.

Khi người Mỹ đặt chân tới VN ào ạt từ năm 1966, họ đã đem theo họ nhiều thứ hàng xa xỉ qua cơ quan tiếp vận các hàng hóa không có tính cách quân sự là cơ quan PX. Các loại mỹ phẩm cho đàn bà, vật dụng trang hoàng nhà cửa, chén bát, máy chụp hình, tivi, máy thu hình, và đặc biệt là máy thâu băng đủ các hiệu của Nhật Bản.

Trước đó, người Việt Nam ngoài chuyện nghe nhạc qua đài phát thanh, tư nhân khá giả chỉ có một số ít người có máy quay đĩa (tourne disque), và các nhà sản xuất văn nghệ mang tính cách thương mại ở xứ này chỉ có một số nhà sản xuất đĩa nhạc mà thôi. Nay những nhà sản xuất đĩa nhạc này gần như trở thành lỗi thời chẳng mấy ai

còn mua đĩa nhạc nữa, thay vào đó họ đã mua các băng nhạc.

Gần như số máy móc ghi âm được nhập cảng cách chính thức tại xứ này chẳng có là bao và số máy có thể kể đến con số 100 ngàn đã được nhập nội vào quốc gia chúng ta qua cửa ngõ PX của Mỹ.

Có nhiều người có máy ghi âm, dĩ nhiên, người ta phải nghĩ tới chuyện khai thác ngành sản xuất băng nhạc.

Cách đây khoảng 6 năm, người ta chỉ thấy một vài người đăng các quảng cáo trên báo là nhận sang các băng nhạc đã thâu sẵn hoặc thâu thanh những bài hát mà người có máy ghi âm muốn nghe mà không biết tìm ở đâu. Người nổi tiếng thời đó là ca sĩ Anh Ngọc. Anh Ngọc nhờ có nhiều kinh nghiệm trong những năm làm tại Đài Phát Thanh Saigon, anh hiểu kỹ thuật cũng như sự nổi tiếng của anh trong nghề ca nhạc đã lôi cuốn được một số đông người đến nhờ anh thâu thanh cho, với tư cách nhạc phong phú của anh. Vốn liếng của anh chỉ là bốn năm máy ghi âm hiệu Teac và một tủ nhạc.

Hai ba năm sau, người ta vẫn thấy chỉ mọc thêm một số nhà sang băng nhạc mà thôi.

Từ năm 69 70 đến nay, người ta thấy xuất hiện ngày mỗi nhiều nhà sản xuất băng nhạc, hiểu theo nghĩa kinh doanh thật sự bắt đầu khai thác một cách có vẻ qui mô.

Hàng ngày, độc giả đọc báo thấy những quảng cáo chiếm nhiều cột trên các nhật báo nào là băng nhạc Shotguns, băng nhạc Tơ Vàng, Thanh Thúy, Mỹ Hồng, Diễm Ca, Nhã Ca, Trường Hải, Trường Sơn, Khánh Ly, Jo Marcel v.v... với những lời lẽ quyến rũ.

Đi vào thế giới kỹ nghệ sản xuất băng nhạc

Khu vực thương xá Tam Đa là nơi qui tụ hầu hết các văn phòng thương mại của các nhà sản xuất Băng Nhạc, nhưng nơi để họ thực hiện các băng nhạc đó là những nơi khác.

Một người nổi tiếng trong lúc đầu là Jo Marcel và gần như độc chiếm thị trường. Người ta thấy vào năm 69 70, Jo Marcel quảng cáo ồn ào trên báo những băng nhạc của anh. Khách hàng đến mua ào ào và anh cũng đã kiếm được khá bộn với những băng nhạc đó.

Trong một cuộc tiếp xúc với chúng tôi, Jo Marcel cho biết khởi đầu anh có một vài máy ghi âm, anh ghi lại một số bài hát tại phòng trà do anh khai thác, sang lại một số bài tặng bạn bè. Một số người thích, yêu cầu anh sang lại và tốn bao nhiêu họ sẽ trả anh. Từ đó anh nảy ra ý định sản xuất hàng loạt những bài hát tại phòng trà và tung ra thị trường bán. Kết quả của công việc này, anh đã gặt hái được một tài chánh thật khả quan. Tuy nhiên về phẩm chất vì là những bài hát được thu trực tiếp trong các buổi trình diễn tại phòng trà nên có lẫn những tiếng vỗ tay và những tiếng động lộn xộn. Có bài hát ở cuối cuốn băng chỉ có một đoạn ngắn. Khách hàng không được thỏa mãn lắm với những lỗi lầm kỹ thuật đầy dẫy trong băng.

Jo Marcel thấy ăn khách nên đã nghĩ tới chuyện cải tiến phẩm chất các băng nhạc, thay vì sang lại những cuốn băng thâu trực tiếp tại phòng trà, anh thiết lập một phòng vi âm hẳn hoi với trang bị máy móc tối tân, thuê ca sĩ, ban nhạc, in nhãn hiệu băng nhạc, trả tiền tác quyền cho tác giả nhạc bản đăng hoàng thanh với hòa âm và kỹ thuật trình diễn thật kỹ lưỡng, loại bỏ hẳn những lỗi lầm kỹ thuật của loạt băng cũ.

Thấy Jo Marcel ăn nên làm ra, nhiều người khác cũng ào ào lao vào ngành kinh doanh mới này.

Vốn liếng

Thật ra, khai thác ngành sản xuất băng nhạc chưa phải là một kỹ nghệ dù rằng thị trường băng nhạc có thể khiến cho nhiều người có thể bỏ những số vốn lớn lao để khai thác. Hiện nay người ta mới chỉ thấy những người khai thác ngành sản xuất băng nhạc hầu hết là những người liên hệ xa gần với nghề ca hát. Người bỏ vốn ra để thực hiện một băng nhạc có thể là một nhạc sĩ sáng tác như Phạm Mạnh Cương, ca sĩ như Khánh Ly, Jo Marcel Duy Khánh, Nguyễn Đình Nghĩa v.v... hoặc chủ một phòng trà, một người chuyên tổ chức nhạc hội. Họ đã bỏ ra một số vốn khoảng từ 10 tới 12 triệu để thiết lập một phòng vi âm nhỏ với những điều kiện kỹ thuật tối thiểu nhưng

cũng khá tối tân với các loại máy móc trang bị điện tử mới mẻ nhất.

Ngoài một hệ thống vi âm dành để thâu cuốn băng nhạc chính, họ còn phải trang bị một số máy ghi âm loại nhà nghề trung bình để sang lại pho bản từ cuốn băng chính bán lại cho khách hàng.

Ít vốn thì cũng phải 6 máy, nhiều có thể là 12 máy có khi hơn và cả một số máy cassette dành cho những khách hàng có loại máy này ở nhà. Các loại máy thường được sử dụng là Teac rồi đến Akai, Sony, Ampex, và cũng còn phải kể đến loa khuếch âm, Ampli và một số phụ tùng khác.

Nhà sản xuất Tơ Vàng tra ng bị máy Ampex của Mỹ nhưng lại xài micro Sony của Nhật, Jo Marcel và Ngọc Chánh (chủ trương băng nhạc Shotguns) cũng xài máy Mỹ. Được hỏi lý do tại sao lại xài máy Mỹ, họ cho biết máy móc của Nhật chỉ hơn được các nước khác ở được một vài sáng kiến lạ về kỹ thuật và tiện nghi, nhưng còn thua xa về phẩm chất nói chung và sự bền bỉ.

Nghiên cứu thị trường và sản xuất thương mại

Theo những nhà sản xuất băng nhạc mà chúng tôi tiếp xúc, không có một nhà nào nghiên cứu vấn đề này một cách qui củ đúng theo nguyên tắc kinh doanh dựa trên những yếu tố xác đáng để có thể biết chắc rằng khi tung sản phẩm ra không bị lỗ vốn. Bởi lẽ họ đều là những người khai thác tài tử, một phần cũng muốn kiếm lời, một phần còn nặng đầu óc văn nghệ, và một phần khác có tính cách quyết định của công cuộc kinh doanh là vốn. Họ không có vốn lớn cho một cuộc kinh doanh hiểu theo đúng nghĩa của nó.

Khi quyết định sản xuất một cuốn băng, họ lựa chọn một số bài hát, mời một số ca sĩ nổi tiếng mà họ nghĩ là ăn khách rồi bắt đầu công việc sản xuất. Vì không biết rõ được thị trường, nhu cầu và thị hiếu của khách hàng, nên nhiều nhà sản xuất đã lỗ vốn nặng. Có nhà chỉ sản xuất được một hai cuốn băng là dẹp tiệm luôn, sạt nghiệp có con. Có nhà vẫn cố gắng đeo đuổi và cố gắng cải tiến chờ một ngày mai trời ngó lại.

Jo Marcel cho biết các cuốn băng nhạc hồi đầu tiên của anh đã bán rất chạy dù chúng được thâu trực tiếp tại phòng trà và có thật nhiều lỗi kỹ thuật đáng trách, trong khi những cuốn sau này anh làm đăng hoàng với một kỹ thuật và tiêu chuẩn nghệ thuật cao thì anh lại lỗ vốn siêng liêng trong số 26 cuốn băng đã phát hành trên tổng số gần 10 ngàn ấn bản. Ngọc Chánh thực hiện băng nhạc Shotguns có vẻ kiếm ăn được. Hai mươi ba cuốn băng đã tung ra thị trường của nhóm anh chưa cuốn nào bị lỗ vốn nhưng cũng chẳng lời lãi nhiều. Khánh Ly mới tung ra thị trường 3 cuốn, lập được khách hàng nhờ một vài sắc thái đặc biệt; Khánh Ly hát cho quê hương VN trong suốt một cuốn băng với

các bài của hát của Trịnh công Sơn hoặc nhạc chủ đề với sự cộng tác của Nguyễn Đình Toàn. Đáng thương và cũng đáng ca ngợi nhất là nhóm thực hiện băng nhạc Tô Vàng. Họ không ngại tốn kém, đặt tiêu chuẩn nghệ thuật lên trên mục đích thương mại nên họ gặp phải sự thua thiệt về tài chánh thâu hoạch sau 5 cuốn băng nhạc đã phát hành. Đặc điểm của băng nhạc Tô Vàng là ngoài kỹ thuật thâu âm stereo hoặc sound-on-sound theo đúng các tiêu chuẩn quốc tế, về nội dung, họ giới thiệu một nhạc sĩ độc đáo (Lê Uyên Phương, Từ Công Phụng ...) hoặc một giọng hát (Thái Thanh, Châu Hà) với những ca khúc chọn lọc được soạn hòa âm công phu và một nghệ thuật trình diễn tân kỳ về hình thức, họ đã vất bỏ hộp đựng băng cũng như bobine cuốn băng của ngoại quốc để đặt các nhà sản xuất trong nước làm hộp và bobine thật mỹ thuật. Cầm một cuốn băng nhạc Tô Vàng, người ta thấy có thể hãnh diện được phần nào với tinh thần sáng tạo chất chứa trong đó đầy tinh cách Việt Nam. Vì những cái không giống ai này, băng nhạc Tô Vàng tuy số bán không đến nổi tẹt nhưng nhà sản xuất cho biết họ lỗ vào mỗi cuốn băng ít nhất cũng từ 400 ngàn trở lên.

Môn bài sản xuất và những kẻ ăn cướp cơm chim

Trong số các nhà sản xuất băng nhạc, chỉ có một số là có môn bài sản xuất và có đóng thuế sản xuất hàng năm, một số khác sản xuất lậu. Hầu hết các nhà sản xuất mà chúng tôi tiếp xúc đều than như bọng về tình trạng các tiệm sang băng mọc lên như nấm khiến nhiều khách hàng ham rẻ mấy trăm bạc đã không mua các cuốn băng chính gốc mà đến các tiệm sang băng.

Người ta thấy quảng cáo trên các nhật báo các tiệm sang băng nhận sang lại bất cứ một cuốn băng nhạc nào mà khách hàng muốn có. Khách hàng ham rẻ tìm đến nhưng thật sự phẩm chất không bằng nổi những cuốn băng chính hiệu. Lý do thật dễ hiểu là máy móc của các tiệm sang băng không được tối tân bằng các nhà sản xuất, đồng thời vì sang lại từ các phó bản, âm thanh mất đi từ 5 tới 10 phần trăm sự trung thực so với bản chính. Cũng vì có tiệm sang băng, các nhà sản xuất đã không bán được nhiều và đây là một trong những nguyên nhân chính đã làm họ lỗ vốn. Đúng nguyên tắc pháp lý, các nhà sản xuất có môn bài có thể truy tố các tiệm sang băng này ra tòa đòi bồi thường. Nhưng họ đã không làm như vậy. Những nhà sản xuất mà chúng tôi tiếp xúc cho biết, khai thác ngành sản xuất băng nhạc không phải là công việc làm ăn chính của họ nên họ không có nhiều thì giờ để lo chuyện kiện tụng, và chẳng nếu kiện thì kiện quanh năm không hết.

Người ta thấy tại trung tâm thương mại Saigon, có khoảng hơn mười nhà phát hành và đại lý băng thì có đến cả trăm tiệm sang băng làm ăn gần nhau. Một nhà sản xuất đã nói với chúng tôi với giọng đầy cay đắng rằng, ông cầu cho số người mở tiệm

sang băng mọc thêm càng nhiều càng tốt, thì dù con số mười ngàn tiệm chẳng hạn, thì nhà sản xuất băng nhạc chỉ cần bán cho mỗi tiệm sang băng một cuốn là các người làm văn nghệ có sống được rồi.

Thực hiện ấn bản chính

Diễn tiến: soạn hòa âm, tập dượt, thâu thanh. Soạn hòa âm phải là một người giỏi nhạc mới có thể phát huy được được cao độ ý nhạc chất chứa trong nhạc phẩm. Thường các nhà sản xuất băng mời một số nhạc sĩ cũ soạn hòa âm và làm hướng dẫn viên cho việc thu thanh.

Khi thâu thanh, để có thể loại bỏ được các sót (ca sĩ hát sai, nhạc sĩ đồn bậy, echo để lớn quá, âm độ không đúng như ý muốn v.v...) một bài hát phải thâu đi thâu lại nhiều lần, ít ra là từ 10 lần trở lên để sau đó chọn lấy một lần đúng tiêu chuẩn nhất làm chính bản (Master Tape). Hiện nay các băng nhạc hầu hết được thâu âm với kỹ thuật âm thanh nổi stereo. Một vài nhà sản xuất có các phương tiện tối tân đã thực hiện phương pháp ghép âm (sound-on-sound) cho một số bài hát để tăng thêm phần độc đáo.

Chi phí thực hiện một cuốn master tape tốn khoảng từ 400 đến 500 ngàn trong đó ca sĩ được trả từ 6 tới 10 ngàn cho mỗi bài hát, nhạc công được 7 hay 8 trăm cho mỗi bản nhạc, tác quyền dành cho tác giả bản nhạc trung bình từ 6 tới 10 ngàn, (Các tác giả hiện sống ngoài Bắc thì «chùa» trừ trường hợp Đoàn Chuẩn có người con là ca sĩ Đoàn Chuẩn đang có mặt tại miền Nam). Đó là chưa kể tới tiền quảng cáo, tiền in bìa cũng phải tốn tương đương với tiền thực hiện master tape.

Triển vọng ngành sản xuất băng nhạc

Như trên chúng tôi đã trình bày, dù việc khai thác ngành sản xuất băng nhạc có vẻ rậm rạp nhưng còn mang nhiều tính cách tài tử bởi chính những người đứng ra khai thác. Tất cả hầu như đang sống trong tình trạng chịu đựng đồng thời cố gắng nghiên cứu thị trường một cách kỹ lưỡng hơn để có thể sản xuất qui mô của xí nghiệp.

Trong khi đó, theo chúng tôi được biết, có một tay tài phiệt đang ngăm ngăm thị trường của ngành kinh doanh mới mẻ này ở VN, trong số đó có một tài phiệt Nhật Bản và Tàu. Hiện nay, những người này một mặt định cách kế hoạch kinh doanh trong tương lai, một mặt, họ tìm cách xuất cảng lậu một số băng nhạc VN ra ngoại quốc, kiếm lời trên đầu các nhà sản xuất.

Như nói chuyện với chúng tôi, các nhà sản xuất băng nhạc ai cũng muốn có một hiệp hội các nhà sản xuất băng nhạc để bảo vệ quyền lợi lẫn cho nhau, nhưng không biết bao giờ họ mới có thể ngồi lại với nhau tính chuyện cụ thể trong khi việc làm của họ còn mang nhiều nghệ sĩ tính lòng bôn

LẠC HỒ.

**SANG
BĂNG
NHẠC**

VÂN NGUYỄN

Bên cạnh kỹ nghệ sản xuất băng nhạc, đã xuất hiện thêm những tiệm sang băng nhạc, chuyên đi mua các băng nhạc gốc của các hãng sản xuất rồi về sang nhạc lại và bán cho khách hàng.

Được hỏi ý kiến về vấn đề các tiệm sang băng nhạc này, nhà sản xuất băng nhạc Phạm Mạnh Cường đã không ngần ngại thốt lên câu: «các cửa hàng sang băng nhạc thật bất hợp pháp», họ lấy nhạc của chúng tôi sản xuất rồi về sang lại làm ra băng nhạc của mình mà chẳng bao giờ được sự đồng ý của các nhà sản xuất chúng tôi.

Những tiệm sang băng hiệu này mọc lên như nấm khắp mọi nơi. Riêng tại Saigon, hôm nào nhân rồi, đánh một vòng qua khu Nguyễn Huệ, Thương xá Tax hay dọc đường Lê Lợi. Khu Cristal Palace bạn sẽ tìm thấy ngay các tiệm sang băng nhạc này.

Ở các tỉnh, xa Saigon các cửa hàng băng nhạc cũng hoạt động không kém phần mạnh mẽ. Nhà sản xuất Phạm Mạnh Cường đã đưa ra một thí dụ, là nguyên cả thị xã Dalat mà mỗi kỳ sản xuất hàng của ông chỉ tiêu thụ được 10 cuốn băng, khi cần phải giải thích, mọi người cũng hiểu được các cửa hàng sang băng ở Dalat chỉ mua 10 cuốn băng gốc (origine) rồi mang về sang lại bán cho khách hàng.

Thuật «mượn đầu heo nấu cháo» thì bao giờ cũng có lợi, thế nên,

theo một số chủ nhân sản xuất các cửa hàng sang băng nhạc đã không tốn thêm một đồng phí tổn, cũng không phải đóng một xu nhỏ thuế cho chính phủ, mà lợi tức thì lại thu vào gấp bốn lần hơn số thu của nhà sản xuất băng nhạc origine. Cũng cần nên biết mỗi tháng trung bình một cửa hàng sản xuất bán được 300 cuốn băng origine giá 2.000 đồng một cuốn.

Khách hàng của tiệm sang băng nhạc

Đa số khách hàng của các tiệm sang băng nhạc là những người ham rẻ—Mà thật thế, giá 1 cuốn băng sang lại thường hạ hơn giá một băng nhạc origine từ 500đ đến 700đ, khách hàng lại còn có điểm lợi là trong một băng nhạc mà có thể thưởng thức được nhiều bản nhạc của nhiều hãng sản xuất khác nhau được cửa hàng góp lại trong băng. Đó là kể cả giá cuốn băng của hàng, nhưng nếu khách mang băng trống lại thì sẽ chọn bản nhạc mà mình thích với giá từ 50đ đến 80đ một bản.

Cái khác nhau giữa băng nhạc Origine và băng nhạc sang lại

Để thực hiện cho xong một cuốn băng origine, hãng sản xuất phải chi phí hơn một triệu đồng.

Không biết rõ kỹ thuật nghe nhạc chắc sẽ khó thấy sự khác biệt giữa một băng nhạc origine của hãng sản xuất, và một băng nhạc

được tiệm sang nhạc làm lại. Tuy nhiên, nếu chịu khó tìm hiểu kỹ hơn, người tinh tế sẽ biết được rằng âm thanh sang lại nghe không sắc sảo và tần số (frequene) bị sa lệch.

Những tay chơi tài tử thường không nhận ra những chi tiết khác biệt này, cứ băng nhạc nào không ừ, không rề thì họ chấp nhận mua, vì tiết kiệm được vài trăm bạc. Còn những tay chơi khó tính luôn luôn chọn lựa và cố tìm mua cho được cuốn băng origine thì mới vừa ý.

Các nhà sản xuất băng

«origine» bày tỏ thái độ

Dưới con mắt của các nhà sản xuất băng nhạc origine nổi tiếng tại Saigon như Phạm Mạnh Cường, Jo-Marcel, Shotgun thì tình trạng sang băng nhạc đang đến chỗ lạm phát. Nhìn bề ngoài, thì xem nghệ này có vẻ đang lên; nhưng thật ra, bên trong, các tiệm sang băng đang lâm vào tình trạng xuống dốc. Không có ca sĩ mới. Không có nhạc phẩm mới. Thế nên các nhà sang băng nhạc cứ sang đi sang lại một số bài cũ, của một số ca sĩ rồi chờ đến khi nào, các nhà sản xuất tung ra một cuộn băng mới là các tiệm sang băng chớp lấy, xào nấu lại v.v...

Cũng theo sự bày tỏ của các nhà sản xuất, việc muốn ngăn cản các người khác sang nhạc của mình là một điều rất khó. Nhưng các nhà sản xuất mong rằng, ít ra, các tiệm sang nhạc cũng nên «biết điều» và nghĩ đến công lao phí tổn của nhà sản xuất đã bỏ ra để hoàn thành cho được một băng nhạc origine.

Các nhà sản xuất đang dự định kết hợp thành nghiệp đoàn để đối phó với tình trạng «mất mát» kể trên.

Điển hình là mới đây, Shotgun và nữ ca sĩ Thanh Thúy đã đưa đơn kiện ra tòa một một «nhà sản xuất ma» đã dám lấy ngay băng nhạc của Shotgun mang về «xào nấu» lại rồi bảo là băng nhạc do đương sự sản xuất!

Dù sao, các nhà sản xuất băng origine cũng đồng ý cho rằng «tệ trạng» sang băng nhạc thật nan giải chưa biết phải quyết cách nào.

VÂN NGUYỄN

Nghề thu băng nhạc ở Chợ Lớn

LƯU QUỐC

Khi các quán café văn nghệ nghe băng nhạc mọc lên như nấm ở thành phố bực bội Saigon, thì ở Cholon người ta vẫn còn chơi đĩa nhạc và chỉ biết đến những bản nhạc «thời đại» Hong Kong và Đài Loan, chỉ có một thiểu số các thanh niên học trường tây là chơi thêm một đôi đĩa nhạc Pháp.

Khi các quán thu băng của Trịnh Quang, Phạm Mạnh Cường Jo marcel cho phát hành cuộn băng nhạc Magré, Cassette âm khách và thu được một số huê lợi không nhỏ, thì người Cholon bắt đầu để ý và liền đó những quán thu băng được mọc lên trên đại lộ Đồng Khánh và Nguyễn Trãi (Con đường có nhiều tiệm sách nơi được coi như địa điểm họp mặt thường trực của giới văn nghệ Cholon). Những quán nhạc này nếu so với các quán ở Saigon thì chẳng thấm vào đâu cả, không có phòng nghe nhạc, không có nhiều máy tối tân như Akai, Philoipe với những ampli Kenwood, Sansui, Teac... mà chỉ chiếm một góc nhỏ trong quán bán đĩa nhạc hay bán các nhạc khí. Coi nghèo nàn như thế nhưng họ hốt bạc rất bội. Một anh bạn mở một gian hàng nhỏ sang băng nhạc cho biết sáu sáu mỗi tháng cũng kiếm được trên trăm ngàn.

Các cuộn băng do các hãng Chợ Lớn sản xuất thường chỉ thu nhạc tàu và nhạc tây ghi lại từ các đĩa nhạc ngoại quốc, họ không dám thu nhạc Việt. Phần lớn là vì kỹ thuật yếu kém (theo quan niệm Chợ Lớn chỉ có những anh «tàng tàng» không làm nên việc mới nhảy vào làm cái nghề vô bổ này thôi, do đó dân có vốn và có nhiều máu doanh thương ít khi chịu bỏ tiền vô nghề này) phần vì sợ muốn ca sĩ tốn kém, nên họ không chịu thu nhạc Việt. Có chăng là thu lại từ các cuộn băng ở Saigon hay từ đĩa nhạc. Cũng có lý do khác mà họ, hay

viện lẽ là mở phòng sang băng tại Chợ Lớn, khách hàng chỉ gồm thiểu người Việt gốc Hoa, nên sợ thu xong bán không chạy.

Nhạc Tàu được thu nhiều nhất và bán chạy nhất. Những cuộn băng được tung ra thị trường ngay sau khi một cuốn phim xã hội Hong Kong hay Đài Bắc vừa có những bản nhạc áo nã đo vừa được trình chiếu. Đây là một trong những phương thức quảng cáo hữu hiệu. Như ta biết, các phim, nhất là những phim Tàu lọt mắt thường cho chen lẫn một vài bản ca khúc để khơi lệ sâu khán giả. Từ khi phim vừa được nhập cảnh các ông chủ tiệm thu băng Cholon vội cho người chạy ngay đến hãng nhập các băng phim, điều chỉnh để được thu vừa được mang trình chiếu thì băng nhạc cũng vừa lúc được tung ra thị trường, khắp đường Đồng Khánh nơi nào cũng ca rong rỗng.

Một số chủ tiệm thu băng nhạc lại có mảnh lời khác hơn. Từ ngày vị các tổng trưởng kinh tài tại ba cho ra đời hai biện pháp kinh tài, phân xuất quân binh và kiểm ước, thì đĩa nhạc ngoại quốc được liệt kê vào loại xa xỉ phẩm giá cả tăng vọt khiến giới ghiền nhạc mà rỗng túi đành nín thêm chờ không làm sao có thể mua nổi một đĩa nhạc orgirine nhập cảng.

Biết được chỗ ngửa đó một số chủ tiệm thu băng Cholon mới đặt người liên lạc tại Hong Kong và Đài loan. Khi nào ở những nơi này vừa phát hành đĩa nhạc mới, thì a lè hấp, gửi ngay sang Việt Nam với tư cách quà tặng miễn thuế, hoặc có thuế chăng cũng rất nhẹ. Khi đĩa nhạc đến VN. Chủ tiệm sẽ có hai cách làm tiền. Một là cho thu vào nhiều cuộn băng, hai là phát lại để thu đĩa nội hoa. Xong họ cho tung ra

rầm rộ ở thị trường với những tit quảng cáo to trên báo, náo nức băng nhạc hay đĩa nhạc chánh cống mới nhập c. n. từ HongKong sang...

Làm như thế họ lợi được nhiều điều, vừa không tốn tiền thù lao cho ca sĩ, vừa tránh được một số thuế lớn phải chịu khi cho nhập cảng nguyên đĩa từ HongKong sang, lại vừa bán được giá phải chăng...

Lúc gần đây, các ban nhạc tại Đài Loan, Tân Gia Ba và Hongkong thường đến Saigon trình diễn, họ rất được giới khán thính giả Cholon ái mộ. Không bỏ lỡ cơ hội, các chủ tiệm thu băng lại nhảy vào khai thác, và bạc các lêng keng lại rơi vào đây túi.

Làm nghề này vừa nhàn lại vừa có tính cách văn nghệ. Một chủ tiệm ở đường Đồng Khánh đặc ý cho biết khách hàng của tôi đa số là học sinh sơ và cao trung (trung học và tú tài) nhạc bán chạy là nhạc loại thời trang (Tàu), Đôi khi cũng được nhiều người đặt thù những vở tuồng Quảng hay Hẹ, nhưng những khách hàng này đa số thuộc hạng lớn tuổi.

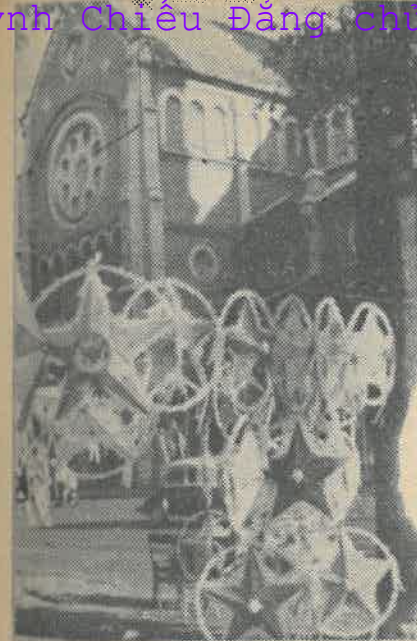
Chỉ cần có một số vốn nhỏ khoảng trăm ngàn bạc để sắm một hai chiếc máy thu băng lậu thuế của hợp tác xã Mỹ là có thể mở một gian hàng thu băng ngay.

Gần đây, số học sinh Tàu đổ xô nhau theo học trường Việt và trường Tây rất nhiều, ảnh hưởng của nhạc Việt dần dần trở nên quan trọng trong Cholon. Điều này khiến cho một chủ tiệm thu băng Cholon làm le mở gian hàng thu nhạc Việt, ông đã cho người liên lạc với một số nghệ sĩ Saigon điều chỉnh giá cả Công việc còn đang trong vòng thương lượng nên chưa biết có thành hay không, nếu thành thì sau phong trào Tàu làm phim Việt sẽ tới phong trào Tàu làm băng nhạc Việt.

LƯU QUỐC

SÀIGON MÙA GIÁNG SINH

phóng sự hình ảnh của ĐỖ

Như mọi năm, năm nay đồng bào Thủ đô vẫn rộn rịp đón mừng ngày Chúa ra đời. Đèn ngời sao được bày bán la liệt bên hông Vương Cung Thánh Đường (trên, trái). Tại đường Nguyễn Huệ mấy em bé đang lượm trái núi để kịp đón Noel (trên). Hình trái là một núi bằng giấy với máng cỏ, Chúa Hài đồng và các thánh nhân khác bằng đất nung được bày bán trên đường Nguyễn Huệ.

Dại lộ Nguyễn Huệ đã trở thành con đường thông trong mùa Giáng Sinh. (phải) Thông mang về từ Đà Lạt với giá vốn 800 đồng một nhánh chưa kể thuế và tiền chuyên chở; Giá bán từ 2,3 ngàn một nhánh. Một người đẹp đang do dự trước một cây thông nhân tạo nhập cảng và một ngôi sao, có lẽ vì cuộc Cách Mạng Kinh tế mùa Thu (trái). Trong khi đó hai em bé, đồ đạc tùm trong bao bị, đang chờ đợi cho nhân viên Cảnh sát khuất bóng là bày xuống lề đường mời khách mua (dưới).

THỜI SỰ TRONG NƯỚC

NGÂN SÁCH

Một vẻ hợp hiến

Tuần qua, sau hai phiên họp khoảng đại được mô tả là vội vã, Hạ nghị viện với 76 phiếu thuận đã chung quyết toàn bộ ngân sách quốc gia tài khóa 72 sau khi cắt hơn 2 tỷ rưỡi bạc so với ngân khoản mà Hành Pháp đã xin là 328 tỷ 486 triệu. Như vậy tỷ lệ tiết giảm chưa tới một phần trăm.

Đa số 76 phiếu thuận kể trên thuộc các dân biểu khối Cộng Hòa và Độc Lập thân Hành Pháp. Riêng các dân biểu thuộc khối Dân Tộc Xã Hội (32 DB) Dân Quyền (28 DB Cấp Tiến) nhóm Quốc Gia (14 DB) đã tẩy chay hoặc tham dự các cuộc biểu quyết bằng phiếu chống. Lý do tẩy chay được căn cứ trên sự vi hiến của dự thảo luật NS vì Hạ Nghị Viện đã thảo luận sau ngày 30 tháng 11, tức sau kỳ hạn chót

theo hiến pháp. Trong một cuộc họp báo DB Trần văn Tuyên, trưởng khối Dân Tộc Xã hội, đã thay mặt ba khối nói trên đề kết án Hành Pháp không tôn trọng HP trong việc đệ nạp dự thảo luật NS (xem Đời số 111) và các DB thân Hành pháp đã đồng lõa với

Hạ Nghị Viện (ảnh AD)

Hành pháp trong việc vi hiến đó bằng cách kéo dài tình trạng lâm thời của văn phòng HV, kéo dài các thời gian nghỉ vô ích trong khóa họp thường lệ hầu ngăn cản các Dân Biểu có đủ thời gian cứu xét NSQG một cách thận trọng.

Được biết trước đây thời gian thảo luận NSQG được định là 9 ngày, nhưng trong một văn thư thượng khẩn với chữ ký của CT Nguyễn bá Cần ký ngày 18 vừa qua VP Hạ Viện đã quyết định thu ngắn lại trong 3 phiên khoảng đại kéo dài ba ngày mà thôi. Tuy nhiên trên thực tế cuộc biểu quyết đã đến nhanh hơn dự định, chỉ tới khuya ngày thảo luận thứ hai là các DB đã chung quyết toàn bộ NSQG.

Theo hiến pháp Hạ Nghị Viện phải chuyển bản văn dự thảo NSQG được chấp thuận đến VP thượng Nghị Viện chậm nhất là ngày 1 tháng 12 để Viện này biểu quyết trước ngày 31 tháng 12. Nếu đến

ngày này TNV chung quyết xong NSQG tài khóa 1972 thì sau cùng trên một bình diện nào đó, vẫn có một vẻ gì là hợp hiến, hợp pháp.

ẤN QUANG

Hãy bỏ «bốn không»

Tuần qua, sau bốn ngày nhóm họp tại chùa Ấn Quang, Đại Hội Phật Giáo kỳ 4 đã suy cử một tân Hội Đồng Viện Hóa Đạo với thành phần gần như không có gì thay đổi so với thành phần nhiệm kỳ trước. Thượng Tọa Thích Thiện Hoa vẫn là Viện Trưởng VHD, Thích Huyền Quang vẫn giữ chức Tổng Thư ký. Đại Hội cũng đã quyết nghị tăng cường thêm chức vụ đệ tam phó Viện Trưởng VHD do TT Thích Quảng Độ đảm nhiệm. Biêng chức vụ Tổng Vụ Trưởng Thanh Niên, Đại Hội đã dàn xếp đề TT Thích Thiện Minh—một trong 3 phó Viện Trưởng, làm Tổng Vụ Trưởng và Đại Đức Thích Giác Đức phụ tá.

ĐĐ Giác Đức được mô tả là một nhân vật thuộc thành phần trẻ, hăng hái, đã từng du học tại Mỹ. Trước đây, nhân dịp kỷ niệm Cách

hiến một thế chế xã hội chủ nghĩa không Cộng Sản. Trong thế chế này sẽ không có giai cấp đấu tranh, mọi người dân có quyền tư hữu và chỉ quốc hữu hóa các xí nghiệp đến 1 mức nào đó mà thôi.

Việc ĐĐ Giác Đức được TT Trí Quang—cố vấn tối cao của HĐVH Đ—yêu cầu làm phụ tá TT Thiện Minh được dư luận xem như một cách tước bỏ bớt quyền hạn của TT Thiện Minh. Một vài nguồn tin còn cho rằng, Giáo Hội Ấn Quang muốn loại TT Thiện Minh ra khỏi HĐVHD nhưng còn e ngại làm sứt mẻ nội bộ, do đó đã giữ TT Thiện Minh ở chức Phó viện Trưởng vô quyền. Ngay sau khi được suy cử, TT Thiện Minh đã đệ đơn xin HĐ Viện cho ông được nghỉ điều hành công việc trong một năm. Ngoài ra TT Thiện Minh cũng cho biết ông sẽ giao trọn quyền cho ĐĐ Giác Đức trông Tổng Vụ Thanh Niên và chỉ tự nguyện làm chiếc lục bình để chèo.

Trong ngày bế mạc Đại Hội một tuyên ngôn hòa bình do TT Thích Trí Quang soạn thảo cũng đã được phổ biến, trong đó GH cho biết đang vận động một cuộc ngưng bắn kéo dài kể từ Tết Nhâm Tý. Tuyên ngôn cũng kêu gọi Phật tử VN dù ở giới tuyến nào đừng làm gì có lợi cho chiến tranh và hãy tích cực hậu thuẫn giáo hội trong công cuộc tranh đấu cho hòa bình.

Buổi chiều, để bắt đầu công cuộc tìm kiếm hòa bình, TT Thiện Hoa trong buổi lễ tấn phong tân HĐVHD đã yêu cầu vị phó Đại sư Hoa kỳ—1 nhân vật ngoại giao đến chúc mừng—thuyết phục TT Thiện bỏ lập trường «4 không» để sớm đem lại hòa bình.

PHÓ TỔNG THỐNG

Nhắc nhở và cảnh cáo

Tuần qua, nửa tháng sau khi yêu cầu Bộ Tư Pháp truy tố hai ông Huỳnh Thành Vĩ chủ nhiệm nhật báo Đồng Nai và Ngô Xuân Thọ về tội dùng báo chí công khai phỉ báng Phó Tổng Thống VNCH, Phó TT Trần văn Hương đã gửi văn thư đến Bộ Tư Pháp, xin hủy bỏ việc truy tố nói trên.

Phó TT Hương đã yêu cầu Bộ Tư Pháp truy tố hai nhân vật nói trên vì hồi đầu tháng này nhật báo Đồng Nai đã cho đăng một bức thư ngỏ gởi cho 18 vị Giám Sát của ông Ngô xuân Thọ trong đó ông Thọ—con trai duy nhất của ông Chủ tịch Giám Sát Viện Ngô Xuân Tích—đã khẳng định rằng Phó TT Hương đã can thiệp với GSV để xử chìm xuống vụ điều tra hai viên chức cao cấp của Công Ty Đường VN về tội tham nhũng. Ông Thọ cũng còn chỉ trích các vị Giám Sát một cách thậm tệ và đòi hỏi vì liêm sỉ các vị Giám Sát hãy từ chức, ông cho rằng GSV đã không làm tròn nhiệm vụ, dung túng và đồng lõa với tham nhũng.

Trong văn thư xin hủy bỏ việc truy tố, PTT Hương cho biết «việc xin phát động công tố quyền đối với hai đương sự nhằm mục đích nhắc nhở và cảnh cáo, hơn là tìm đi đến chế tài cá nhân».

Được biết nếu Phó TT không xin hủy bỏ truy tố, nội vụ sẽ được đảng đường xét xử vào tuần tới. Trước đây, khi ông Ngô Xuân Thọ bị truy tố ra tòa, dư luận cho rằng là dịp để ông Thọ công khai nói ra hết mọi chuyện.

Thái độ của Phó TT Hương trong vụ này nhắc mọi người đến vụ DB Hồ văn Xuân, chủ tịch Ủy Ban ngân sách và tài chánh Hạ Viện, mới đây đã không chịu tiếp phái đoàn Phủ Phó TT do ông tổng thư ký phủ hướng dẫn ra điều trần trước Ủy Ban về ngân sách 1972 của Phủ. DB Xuân cho rằng ông TTK của Phủ Phó không đủ thẩm quyền. Ngay sau khi xảy ra nội vụ Phó TT Hương, trng một văn thư cho CT Hạ Viện Nguyễn Bá Cần, cho biết từ nay Phủ Phó sẽ không cử phái đoàn ra điều trần trước UB NSTC nếu DB Xuân vẫn còn là chủ tịch UB.

Người ta cũng còn nhớ trước đây, sau khi đắc cử Phó TT, ứng cử viên Trần văn Hương đã gây sởi nổi một dạo khi ông nhuốm bệnh và được đưa vào bệnh viện Dã Chiến của Hoa Kỳ. Để đánh tan những lời đồn đãi rằng mình đã chết, Phó TT Hương đã ra mắt báo chí sau khi lành bệnh với câu tuyên bố bất hủ: «Qua chưa chết đâu em».

KHỐC CHÁU LY

Ly ơi Ly ! Nếu như là chết
Vẫn còn chưa dứt hết căn duyên
Nghĩ xem, ở chốn u huyền.
Phỏng chừng cháu nữ có quyền
buông tay ?
Chẳng phải tại cơm dày áo nặng
Chẳng phải vì nước lạnh, sóng yên
Nhưng mà trăm nỗi oan khiến
Con người ai lại thân nhiên bao giờ
Cháu có biết, có ngờ không cháu
Cháu hiền nhiên là máu, là xương
Chẳng là ngọn đuốc soi đường,
Cũng là lẽ sống can trường của ba
Ba cháu đó : tài hoa, nghệ sĩ
Đã đành là nghiệp dĩ văn chương,
Cuộc đời tất cả xem thường
Chỉ riêng có 1 tình thương vô bờ
Vào lòng báo phát cờ nổi loạn
Ai viết văn cần nhẫn hơn không ?

Lúc nào cũng chực bốc đồng,
Chẳng qua để trốn nỗi lòng bơ vơ !
Tuổi tuy lớn, ngày thơ rất mực,
Qua những lời bộc trực của ba
Bao hàm bao nỗi xót xa
Viết nhiều đâu có nói ra được
nhiều ?
Cái con người tưởng liêu lĩnh ấy,
Giữa bạn bè vẫn thấy cô đơn,
Nói ra toàn giọng căm hờn
Mà trong cùng thâm tâm hồn : đơn
sơ !
Tưởng phức tạp nào ngờ chất phác
Tưởng cùng hung, cực ác là lành
Con người điệu bộ trầm ngâm,
Nói toàn thủ đoạn lại tâm, chí
thành
Ba giống cháu : hiền lành, nhút
nhát,
Nhưng tấm lòng bát ngát mộng
mênh.
Bề ngoài tuy có ngông nghênh,

Bên trong là nỗi buồn tênh hải hùng
Cháu còn nhỏ chẳng chùng tâm sự.
Của người cha tham dự nhiều trò
Quay về gác cũ cơ ro,
Một mình mình chỉ nhỏ to 1 mình
Cháu nếu có bất bình, cuộc sống,
Là máu xương sẵn giống đa tình
Cháu ơi vào chốn nhục vinh
Có lòng, còn có cực hình nào hơn ?
Ai biết trước được cơn cơ ấy
Cội u mình có thấy bồi hồi ?
Cần rằng bác muốn kêu trời,
Sao chơi khăm quá với người hiền
lương ?
Cháu tự chọn con đường giải thoát
Mọi ngôn từ vu khống đều dư
Cuộc đời rằng thực ? rằng hư ?
Có ? Không ? Còn ? Mất ? Thôi như
bọt bèo.

HÀ THUẬN NHÂN
Đêm 15-12-71

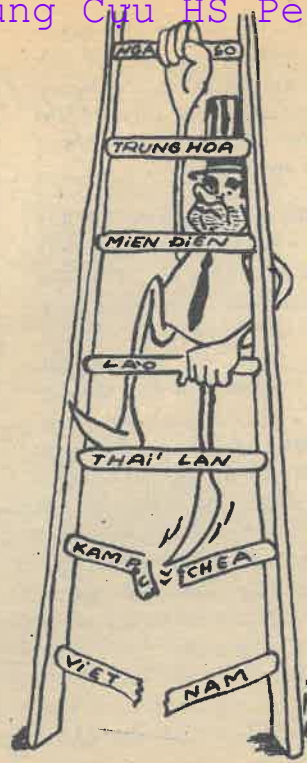

Chùa Ấn Quang (ảnh AD)

Mang 1-11 ĐĐ Giác Đức đã đăng đường thuyết pháp tại chùa Ấn Quang và hô hào dân chúng miền Nam phải hợp nhau lại để thực

Dòng bào thủ đô đi lạc đường? Đã có những trạm Cảnh Sát như hình trên đặt rải rác tại những địa điểm đông đúc trong Đô Thành hải đảo. Những trạm này còn có nhân viên CS trực suốt ngày đêm để giải quyết những chuyện rắc rối vặt vãnh hay chuyển đơn thư gởi họ cho đồng bào (Ảnh Đời)

NHIẾP ẢNH

■ LÊ VĂN KHOA phụ trách

«Chân dung một cô gái» của Nguyễn thị Lan

Chân dung, hay là hình người chụp gần là loại ảnh người ta thích chụp hơn hết và tương đối khó thành công nhất. Nó khó ở chỗ tìm góc cạnh lạ, dùng bố cục tân kỳ, che bớt những khuyết điểm trên gương mặt hoặc thân mình mà người nào cũng có, tìm và làm tôn nét đẹp của người mẫu, ánh sáng thích hợp với bối cảnh, và nhất là làm sao cho người mẫu sống thật. Bởi vậy trên phương diện nghệ thuật, không phải chụp được một hình người lấy thật gần và thật giống người mẫu là được liệt vào hàng chân dung.

Chân dung phải có thần, phải diễn tả được ý nghĩ hay tâm trạng, phải nói lên được nếp sống hằng ngày của người trong ảnh mới đáng kể là thành công.

Vì vậy, khi đọc tựa đề «chân dung một cô gái» hẳn chúng ta thấy quá mơ hồ. Đầu phải tất cả thiếu nữ đều có ý nghĩ giống nhau, có nếp sống sinh hoạt, vóc dáng giống nhau. Tuy nhiên, bức ảnh có bố cục khá vững. Cô gái chiếm góc mặt dưới trên nền là tấm sáo với những đường ngang đều nhau được hai đường thẳng một ở trước mặt dài, một ngắn ở phía sau người mẫu giữ được nét linh động nhịp nhàng. Có điều đáng phiền là những kẽ hở của tấm sáo bị lóe sáng chói lên, làm cản trở và lẫn lộn vai chánh trong ảnh đi.

Về người mẫu, cũng có vài khuyết điểm. Mái tóc của người đẹp thành một mảng đen ngòm, không còn chi tiết gì cả. Con mắt trái bị che khuất cách tai hại chỉ chừa một lỗm đen. Thà là cho mái tóc che khuất luôn lỗm mắt đi còn hơn. Vòng bầu của gò mà ăn liền với chót mũi không được khéo. Nên cho người mẫu hơi quay mặt về trái hoặc quay hẳn qua mặt để

«Chân Dung Người Con Gái» của Nguyễn thị Lan

tách rời sống mũi ra. Hình được chụp từ góc độ thấp và chụp gần nên làm cho cằm người đẹp hơi sưng ra và thô. Cái vẻ hơi sưng này một phần do ánh sáng dưới thấp và bên mặt hất lên cằm và gò má mặt.

Lần xuống ta thấy vai mặt của người đẹp không tôn thêm nét đẹp cho ảnh, bạn đọc thử lấy tờ giấy trắng che phần dưới từ mí vai mặt trở xuống sẽ thấy dễ chịu hơn. Nếu muốn, có thể che bớt thêm một ít bên trái bức ảnh.

Ánh sáng ồm trên gương mặt hợp với màn sáo từ nếp một cao vút xám đen cho người xem có cảm tưởng tác giả muốn diễn tả cuộc đời khép nép trong nề nếp cố định bị ai đến suốt cuộc đời của người con gái.

«Ba anh em» của Trần văn Tròn

Đây cũng là một bức ảnh có bố cục chặt chẽ, chứng tỏ tác giả không phải là tay mơ, tuy chưa xuất đầu

phần diện trong các cuộc so tài cao thấp.

Ảnh trẻ em lúc nào cũng hấp dẫn, dầu trẻ đẹp hay xấu, giàu hay nghèo. Nếu trẻ càng khốn khó càng thấy đáng thương xót xa cho số phận của chúng hơn. Hôm nay chúng ta có «Ba anh em» mà theo lối ăn mặc, ta thấy ngay chúng không phải thuộc thành phần khá giả.

Tôi có ý tiếc là tuổi tác của ba đứa trẻ chỉ rõ chúng không phải là ba anh em ruột. Điểm đáng tiếc thứ hai là nền trời trắng không đóng góp gì hay cho bức ảnh cả, có nghĩa là bối cảnh trợ trợ không giúp cho ảnh có vẻ bi đát hơn, thiếu vẻ hòa hợp với chủ đề gây sự xúc động mạnh cho người xem. Điều đáng tiếc thứ ba là đáng điệu sự diễn tả qua nét mặt của ba đứa trẻ không phù hợp nhau để chỉ rõ hoàn cảnh hiện tại của chúng. Trong một ảnh càng có nhiều người càng khó chụp hình vì người ta mỗi người theo đuổi ý tưởng riêng như trường hợp 3 đứa bé trong ảnh. Muốn tất cả cùng chung hòa trong một bầu không khí, cần tạo một trò chơi chung, cần kể một câu chuyện hấp dẫn, ngộ nghĩnh để tất cả cùng nghe, cùng theo dõi mới mong tạo được không khí hợp quần.

Người ta thường ví con mắt là cửa sổ của linh hồn. Trong ảnh «ba anh em», cả ba cặp mắt đều tối om, ánh đèn linh đều tắt ngóm một cách đáng tiếc. Hãy mở mắt ra. Hãy để con người chiếu ngời niềm kiêu hãnh, vẻ thơ ngây, nỗi tuyệt vọng hay gì gì khác cũng được chờ dừng để những hố sâu tâm tối vô hồn như vậy uống lấm.

Chúng tôi hy vọng một vài nhận xét nhỏ này có thể giúp ích phần nào cho hai bạn ảnh Nguyễn thị Lan và Trần văn Tròn.

LÊ VĂN KHOA

TIN NHIẾP ẢNH.

Giải thưởng Văn Học Nghệ Thuật toàn quốc 1971 do Tổng Thống chủ xướng, sẽ khóa sổ nộp tác phẩm bộ môn nhiếp ảnh vào lúc 18 giờ ngày 15-1-1972. Thành phần ban chấm giải nhiếp ảnh gồm có chủ tịch: Lê Văn Khoa, thư ký: Lại Hữu Đức, hội viên: Ng Cao Đàm. Lê Anh Tài. Phạm văn Mùi và Ng ngọc Hạnh. Cuộc chấm thi sẽ diễn công khai tại Quốc gia Nhạc viện. đường Nguyễn Du Saigon từ 9 giờ sáng ngày chủ nhật 23-1-72 cho đến hoàn tất.

«Ba Anh Em» của Trần văn Tròn

Trong rừng băng nhạc đã sản xuất tại Saigon, những băng nhạc có tính cách chủ đề được coi là nghệ thuật cao nhất. Ta đã thấy những băng của Thái Thanh, Khánh Ly, Lê Thu, đôi bạn Lê Uyên Phương, băng Tình Ca, Hát Cho Quê Hương, Đạo Ca, Dân Ca v.v...

ĐIỂN ẢNH

Mai Trang và «Yêu»

Vượt qua những bậc đá cầu thang dài hun hút để lên đến tầng thứ 4 của một căn nhà lầu thật cao và vắng đường Nguyễn Văn Sâm, chúng tôi tìm gặp Mai Trang vào một buổi chiều Sài Gòn chuyển mưa.

Ngồi thoải mái trong chiếc ghế da bành, điệu thuốc lá hững hờ giữa hai đầu ngón tay, mái tóc xõa, Mai Trang thật lãng mạn, và quyến rũ. Cùng với Thanh Lan, Anh Ngọc Chu Tử, Mai Trang là một trong những tài tử chính trong cuốn phim «Yêu» đang được đạo diễn Đỗ Tiến Đức tiếp tục thực hiện tại Saigon,

Chẳng chút ngại ngùng

Nhà văn Đỗ Tiến Đức chắc hẳn đã thật hài lòng với khám phá mới lạ của mình. Nếu Thanh Lan có vẻ nhu mì trong vai Diễm thì Mai Trang với thân hình bốc lửa, với vẻ đẹp sắc sảo đậm đà của một trái cây đang độ chín mùi, quả thật rất thích hợp với vai vũ nữ

trong «Yêu» của nhà văn Chu Tử.

Mai Trang thủ vai trò cũng mang tên Trang, một vũ nữ thật đẹp và quyến rũ trong phim «Yêu».

Ngày xưa khi còn đi học, Trang là học trò của Đạt (Anh Ngọc) ngày tháng qua đi, Trang trở thành vũ nữ và tình cờ gặp lại thầy Đạt trong dịp đến thăm họa sĩ Tuấn. Sự quen biết lần này với thầy Đạt trở nên thân mật và đậm đà hơn.

Về sau, trải qua bao nhiêu biến chuyển, Đạt lập gia đình với Trang trong khi Diễm ngâm ngùi lên xe hoa với chàng SV y khoa Khải. Trang tưởng mình sẽ yên vui bên Đạt, sẽ giữ từ được cuộc đời vũ nữ trôi nổi và yên phận làm vợ, nhưng Đạt thì vẫn còn thương nhớ người yêu xưa. Do đó sau khi Khải chết bất ngờ trong một tai nạn xe cộ, Đạt đã hướng trở về Diễm. Trang có đơn, và lặng lẽ bỏ đi.

Mai Trang cho biết: «Yêu» là cuốn phim đầu tiên mà Trang nhận lời góp mặt diễn xuất. Theo

Mai Trang, vai trò vũ nữ Trang thật táo bạo và thật lả lơi. Trang phải cố gắng lắm mới thể hiện cho tròn vai trò vũ nữ «trẻ không tha, già không chê» đó.

Trong phim «Yêu» Trang thật «quá» lắm; lả lơi, đánh đá dữ dằn ghen tuông, và hầu như luôn luôn quyến rũ các nhân vật khác.

Trả lời một câu hỏi của nhà báo về cảm tưởng khi lần đầu tiên xuất hiện trước ống kính, Mai Trang cười thật tươi cho biết «Yêu» là cuốn phim đầu tiên trong đời của Trang đó. Tuy chưa bao giờ đóng phim cả nhưng Trang cảm thấy chẳng chút ngại ngùng lúng túng trước ống kính. Trang thật tỉnh và cố gắng làm theo lời của đạo diễn Đỗ Tiến Đức chỉ dẫn, để làm tròn vai trò. Theo Trang, sự bình tĩnh đó phần nhiều là nhờ ở sự quen biết trước giữa Trang và đạo diễn, với các tài tử khác cũng như với ê-kíp thu hình. Mọi người đều đã gặp nhau một vài lần nên cũng đỡ phần nao ngượng ngịu lúng túng.

Nhân vật «Yêu» là lả lơi nhất

Vì thủ diễn vai trò một vũ nữ đẹp và quyến rũ nên Mai Trang cũng phải đóng một vài cảnh ướt át hấp dẫn lắm. Mai Trang tiết lộ trong phim «Yêu» Mai Trang «mì» Đạt, vật lộn với Đạt đến «bật» cả khuy áo và mặc áo tắm hai mảnh để tắm biển ở Vũng Tàu.

Kỷ niệm khi «Yêu»

Vì là cuốn phim đầu tay nên Mai Trang cố gắng muốn làm tròn vai trò của mình. Trang cho biết nhiều hôm đi muộn, Trang phóng xe thật lâu đến sân quay, suýt gây tai nạn nhiều lần nhưng may quá không có sao cả.

Một điều thích thú khác đối với Trang là ngày khởi quay «Yêu» hồi đầu tháng 12 vừa rồi cũng là ngày sinh nhật thứ 25 của Mai Trang đấy!

Mai Trang (ảnh Đời)

Sở thích: lái xe và đi bơi

Nhi nhà báo hỏi là trong tương lai sau phim «Yêu» này, Mai Trang có còn muốn tiếp tục đóng phim nữa không. Mai Trang suy nghĩ rồi cho biết: «Cũng chưa biết nữa, có lẽ sau «Yêu», Mai Trang sẽ nghỉ một thời gian. Theo ý Trang, chấp nhận làm diễn viên, làm tài tử là chấp nhận cho người khác nói về mình, Mai Trang sợ điều đó lắm anh ạ! Tuy nhiên, trong tương lai, nếu có đóng phim, Mai Trang

sẽ không chọn vai trò nào «dữ dằn» quá, vai nào Trang cũng có thể đảm nhận nhưng đừng «ghê» quá, sợ lâu ngày thành «dữ dằn» thật thì nguy quá đi.

Ngoài thì giờ hiện nay dùng để đóng phim «Yêu», Mai Trang thích đi bơi. Trước kia Trang hay bơi ở hồ tắm Ngọc Thủy, bây giờ thì đến tắm tại nhà một vài bạn thân. Trang cũng thích lái xe phóng thật nhanh nữa!

Một cuộc sống bình dị

Mai Trang cũng cho biết là đã lập gia đình từ năm 1967 và được 3 bé trai. Mọi thì giờ còn lại trong ngày, Mai Trang dồn để lo lắng cho con và chở đũa lớn nhất đến trường học...

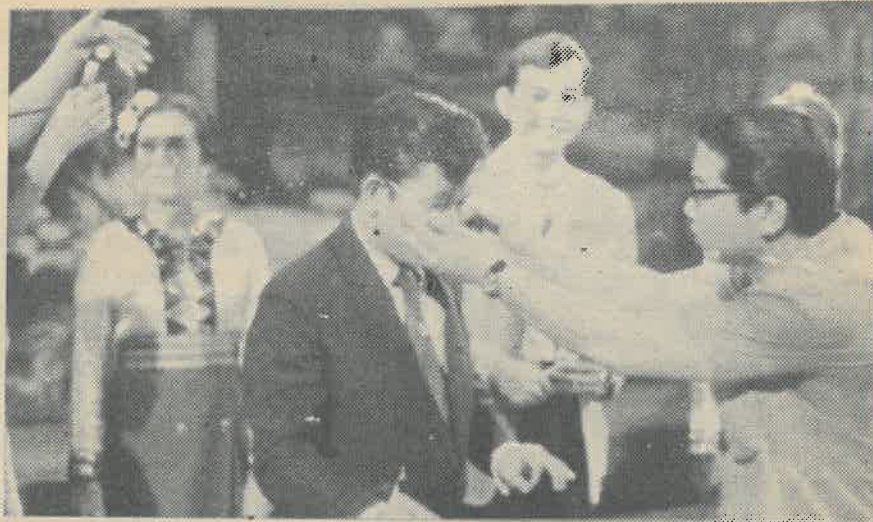
Theo Mai Trang, muốn yêu nhau thì hai người phải chịu ảnh hưởng của nhau. Người chồng phải có đàn ông tính, rộng lượng và biết tha thứ, ngược lại người đàn bà phải kính người chồng của mình, Trang ước mong một cuộc sống bình dị.

VĂN NGUYỄN

Anh Ngọc và Mai Trang trong «YÊU»

(ảnh LV Marcel)

Đạo diễn Hoàng Thị Thơ sửa kính cho Phát Giàu, phía sau là Thanh Nga và Vân Hùng

Hoàng Thị Thơ và «Người cô đơn»

Trong những ngày cuối tháng 11 vừa qua, hàng phim «Trùng Dương» của Lưu Bạch Đàn đã khởi quay cuốn phim «Người cô đơn» tại Saigon do nhạc sĩ Hoàng Thị Thơ làm đạo diễn.

Đây là một phim tình cảm, được lồng vào những màn ca vũ nhạc kịch. Do đó, ngoài những tài tử quen biết của màn bạc VN như Vân Hùng, Thanh Nga, Thảo Sương, Phát Giàu, Tùy Hoa còn có sự góp mặt của ca sĩ Ngọc Hiếu, vũ đoàn Maxim's, vũ đoàn Phi Nhật Tân, vũ đoàn Nhật Bản, ban kịch động nhạc CBC và chủ lùn Tôn Nam v.v.

Nhạc sĩ Hoàng Thị Thơ là đạo diễn chính của cuốn phim, ông đã soạn 18 nhạc khúc đặc biệt cho «Người cô đơn», và các vũ sư Lưu Hồng, Rudy, Teddy hướng dẫn phần ca vũ cho cuốn phim.

Người cô đơn trong phim là Việt (Vân Hùng), một nhạc sĩ tài ba nhiệt thành sống vì nghệ thuật. Đời nhạc sĩ lại lắm gian truân. Việt dù có tài nhưng đôi khi cũng gặp lắm muộn phiền sau lưng sân khấu. Việt có người

yêu là Hương (Thanh Nga), nhưng vẫn mang tâm trạng cô đơn vì mọi người chung quanh không ai hiểu được lòng chàng.

Cho đến một ngày kia, chàng thanh niên cô đơn nhận ra rằng, sáng tác nghệ thuật chưa đủ, người nghệ sĩ còn có nhiệm vụ ra chiến trường, mang tiếng hát của mình để nung lòng quân sĩ chống giặc.

Khúc hát lời ca của «Người cô đơn» vang dội chiến trường, đã khuyến khích binh sĩ hàng say thắng giặc. Tuy nhiên, «Người cô đơn» cũng đã ngã gục bởi đạn thù và chàng chết đi với niềm ước mong: «cô chết đi, xin được chôn ở quê hương».

Nhạc sĩ Hoàng Thị Thơ có vẻ rất bàng hoàng với khúc hát «Những người không biết quay lui» soạn riêng cho phim «Người cô đơn». «Người cô đơn» đã thân xông pha ngoài cảnh tại Saigon và Vũng Tàu. Tuần qua «Người cô đơn» lên Đalat và sau đó đi Nha Trang, Huế để thực hiện nốt phần hình ảnh. Đạo diễn Hoàng Thị Thơ hy vọng «Người cô đơn» sẽ kịp ra mắt khán giả trong dịp Tết nguyên đán sắp tới.

Chuẩn bị cuộc chiến Đông Nam Á

Sau mặt trận Cầm bốt, Bắc Việt lại mở thêm một mặt trận lớn nữa tại Lào. Quân đội Bắc Việt đã chiếm trọn cánh đồng Chum, và từ đó xuất phát hai cánh quân một tiến lên phía Tây Bắc, nhằm vào Đé đô Luang Prabang, một cánh quân tiến xuống Savannakhet, để nối liền với những đạo quân đang có mặt tại cao nguyên Bolovens tại Nam Lào.

Hà nội đang ăn mừng thắng lợi lớn, cho rằng đã gây tổn thất nặng cho quân đội chính phủ Lào và những đơn vị Thái đóng trong vùng đồng Chum. Nguyễn hữu Thọ chủ tịch mặt trận Giải phóng Miền Nam tuyên bố rằng: Vùng giải phóng ở Lào đã được mở rộng để thành một giải đất duy nhất nối liền từ Bắc vào Nam, như vậy là lập được một mặt trận mới chắc chắn để cho Nhân dân Đông Dương chỉ viện lẫn cho nhau trong cuộc chiến này.

Giờ đây thì cuộc chiến tranh VN đã được Đông dương hóa hoàn toàn. BV công khai gây chiến với cả Miền lẫn Lào. Phải chăng như vậy là họ đã học được bài học mà Ấn độ đã áp dụng tại Hồi. Dùng sức mạnh lấn địch thủ bất chấp dư luận.

Lào là một quốc gia nhỏ bé, rất yếu tại Đông dương, nhất định quân đội Lào không thể đủ sức tự vệ trước sự tấn công của quân đội thiện chiến Bắc Việt được. Nếu Lào không có quân đội của Thái lan hay VNCH trợ chiến thì nhất định xứ Lào khó đứng vững trước sự tấn công của Bắc Việt.

Hiện nay hầu như mặc nhiên quân đội Việt nam Cộng Hòa có nhiệm vụ phải yểm trợ trực tiếp cho chính phủ Cầm bốt, đồng thời phải phòng vệ miền biên giới Việt Lào từ quân khu 1 trở vào, chắc khó có thể trực tiếp chiểu cố cho chính phủ Lào được. Vậy việc bảo vệ chính phủ Vạn Tượng đương nhiên phải trông vào lực lượng quân sự Thái Lan. Thái Lan hiện nay đã có một số quân tình nguyện tham chiến bên cạnh quân đội Lào. Thêm vào đó Thái vừa có một cuộc đảo chính do hành pháp thực hiện để giải tán Quốc hội, tức là đã sẵn sàng để bước vào chiến tranh, mà không sợ bị Quốc hội bàn ra tán vào, hoặc ngăn trở nữa. Trước khi Bắc Việt tấn công vào Cánh đồng Chum, hai thủ tướng Thái Lào đã gặp nhau và trước đó quân Thái đã có hàng sư đoàn tham chiến tại chiến trường Việt Nam để làm công việc tập dượt, nhắm ra tay chống lại những đạo quân của Bắc Việt khi cần thiết. Nay thì đã tới lúc cần đến rồi.

Hiện Thái đang gấp rút hoàn thành 4 con đường chiến lược tại Bắc Thái tiếp giáp với Lào cũng như

Miến Điện. Tức là Thái Lan chuẩn bị chiến tranh quy mô. Trong khi đó theo một nguồn tin thông thạo cho biết, Thái đã vừa tung 2 tiểu đoàn vào Lào để ứng phó với tình hình mới.

Nếu Bắc Việt cứ thừa thắng xông lên tiến về phía Tây Lào, thì nhất định quân Thái sẽ phải nhảy vào can thiệp. Một khi Thái Lan đã nhảy vào vòng chiến thì chắc chắn Bắc Việt sẽ phải tiếp trợ cho du kích Thái đánh mạnh tại Bắc Thái. Như vậy là chiến tranh sẽ vượt ra ngoài lãnh thổ Đông Dương và tiến về mặt Tây.

Liệu Trung Cộng có dám trực tiếp đem quân vào chiến trường Đông Nam Á hay không? Theo kinh nghiệm của chiến tranh Việt Nam, và mới nhất là chiến tranh Ấn Hồi, Trung Cộng chưa thể mạo hiểm để tham chiến được, bởi đó một mình Bắc Việt gánh chịu lấy cuộc chiến này.

Bởi thế rất có thể Bắc Việt chỉ đánh cầm chừng không dám tiêu diệt chính quyền Vạn Tượng cũng như chính quyền Nam Vang, mà cốt nối liền được một giải đất chạy từ Bắc Việt qua Lào xuống Miền mà thôi. Khi đã làm chủ tình thế được ở những vùng đất này, Bắc Việt sẽ mau lẹ yêu cầu Bắc Kinh vận động với Mỹ để mở một hội nghị để giải quyết toàn bộ vấn đề Đông dương.

Nếu được như vậy tức là Bắc Việt đã thắng lớn tại Đông dương rồi, tuy mục tiêu từ lâu của họ là chiếm Nam Việt không thành. Nhưng thực ra vấn đề không tùy thuộc nơi Bắc Việt, cũng không tùy thuộc nơi Tàu, mà còn tùy thuộc rất nhiều nơi Mỹ.

Hiện nay tuy Mỹ không còn chủ trương đưa quân đội của họ trực tiếp tham chiến tại các nước ngoài nữa. Nhưng qua chính sách Việt Hóa, Mỹ thấy rằng: nếu các nước ngoài được Mỹ hỗ trợ về kỹ thuật và kinh tế thì có thể đương cự nổi với Cộng Sản.

Bởi thế việc để cho Bắc Việt tấn công Miền Lào hiện nay có thể là chiếc bẫy lớn của Mỹ đối với Bắc Việt. Một khi Bắc Việt phải đưa quân vào mở nhiều mặt trận lớn tại Đông Nam Á, thì tại nội địa Miền Bắc sẽ bỏ trống, và làm mồi cho máy bay Mỹ hoặc là việc đổ bộ của Quân đội Việt Nam Cộng Hòa. Nếu không như vậy thì Bắc Việt cũng sẽ bị kiệt quệ vì cuộc phiêu lưu quân sự lớn này.

Qua việc Thái Lan chuẩn bị nghênh đón chiến tranh, điều đó chứng tỏ rằng Mỹ đã kỹ lưỡng dự trù đón Bắc Việt trong trận giặc mới này rồi. Giờ đây Bắc Việt cần phải suy nghĩ kỹ lại là vừa. Chiếc banh Đông dương vẫn có nhân độc.

NGUYỄN TIẾN

Phong trào nghe băng nhạc

Gần như đĩa nhạc tại Việt Nam đang đi dần vào quên lãng. Người ta chỉ thấy quảng cáo trên báo đầy đầy các băng nhạc chứ không thấy một quảng cáo nào về đĩa nhạc. Bây giờ chơi máy ghi âm là một phong trào của người dân thành phố trung lưu thay vì máy quay đĩa. Lý do cũng dễ hiểu, máy ghi âm cung cấp cho người chơi nhiều tiện ích hơn. Người ta nghe một băng nhạc nào đó chán chê rồi có thể xóa đi, thay lại những cái khác vào đó nghe tiếp mà không thể vất băng đi, trong khi đĩa nhựa chỉ nghe được một ít lâu rồi phải bỏ vì đĩa cũ nó rề nghe mất sường.

Có bao nhiêu máy ghi âm tại Việt Nam?

Chẳng ai có thể kiểm kê được biết rằng tại Việt Nam hiện nay có bao nhiêu người có máy ghi âm. Bởi lẽ hầu hết các máy ghi âm hiện có tại Việt Nam không được nhập cảng một cách chính thức. Chúng đã được người Việt Nam mua qua trung gian của lính Mỹ từ các cửa hàng PX. Máy nhập cảng chính thức phải chịu đủ mọi thứ thuế nhập nội nên đắt chẳng ai dại gì đi mua tại tiệm, trong

khí với số tiền ít hơn, họ có thể mua được máy tối tân hơn.

Khi lính Mỹ còn ở Việt Nam nhiều và chưa bắt đầu rút đi, lính Mỹ được chánh phủ nước họ cung phụng đủ thứ tiện nghi kể cả các phương tiện giải trí và các loại xa xỉ phẩm với giá rẻ không có thuế. Những chàng GI này mua để xài thì ít mà mua để bán lại kiếm lời thì nhiều, trong số đó có máy ghi âm đủ loại, đủ cỡ mang nhãn hiệu Nhật Bản là nước cung cấp một phần lớn hàng hóa không phải chiến cụ cho lính Mỹ tại Việt Nam.

Không riêng gì tại Đô Thành, tại khắp các tỉnh, đi đâu người ta cũng nghe vang ra từ nhiều nhà tiếng ca réo rắt, tiếng nhạc trầm bổng phát ra từ hệ thống máy ghi âm. Dù không biết đích xác được con số nhưng có thể nói mà không sợ nhầm lẫn rằng số máy ghi âm có trên đất Việt Nam ở con số hàng chục ngàn.

Từ mấy năm qua, mục quảng cáo của nhiều nhật báo, đặc biệt nhật báo Chính Luận, đã đăng thường xuyên lời rao bán đủ các loại máy ghi âm đủ cỡ, loa khuếch âm đủ kiểu, ampli đủ loại mà hầu

hết là của Nhật Bản chế tạo. Như vậy, nhờ sự có mặt của các chú GI dân Việt mới có dịp được mua nhiều thứ xa xỉ phẩm với giá rẻ hơn giá chính thức, nếu không ông nhà nước bầm cho mấy trăm phần trăm thuế thì còn lâu phong trào nghe băng nhạc cũng như ngành sản xuất băng nhạc tại xứ này phát triển ồ ạt và vô trật tự như hiện nay.

Những ai nghe băng nhạc?

Thành phần có nhiều thì giờ rỗi rảnh và thích nghe nhạc không giới nào bằng những người trẻ tuổi. Tuy nhiên số đông trong những người này lại không phải là những người kiếm ra tiền, nhất là tiền để sắm một dàn âm thanh để nghe một mình ở nhà cho thoải mái. Họ đã phải đi nghe nhạc với «gia rề» tại các quán nước. Bỏ ra vài chục bạc gọi một ly cà phê, họ có thể ngồi mòn cả ghế và nghe hết buổi tối mấy chục bản nhạc trong lúc đó tha hồ đầu hót vung vít với bạn bè. Đặc biệt là những chàng lính biên khu, mỗi dịp được trở về thành phố, chẳng mấy chốc bỏ lỡ cơ hội đến một quán café nào

đó ngồi nghe nhạc cho đã lỗ tai. Các tay chủ quán café cũng là tay sành tâm lý khách hàng. Họ mua những băng nhạc hay và có một hệ thống âm thanh tốt nên dù café họ có tính đắt, khách hàng khi ra về cũng thoả mãn hoan.

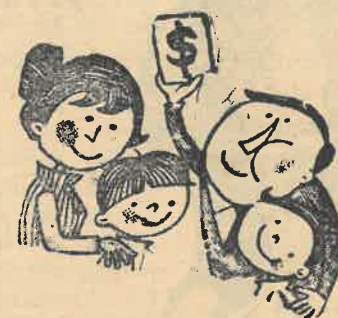
Những người trẻ ở thành phố có thể chọn những quán café nào mình thích mà đến và cũng có thể yêu cầu chủ quán cho nghe những bản nhạc mình ưa chuộng. Những người trẻ tại quân trường cũng được các người bán câu lạc bộ cho nghe nhạc trong lúc ăn uống nhưng nhiều khi thật khó nuốt. Các vị chủ quán này có thể đã nghĩ rằng nhạc Trịnh công Sơn với giọng hát rã rời của Khánh Ly hầu như được tất cả giới trẻ hâm mộ nên bất cứ giờ nào câu lạc bộ mở cửa, họ đều cho chạy đồng loạt các cuốn băng nhạc do Khánh Ly hát. Quán bên đây Khánh Ly hát bài Gia Tài Của Mẹ thì quán kế bên Khánh Ly đang hát bài Tình Ca của Người Mất Trí. Sau một buổi đi bãi bỏ lẽ bó cang tập bản súng, buổi tối về trại xả hơi ít phút, miếng cơm chưa kịp lùa vào miệng thì Khánh Ly gần cổ lên ca rằng «Tôi có người yêu chết trận Pleime, chết trận Đồng Xoài, chết ngoài ruộng đồng mình cháy như than...» thì thật là cảm cảnh.

Nói một cách tổng quát, các cậu chơi choai thích nghe loại băng nhạc ngoại quốc giết gân, vừa nghe vừa lắc lư cái đầu theo điệu la hét cuồng loạn của nhạc bản. Lớn tuổi hơn một tí sinh viên thanh niên hay lính trẻ thích những cái tương đối êm dịu hơn. Họ có vẻ thích nhạc Việt với đôi lỗ tai đã bắt đầu khó tính. Những người đứng tuổi vừa thích nghe nhạc cổ điển tây phương, vừa thích nghe những bản nhạc dịu nhẹ và tha thiết của âm nhạc Việt.

Một nhà sản xuất băng nhạc thuộc vào loại nhiều nhất ở đây cho chúng tôi biết rằng, người nghe nhạc Việt Nam thuộc vào hàng rất khó tính, chiều được họ để bán được một cuốn băng cũng rất khó khăn. Khi định mua một cuốn băng họ đòi nghe thử, phê bình nào là ca sĩ hát nhỏ, tiếng đàn sao lớn quá vậy v.v., trong khi có nhiều

khách hàng tỏ ra mình là tay sành sỏi âm nhạc đã yêu cầu nhà sản xuất nên làm thế này hay nên làm khác để băng nhạc có thể hay hơn.

Một nhà sản xuất băng nhạc khác cho chúng tôi biết, mỗi một băng nhạc được bán ra, họ gửi kèm theo trong đó một phiếu ý kiến căn cứ vào đó nhà sản xuất sẽ cải tiến băng nhạc của mình phục vụ khách hàng hữu hiệu hơn. Ông kể rằng những phiếu ý kiến do khách hàng gửi cho ông thường làm nhà sản xuất điên đầu, vì hầu hết các ý kiến đều trái ngược nhau một cách kỳ dị, có thể coi là một cuộc cãi lộn om sòm trên giấy tờ.

Băng nhạc nào hay?

Điều này thật khó quyết đoán nếu căn cứ trên sở thích của người nghe. Có người thích nhạc Trịnh công Sơn với tiếng hát Khánh Ly, có người thích giọng hát ngọt ngào quyến rũ của Thái Thanh, có người thích loại nhạc «thời trang». Tuy nhiên căn cứ trên các băng nhạc đang được bán trên thị trường với số ấn bản đã được nhiều người tiêu thụ mà các nhà sản xuất cho chúng tôi biết các băng nhạc do Thái Thanh, Khánh Ly, Lệ Thu, đôi song ca Lê uyên Phương, một số băng nhạc Shotgun là những băng nhạc bán chạy nhất. Mặt khác, căn cứ trên tiêu chuẩn nghệ thuật để quyết định băng nhạc nào hay nhất dựa trên nghệ thuật trình diễn và kỹ thuật hòa âm, chúng tôi không đủ tư cách để viết một cách chủ quan trong một bài ký sự ngắn.

Điều đáng nói là các nhà sản xuất băng nhạc có những cố gắng liên tục, sản xuất các băng nhạc

có tiêu chuẩn nghệ thuật cao để khỏi bị đào thải và cũng để khỏi sạt nghiệp. Muốn lôi cuốn khách hàng, họ tự buộc phải tung ra thị trường sản phẩm mới ngày được hoàn hảo hơn. Từ những ngày này trở đi, người mua băng nhạc, tùy theo cảm quan nghệ thuật của mình, có thể yên tâm được phần nào về kỹ thuật cũng như nghệ thuật cần thiết tối thiểu mà mình muốn nghe.

Máy nào ngon?

Mua một cuốn băng nhạc về nghe thì bắt buộc là phải có máy. Nhưng máy nào nghe đã tai nhất. Trong số các loại máy ghi âm phổ thông lưu hành trong nước, người ta thấy các loại máy Nhật Bản chiếm hầu hết. Chỉ có một số ít người có các loại máy ghi âm xuất xứ từ các quốc gia Âu Mỹ nhờ ở một vài cơ hội đặc biệt, do đó các loại máy này thường là đắt hơn các loại máy của Nhật dù rằng phẩm chất chẳng khác nhau bao nhiêu.

Người ưa loại máy có âm thanh ngọt ăm thì xài máy Sony. Người thích loại máy phát ra âm thanh có vẻ «khỏe mạnh» thì xài Akai. Theo một số người thành thạo về các loại máy ghi âm của Nhật cho biết máy Sony tối tân về các bộ phận điện tử nhưng lại yếu về các bộ phận cơ khí (Mécanique), ngược lại, máy Akai yếu hơn Sony về điện tử nhưng lại tốt hơn về cơ khí. Loại máy Teac có vẻ tốt hơn hai loại trên nhưng lại đắt tiền hơn. Có người cho rằng máy National tốt về đường âm thanh hơn các loại máy trên tuy nó không được giới tiêu thụ ưa thích. Người ta bảo rằng máy National có thể phát âm trung thực các âm thanh thật cao mà không bị bề tiếng trong khi những loại máy khác lên không tới. Nhưng một kỹ sư điện tử cho biết điều này không đúng và thật ra các hiệu máy như Sony, Akai, Teac, National của Nhật, Ampex của Mỹ, Rovox, Philips của Hòa Lan, Telefunken, Uher của Đức v.v... đều tốt ngang nhau ở cùng một giá tiền. Vấn đề quan trọng là kiểu máy (Model). Nói khác đi là kiểu của máy.

NGUYỄN TIẾN

KIỆP CÔ ĐƠN

Sinh ra đời, kiếp sống thực là nhiều khổ, phiền tạp. Kẻ quyền trùm xã hội mà phút chốc quay ra chết nhục, xác vùi ba tấc đất không hơn một con chó, hoặc kéo dài đời sống cầu bơ cầu bất để đời phi nhĩ bù vào lúc quyền khuynh thiên hạ coi người chưa đáng nữa con mắt. Trong khi một kẻ từ cổ vô thân, cuộc đời khảm khổ tự phải lo lấy thân từ miếng cơm manh áo hàng ngày, đến cổ vắn, tiền ma chay khi hai tay buông xuôi trả lại vũ trụ hơi thở cuối cùng, thoát ly mọi ràng buộc của xã hội, thì lại có đám tang tình nghĩa thật sâu đậm.

Hãy để cho những người đang vung vỉnh xe hơi nhà lầu, vợ nọ con kia miên man với đam mê của họ, để suy ngẫm về một kiếp cô đơn... Nhưng nếu thực «chết là thể phách còn là tinh anh» và linh hồn còn thực sống chỉ kỳ 49 ngày rồi mới toan biến vào vũ trụ vô biên thì còn người cô đơn mô tả sau đây quả được «ngậm cười nơi chín suối».

Buổi sáng ngày 3-2-1971 trời lạnh thấu xương, gió bắc thổi mạnh và tuyết vẫn rơi. Chính mục sư khi ra đi để theo xe tang ra mộ cũng tưởng giới lắm có đám bảy người đưa đám nên nghĩ lẽ sẽ hết sức đơn giản và mau chóng. Bốn mươi tám tiếng đồng hồ trước đó 1 hãng chuyên thầu đám tang đã điện thoại cho linh mục biết về trường hợp của kẻ qua đời không gia đình quyến thuộc, không bạn bè, và xin mục sư giúp đỡ cho đám tang. Mục sư này thường vẫn chẳng bao giờ từ chối những trường hợp như vậy

nghĩa là kẻ chết lúc còn sống chẳng hề một lần tới dự lễ tại nhà thờ. Hãng đồn tang cũng chỉ biết sơ về con người đó để cho linh mục biết nên chính linh mục cũng đang phân vân không biết nói gì khi làm phép xác cho linh hồn ấy.

Tất cả về kẻ chết đó thì mục sư chỉ biết là ông già bán hàng rong vì đã một lần ông thấy vợ ông mua một số khăn rửa bát của ông già ấy mang bán. Mục sư cũng nhớ mang máng ông già nhỏ thó đó, tóc gần bạc hớt nhưng lúc nào cũng phải chuốt gọn gàng, lúc nào cũng lễ phép nhã nhặn, luôn luôn kín đáo.. Thực ra ông ta bán những vật dụng không cần lắm nhưng chẳng mấy người từ khước mua cho ông thứ này hoặc thứ khác. Như vậy còn có ai phải chịu bỏ công việc để đi đưa đám?

Ông già Herbert Wirth (Hèbi) sống cô độc trong xã hội và cũng chẳng hề bao giờ có tưởng vọng trông cậy vào bất cứ ai. Ông ta nhỏ thó, đã 73 tuổi và chỉ cân nặng lối 45 kí. Không còn bà con quyến thuộc, không bạn bè, ông ta sống một mình trong một căn nhà gỗ ở phía Bắc thành phố Indianapolis. Căn nhà duyên dáng, tuy bằng cây sơn trắng, là gia tài do mẹ ông để lại khi chết đã 14 năm trước đây.

Chẳng ai biết rõ tông tích của ông và chỉ biết gọi cái tên tắt của ông là Hèbi, Suốt 27 năm nay, cứ

mỗi tuần 6 ngày ta thấy ấy ông ta đi từ phố này sang phố khác với 2 bao đầy những khăn lau bát, giấy giấy, sơ mướp, khăn tay xanh đỏ cho trẻ con. Thường là hàng đồng giá 25 xu một cái ngoại trừ những bao tay do một cô bé hàng xóm đan tay rất đẹp mà ông bán hộ cô ta không lấy một xu lời thì giá 50 xu.

Ông ta thường nói : «những bao tay đẹp như thế này tôi không sao mua được ở các hãng. Và đây là tôi giúp khách hàng đúng theo giá vốn».

Cứ mỗi buổi sáng ông ta ra đi vào lúc 8 giờ rưỡi sáng và đi suốt 1 mạch 8,9 tiếng đồng hồ. Tự ông ta chẳng cho là một người bán hàng rong mà là một nhà thương mại chánh cống.

Với các khách quen ông ta thường nói : « Nghề buôn của tôi phải biết nhiều tâm lý. Trước hết tôi chỉ bán những hàng tốt và sau nữa tôi phải có lộ trình nghiên cứu kỹ để mỗi năm chỉ qua nhà khách hàng ba lần và như vậy là tránh hết sức không làm phiền khách hàng. Và lại tôi hết sức lễ độ, khách hàng mua hoặc không tôi cũng đều cảm ơn cốt làm sao cho họ luôn có cảm tưởng là tôi đáng mến».

Khi ông ta cất tiếng rao thông thường như : «Bao tay đây ; khăn vuông đỏ cho trẻ con đây ! thực ra ông ta cũng mong được chành chàng nói năm ba câu chuyện có vẻ như để tâm hồn đỡ hiu quạnh. Ông ấy kể về mẹ ông mà ông hằng quyến luyến. Về mùa đẹp trời, mỗi chủ nhật ông đều mua 1 bó hoa và ra thăm mộ tại nghĩa trang Đồi Vương Miện. Ông ta đã mua hai mộ phần sát nhau, một đã chôn mẹ và 1 để dành cho chính ông kể cả tấm bia khác hẳn tên họ, ngày sanh và chỉ còn chờ khắc thêm ngày chết. Ba năm về trước tức tháng 3-1968 ông ta đã mua sẵn cỗ quan tài màu sẫm và trả trước tiền nhà đòn.

Các khách hàng quen cũng được nghe ông ta phàn nàn luyến tiếc không lấy vợ từ thời thanh xuân và ông thường nói : «Bà hiểu rằng khi người ta chẳng có vợ con gì. Thực mới cảm thấy nỗi cô đơn. Tôi chẳng có ai ở trên đời này nữa !» Nhưng đó chỉ là một nhận định chứ không hề có mục đích kêu gọi lòng từ tâm của bất cứ ai.

Còn bà nội trợ nào đó, hơi bực mình vì còn đang dở bận nhiều công việc chưa xong nhưng được nghe như vậy cũng mũi lòng nên đã phản kháng :

—Đâu có,cụ Hèbi,cụ biết là cụ có nhiều bạn mà !

—Quả thật nghề nghiệp của tôi buộc có gặp gỡ nhiều người !

Sau đó cụ lại sách 2 bao hàng và vội vã bước qua nhà khác, người mảnh khảnh và lưng đã hơi khòm nhưng chẳng có gì thay đổi trong giàng điệu dù trời nắng và mồ hôi, dù trời lạnh đến mức làm mất cụ xưng hu và nước mũi chảy ròng.

Cũng có điều đáng buồn mà đâu phải vì ông cụ muốn, cụ chẳng đã cũng đôi khi ông làm phiền ông này bà nọ, nên cũng đôi khi có bà nào

đó quá bận nên nhất định không chịu mở cổng khi nhìn qua cửa sổ thấy ông cụ đi qua. Nhưng thường sau đó lại hối hận và lần sau mua gấp đôi gấp ba để đền bù lại.

Mọi người đều tán tụng đức tính tự trọng, đáng hoàng, độc lập của ông cụ. Ông cụ phải vất vả mới có cái sống nhưng nhất định không chịu xin xỏ ai cái gì ngoại trừ một đôi khi xin ly nước lạnh vào những buổi nóng bức. Hơn nữa trong khu xóm cụ ở thì nhất định cụ không chịu bán cho ai bất cứ thứ hàng gì. Cũng có bà đôi khi mua thứ hàng khác nhưng ông cụ giữ vững nguyên tắc và thường giải thích thái độ đó rằng. «Tôi là hàng xóm của bà,và tôi mong được giữ nguyên tình trạng đó, chứ không muốn là anh lái buôn phải gõ cổng gõ cửa nhà bà để bán hàng !»

Ông cụ cũng có một vài khách hàng khá đặc biệt như làm thuê nhặt lá khô, hoặc hốt tuyết trước thềm nhà, công việc đó tuy mệt nhọc hơn nhưng cụ đều tận tâm làm và mỗi khi đó cụ thường hãnh diện nói : «Có lẽ tôi hơi chậm chạp nhưng công việc tôi làm rất chu đáo».

Mỗi buổi chiều, trước khi về nhà, cụ thường ngừng ở trạm xăng gần nhà, dốc túi bạc nhỏ ra để đổi lấy bạc lớn, nói năm ba câu chuyện và thường lợi dụng thời gian đó để hưởng một que kem va ni thiệt bự và cụ cũng thường nói : «Tôi chẳng uống rượu không hút thuốc nhưng có tật là nghiện kem va ni».

Khi về tới nhà cụ mới làm cơm tối thường là cá hộp, rau cũng đóng hộp với bánh mì quết thật nhiều kem đậu phộng. Ăn uống xong xuôi cụ vừa rửa bát đĩa thật kỹ lưỡng và giặt quần áo, đánh giầy vừa nghe nhạc cổ điển qua đài phát thanh.

Mỗi sáng thứ bảy thì cụ phải đi bộ thêm 2 cây số để tới một tiệm bách hóa lớn mua loại bánh mà cụ thích cùng với tất cả nhu dụng cho cả tuần lễ. Cụ thường căn giờ để đến tiệm vài phút trước khi bánh đem bày lên quầy và mang hết về nhà rồi mới lại ra đi bán hàng như mọi ngày khác.

Ngày 30 tháng giêng mới đây cũng là một ngày thứ bảy. Cụ Hèbi đã đi hốt tuyết của nhà mấy khách quen và tới tiệm bách hóa đúng giờ như mọi khi. Cụ đang đứng chờ lấy bánh như thường lệ thì bỗng nhiên cụ ngã khụy chẳng thốt ra một lời. Người ta mời bác sĩ tới coi cho cụ thì cụ đã tắt thở.

Vài người hàng xóm biết tin ngay hôm đó và lấy làm thương thờ. Cụ Hèbi thỉnh thoảng có than phiền với họ là cụ bị nhức đầu nhưng chỉ có như vậy chứ chẳng ai thấy cụ bị bệnh bao giờ cho nên chẳng ai ngờ từ bữa đó con người nhỏ thó, mỗi năm gù thêm một chút ấy đã vĩnh biệt khu xóm,

Hai hôm sau thì giờ giặc chôn cất ông cụ được loan trên nhựt báo. Nhiều khách hàng cũ của cụ thắc mắc phải chăng đó chính là ông Hèbi quen

họ? Vợ một luật sư điện thoại đến hãng nhà đồn hỏi thăm lễ lễ chôn cất một kẻ vô gia đình không bạn hữu. Hãng trả lời: «Chúng tôi mời một luật sư, vài ba nhân viên của hãng chúng tôi đưa linh cữu tới nghĩa trang và dự lễ chôn cất. Chúng tôi có bốn phận làm hết sức mình cho đám tang cũng coi được.»

Bà trạng sư ngẫm nghĩ: «Buồn thảm thật, Hèbi sẽ tới nơi an nghỉ sau cùng mà chẳng có ai là bạn bè quen biết. Vậy sẽ có ta!» và cũng gần cùng một tư tưởng ấy ám ảnh nhiều người khác.

Các người hàng xóm của cụ cũng cảm động bàn tán không ít về cụ.

Có người nói: «Hôm qua tôi còn nghĩ đến ông cụ và đang dự tính mua mấy cái khăn lau của ông cụ». Bà hàng xóm lại thêm: «Và ông cụ chẳng có gia đình chi cả, hay mai bà với tôi cùng đi đưa đám ông cụ cho đến nghĩa trang?»

Một ngày trước đám tang, một ký giả của nhật báo Ngôi Sao Indianapolis là người đã có dịp phỏng vấn ông cụ, cũng viết mấy giòng báo tường nhớ hương hồn kẻ xấu số mà cũng nhắc đến cái thác mắc lo âu của ông cụ là sẽ chẳng có ai mất công đi đưa đám khi cụ chết. Và cũng vì vậy mà hầu hết khách hàng quen của cụ đều hay tin.

Đêm đó già trẻ trong xóm đều nghĩ tới cụ, cảm kích về số phận của con người cô đơn ấy, mà cũng nhiều người như cụ đều có cảm tưởng, nên mỗi người đều lo lắng về quang cảnh chẳng có ai vĩnh biệt lần chót nên quả quyết bỏ mọi việc để hôm sau đi đưa đám dù chỉ có một mình mình.

Một ông chủ hãng xe hơi giàu có, còn nhớ mới đây cụ Hèbi còn giúp ông ta hốt tuyết mới lấy được xe ra nếu không đã chịu chết vì ông đau tim nên thầy thuốc đã cấm làm những việc quá nặng nên đã nói với vợ: «Mai tôi sẽ đi đưa đám ông cụ!» Bà vợ cũng nằng nặc đòi cùng đi.

Một số người nghĩ rằng đi đưa đám tang này cũng phần nào làm bớt phận với chính mình, nhưng điều này chẳng ai dám nói ra. Cho nên nhiều

CƯỜI ĐỖ BUỒN

Lý do

Hai người bạn thân gặp nhau giữa đường.
— Trời ơi, ai làm gì cậu mà hai mắt bầm tím cả thế kia?

— Có gì đâu, mắt bên phải là do con mụ vợ tôi nó đánh vì nó biết tôi có mèo. Còn mắt bên trái là do con mèo tôi nó đánh vì biết tôi đã có vợ.

Nói có sách

Thầy giáo hỏi học trò:
— Tại sao anh không vẽ bản đồ châu Mỹ như tôi đã dặn?

— Dạ thưa thầy, học trò trả lời, bởi vì con đọc thấy ở cuối cuốn sách, người ta có in mấy hàng chữ «cấm trích, dịch và in lại nếu không được phép của tác giả.»

ông chồng ra đi làm từ sáng sớm phải ngạc nhiên thấy vợ mình cũng có mặt tại nghĩa trang, có cả các sinh viên, học sinh bỏ học đến dự và bất ngờ cũng gặp cha mẹ tại đó.

Mới 9 giờ sáng, tức 1 giờ trước giờ ăn định thôi thì đủ mặt già có, trẻ có, sang có, nghèo có, đen có, trắng có, bà choàng lông, bà áo khoác cũ kỹ, bình phục có, đồ lớn có, thật cả là 1 đám đông bằng qua đồi Vương Miện. Người ta thấy cả những ông già phải chống gậy, cũng có các bác tài xế taxi đậu xe ngoài nghĩa trang, cũng có các bà bé con theo vừa đi vừa che cho con đỡ cơn gió lạnh.

Vị mục sư phải ngừng xe cách đó đến 200 thước vì xe hết chỗ đậu và lối cổng chính quá đông nghẹt ông phải đi vòng bằng cửa phụ. Các nhân viên nghĩa trang phải ra công điều hành các ngã đi vì đường đi lối lại trong nghĩa trang quá hẹp mà người thì quá đông — Chính mục sư cũng thắc mắc cố nhớ xem đám tang nhân vật quan hệ nào mà đông người đưa đến như vậy và khi gần tới mộ mới lấy làm sửng sốt đó chính là đám tang ông cụ Hèbi.

Chính các nhà đương chức cũng không ngờ như vậy. Về sau riêng ông giám đốc nhà đồn đã kể lại rằng «phải huy động hết nhân viên của hãng mà cũng không sao gây lại nổi trật tự, có đến 600 xe ôtô không kể số xe phải đậu tận xa hoặc những xe phải lộn về vì quá đông. Thực chẳng ai ngờ.»

Ông Robert Braun giám đốc các «cơ sở lịch sử» tiểu bang Indiana cũng nhớ tới con người nhỏ thó với 2 bọc hàng ấy nên cũng quyết định đi dự đám tang. Ông ta cũng ngạc nhiên về số hàng ngàn người đi đưa đám nên ông nhớ tới cái chuông cổ mới được treo lại trên gác chuông 4 tầng của nghĩa trang (được coi là một số cơ sở lịch sử). Ông ta vào gác chuông, kéo nhịp nhàng, tiếng đồng im bặt đã 40 năm nay lại lạnh lạnh rền vang có thể nghe thấy từ xa 3 cây số. Ông kéo từng tiếng âm u liên tiếp trong nửa giờ đến nỗi tay ông phồng lên. Tuyệt vẫn rơi và đến 10 giờ ruổi vị mục sư quá xúc động về số người đồng đạo ấy ông đã đề hết tâm hồn đọc một điệu văn với câu kết luận: «chẳng bao giờ Hèbi dám mơ tưởng đến ngần này bạn hữu đưa ông đến nơi an nghỉ sau cùng này. Trong nhân loại lẽ lạnh thờ ơ này thì đây là một quang cảnh chắc phải làm vui lòng Chúa.»

Chôn cất xong, đám người đó còn chứng trình như lưu luyến gần bó với tình bằng hữu mới phát sinh ở ngay đám này giữa những người một giờ trước chưa hề quen nhau. Người thì cảm thấy vui mừng hết mức, người thì thỏa mãn sâu xa, mọi người đều có cảm giác đã hành động đúng và chẳng ai muốn hối hả trở về với công việc thường ngày.

Sau cũng có người nói ra rằng: Bữa đó đưa đám ông cụ Hèbi đã đẩy lên trong lòng tôi một tâm trạng khá đặc biệt. Vì chính trường hợp của Hèbi mà tôi lấy lại lòng tin nơi con người.»

Theo LOWELL THOMAS SELECTION 9-71

THIỆU QUANG

ĐỜI LẮM CẨM

những chuyện rất lăm cẩm
nhưng có thật 100 phần 100

Nữ trang của tài tử xi nê

BA LÊ (AFP) Có đạo chiếu bóng lừng danh quốc tế Liz Taylor đã đeo một bộ nữ trang hết sức đắt tiền, trị giá vào khoảng ba triệu mỹ kim nghĩa là sơ sơ cũng vào khoảng một tỷ hai triệu bạc Việt Nam. Mái tóc của cô đạo chiếu bóng này được bao bằng tấm lưới mỏng, có gần hàng ngàn hạt kim cương. Liz cũng đeo ở cổ một giải lụa đen có đính hạt kim cương hình quả Lê do chồng nàng là tài tử Richard Burton tặng. Riêng hạt kim cương này cũng đã trị giá tới một triệu dollars, tức 400 triệu tiền VN.

Buổi dạ tiệc này do Nam Tước Guy de Rothschild tổ chức tại một lâu đài gần thủ đô Ba Lê để kỷ niệm văn hào Marcel Proust với chủ đề «Marcel Proust trong thập niên 70».

Chồng Elizabeth Taylor khoe:

Nàng chỉ ngủ với chồng

Tuần báo Newsweek, 6-12-71. Tài tử Richard Burton, chồng của cô đạo chiếu bóng Elizabeth Taylor đã dành cho nhật báo London Daily Mirror một cuộc phỏng vấn về vấn đề tình ái của hai người.

Nhà báo hỏi:

«Bí quyết nào đã giúp hai người gìn giữ được tình yêu lúc nào cũng nồng nàn?»

Burton trả lời: «Chúng tôi ngưỡng mộ và yêu thương nhau thành thật. Tình yêu có thể là một danh từ nhiều ý nghĩa khi đem dùng cho cái tuổi mà người ta thường dễ chấp nhận như ở tuổi bây giờ, 46. Khi còn trẻ, tôi thường rất đại dốt và bông bột nhưng bây giờ trái lại, tôi không thể nào chấp nhận được cái sự buông

lơi trong vấn đề yêu đương. Còn đối với Elizabeth, nàng quả thật là một cô gái khó tánh, và đó là lý do nàng đã phải lấy chồng tới năm lần! Nàng không bao giờ chịu leo lên giường để ngủ với một người đàn ông, trừ phi người đó đã là chồng của nàng!»

Yêu nhau lăm cẩm nhau đau

LA MÃ (Renter) Cảnh sát đã được huy động tới lục soát một căn nhà tại La Mã để tìm kiếm cái mũi của một thiếu phụ bị chồng bà ta cắn đứt mất trong 1 cuộc cãi lộn.

Cảnh sát đã tìm thấy được cái mũi ở ngoài hành lang và vội mang vào bệnh viện để các bác sĩ khâu lại cho thiếu phụ.

Trước đó, cảnh sát đã bắt giữ người đàn ông cắn đứt mũi vợ, tên y là Salvatore Cali 47 tuổi vợ ông ta bà Veneranda có lẽ sẽ phải điều trị tại bệnh viện trong ít nhất là một tháng.

Tai nạn ngôn ngữ bất đồng

ZURICH, Thụy Sĩ (Reuter) Một cặp vợ chồng người Thụy Sĩ qua Hồng Kông du lịch đã trở về Zurich mang theo câu chuyện thật buồn về con chó yêu quý của họ đã ngẫu nhiên bị làm thịt để nấu làm món ăn cho chính họ, trong một tiệm ăn Trung Hoa.

Ông Hans và bà Erna. W đã yêu cầu tờ báo «Blik» ở Zurich đừng đăng nguyên tên tuổi của họ vì họ vừa trải qua cơn xúc động buồn thảm.

Hai người này cho biết họ mang con chó Rosa cùng tới một tiệm cơm ở Hồng Kông. Ở đây, họ đã kêu người bồi bàn tới và chỉ con «Rosa» rồi làm những động tác đưa tay lên miệng ra dấu tỏ ý nhờ người này cho con chó ăn.

Hai bên khó khăn lắm mới hiểu được ý nhau? và rồi người bồi bàn nhắc con «Rosa» lên tay và mang vào bếp. Một giờ sau, anh ta trở lại mang theo món ăn chính cho họ. Nhưng khi vừa mở nắp dĩa

thức ăn, họ thấy ngay con chó yêu quý bị quay chín ở bên trong cùng với các đồ gia vị thơm phức.

Hai vợ chồng Hans cho biết là họ hết sức ngạc nhiên và vô cùng đau đớn trước sự lăm cẩm đã xảy ra. Ngay khi vừa ở tiệm ăn trở ra, hai ông bà Hans liền tức khắc thu xếp để trở về Zurich và bỏ dở cuộc đi du lịch.

Ghép răng cũng rắc rối

— SIKESTON MISSOURI (AP) 1 nha sĩ HK ở Sikeston thuộc tiểu bang Missouri đã trình diện trước công chúng thành tích đầu tiên của ông trong việc ghép răng người nọ cho người kia giữa những người không có liên hệ huyết t hống.

Bác sĩ Dewey E. Urban trong bản tường trình mới đây cho biết ông đã thực hiện việc «ghép» răng từ bốn năm trước và chưa gặp thấy có phản ứng bất tiện nào nơi người được trồng răng «thật».

Bác sĩ Urban còn cho biết ông đã lấy răng của một thiếu niên 17 để trồng cho một bà lão 52 tuổi.

Ứng hộ phá thai

BONN, Tây Đức (Reuter).— Các ông biện lý Tây Đức mới đây đã phải điều đầu vì một trường hợp khó xử.

Nguyên hình luật Tây Đức chiếu theo điều số 218 sẽ phạt tù sáu tháng đến năm năm tù ở, tất cả những ai vi phạm vào tội phá thai.

Nhưng cách đây ít lâu, hai mươi bốn bậc nữ lưu tiếng tăm của Tây Đức — tài tử trứ danh, ca sĩ hữu hạng, ký giả sáng giá... đã cùng nhau thú tội tập thể trên một tập chí đứng đầu là Stern xuất bản tại Bonn. Họ đã thú nhận là ít nhất cũng phải là một lần trong đời, họ đã vi phạm điều 218 của hình luật Tây Đức và họ đã vô tình không biết.

Lý do chính của việc làm lăm cẩm này là vì các nữ lưu lăm cẩm trên muốn bày tỏ sự ủng hộ phong trào các phụ nữ Tây Đức đang tranh đấu đòi chính quyền tại đây hợp thức hóa tình trạng phá thai cũng như đòi hủy bỏ điều 218 của bộ hình luật. Cách đây một năm, ở Pháp các tài tử BB, Moreau, nữ sĩ Simone de Beauvoire đã làm như vậy.

CẠC SĨ

Hòn
gỗ
đá

Phạm Anh Tú, người phế binh mất xe Honda đang Tiếng Kêu Thương trên Sông Thần xin được chuộc theo luật giang hồ. Cho đến nay người sĩ quan phế binh L.L.Đ.B. đó vẫn không hề nhận được tiếng vang cứu rỗi của kẻ «thời xé».

Gần đây Cạc tôi lại nhận được bức thư nữa của Phạm Anh Tú lên tiếng kêu thương thêm 1 điều. Cả đoạn thư nguyên văn như sau :

«Bác Cạc Sĩ ơi (Tên Bác đọc khá hiểu ghê đi ! Thủ thật kẻ hèn này chả «hiều» gì cả khi các cháu nhờ nhà tôi bắt phải cắt nghĩa rành rẽ tên bác), Có thể nói chiếc Honda đã bị đánh cắp là tất cả những gì đáng giá nhất của tôi sau gần mười năm lăn lóc trong quân ngũ. Đồng thời nó cũng là «cửa» để dành phòng hồ cho các cháu nhỏ có miếng cơm ăn những khi cơ nhỡ (bị thất nghiệp bắt từ... nay bỗng dưng bị mất... cách đầu uống vô lý như vậy thì... không còn gì đâu đến cho...»

Bác ơi, nhờ bác «cứ dùm cửa» của xếp lớn Bộ Cựu Chiến Binh một lần. Số là một dịp xếp tuyên bố trên đài tăng binh, các hồ sơ cấp dưỡng của phế binh, từ sĩ đầy đủ thì mau nhất là một tháng đã được thỏa mãn còn lâu là 2, 3 tháng gì đó. Vậy mà kẻ hèn này

đã góp đầy đủ các giấy tờ để xin thêm tiền cấp dưỡng cho cháu nhỏ nhất (sinh năm 1969) từ 3 tháng 7-1971, đến nay hơn 5 tháng trôi qua rồi, mỗi khi đến Bộ hỏi, chỉ được quan nọ chỉ sang quan kia rút cục cho tới giờ chả biết hồ sơ mình đã và đang được xử lý tới chỗ nào rồi. Sau cùng tôi đành hậm hực ra về trong tuyệt vọng, vì một quan ở Phòng Trắc Nghiệm (nơi xử lý hồ sơ) cho biết là Hồ sơ của cậu còn mới quá, có những hồ sơ đã 2,3 năm nay còn chưa xong thì làm sao tới cậu được. Rán chờ !

Ôi, nản ơi là nản. Đã mất «xếp» nay chỉ còn trông cậy vào món tiền cơm truy lãnh đó mà quan lại phát biếu (dạy cho thì đúng hơn) như rứa đúng là chết mờ (tổ thân tôi rồi) Thưa bác bác có nghe chương trình truyền hình đó chưa ? Riêng tôi, vì là người trong cuộc nên chú ý kỹ từng lời nói quý giá của «xếp» Chẳng lẽ «xếp» Cựu Chiến Binh lại nói xạo ? Mong bác Cạc Sĩ... tình hỏi dùm.»

Cạc tôi nghĩ rằng cho đáng nguyên đoạn văn thơ đó lên đây cũng là cách—không phải là hỏi dùm mà là cả hai chúng tôi cùng dặt dúi nhau đến đập đầu trước thềm Cựu Chiến Binh.

Chúng ta đã lớn tiếng kêu than : Người đời đã thành gỗ đá cả rồi sao ? Chúng ta đương chờ đợi người đời bớt gỗ đá.

Trong khi chờ đợi, nên làm gì bây giờ ? Nên kể chuyện cổ tích cho nhau nghe để tự vỗ về tự mơn trớn lấy nỗi buồn da diết.

Lại một chuyện cổ tích Nhật Bản.

Và để cho hợp tình hợp cảnh xin kể một câu chuyện về gỗ đá có hồn.

xXx

Cây liễu ở Kyôto

Một nhà quý tộc Nhật tân Matsudeira có một khu vườn tuyệt đẹp tại Kyôto. Trong khu vườn tuyệt đẹp đó có một cây liễu tuyệt đẹp, cành liễu mềm rũ xuống một màu xám bạc óng ánh. Đã từ lâu nhà quý tộc này vẫn hãnh diện về cây liễu đó.

Nhưng ngày kia vợ ông bỗng ngã bệnh, không dậy nổi. Rồi đức con trai còn nhỏ của ông... tăng chạy ngoài vườn bỗng bị ngã gãy cổ. Matsudeira tự hỏi chẳng biết có phải tất cả những tai nạn đó đều do cây liễu giáng họa. Ông dự định cạo đứt cây liễu đi.

từ lâu làm ông hãnh diện đó. Ông thổ lộ điều này với người bạn hàng xóm, cũng là một nhà quý tộc, tên là Inabata.

Nghe vậy, Inabata vội lên tiếng can :

— Xin hiền huynh chớ hủy diệt một linh hồn, thưa vàng, thảo mộc cũng có linh hồn chứ ! Nếu hiền huynh không ung cây liễu đó, thì hãy nhường cho ngu đệ. Cây liễu sẽ trang điểm cho vườn mơn mẹn của ngu đệ.

Matsudeira bằng lòng. Inabata cho bưng rế rất thận trọng và chuyển được cây liễu về vườn nhà. Cây liễu bén rễ, và hồi phục rất mau, chẳng bao lâu cành lá xum xuê rũ xuống thướt tha với nắng với gió, đẹp không bút nào tả xiết được.

Inabata góa vợ, và không có con. Một sớm kia, Inabata thấy một cô gái kiều diễm lạ lùng đứng tựa vào thân cây liễu. Khuôn mặt trái xoan, nước da trắng mát, tóc đen như mây, nàng nhìn chàng dịu dàng mỉm cười.

Chàng quý tộc trẻ tuổi không hề tự hỏi nàng từ đâu lại, làm sao vào vườn được trong khi cửa vẫn đóng then vẫn cài kỹ lưỡng như thường kia. Chàng cúi chào nàng và nàng đáp lễ.

Nàng ung theo lời mời vào nhà cùng chàng uống 1 chén trà. Chàng say đắm ngó lơ câu hôn ngay và cũng được nàng ưng thuận.

Năm sau nàng sinh hạ 1 đứa con trai xinh thật là xinh, ai nấy cũng gọi tên là Yanagi, cậu Liễu.

Năm năm trôi qua, năm năm hạnh phúc êm đềm.

Chợt tại đền Saoyasengendo (đền có thờ 33.333 hình tượng Đức Phật bà Quan Âm) có 1 chếc cột cái bị đổ xập. Vị lãnh chúa Kyôto vội tìm đến các vị hòa thượng thỉnh ý, được các vị dạy rằng phải sửa lại cột cái bằng gỗ 1 cây liễu thật cao, thật lớn trong vùng.

Vị lãnh chúa hạ lệnh tìm, người ta mạch có cây liễu ở vườn nhà Inabata. Vị lãnh chúa đích thân tới quan sát, rất ưng, cho lệnh hạ cây ngay. Inabata buồn lắm, nhưng là bấy tôi, đâu có quyền can... lại, đành chỉ cúi đầu tuân lệnh.

Khi vị lãnh chúa đã về triều, vợ chàng tiến lại gần, đôi mắt đầm lệ, nàng cất lời sâu thẳm :

— Thiếp cảm ơn chàng đã không bao giờ chặt vãn thiếp từ đâu lại. Thiếp cũng có ý sẽ chẳng bao giờ thổ lộ điều ấy, nhưng đến nay thì không được nữa rồi. Xin thú thật thiếp chính là hồn cây liễu. Trước kia nhờ chàng mà thiếp thoát bị Matsudeira chặt đứt, lại được sống ngay trong vườn chàng, được chàng săn sóc, lòng thiếp càng mang nặng ơn sâu. Thiếp đã thành vợ chàng, có con với chàng là vì vậy. Nay thì thiếp đến sở rồi. Chàng không thể cưỡng lời lãnh chúa. Phải vĩnh viễn xa chàng lòng thiếp đau như cắt, may thay còn để lại cho chàng một kỷ vật tinh túy của đời thiếp đó là đứa con kháu khỉnh nhất trần gian của chúng ta. Xin chàng hãy săn sóc nó. Nghĩ rằng chàng săn sóc thương mến con tức là chàng còn triu mến thương nhớ mẹ, điều này làm thiếp vui sâu khỏa đi nhiều lắm..

Nghe tới đây Inabata ngắt lời vợ :

—Không, không, nàng không thể bỏ ta như thế được... Dứt lời, Inabata nắm vội lấy tay nàng, nhưng nàng không còn hình hài nữa, chỉ là bóng, lời nàng nói sau cùng thoảng bèn tại chàng mơ hồ !

—Vĩnh biệt !

Bóng nàng tiến về cây liễu nhập vào thân cây. Inabata vội tới xin triều yết vị lãnh chúa bày tỏ khúc ruột rồi khẩn cầu xin hãy cho thu hồi lệnh chặt cây liễu. Nhưng chính vị lãnh chúa cũng ngại việc thất hứa âm mêch lòng các vị hòa thượng, khả kính, vì vậy không thể làm khác được. Những người tiểu phu lực lưỡng tới. Nhìn họ vùng riu Inabata xủ tới ngăn không cho họ phạm tội giết «nàng Liễu» của chàng. Chàng bị họ giữ rịt chân tay, chỉ loáng sau cây liễu đã bị đốn ngã nằm phủ phục trên mặt đất. Chỉ còn việc khênh lên xe bỏ về chỗ về đến. Nhưng kỳ lạ thay đám tiểu phu lực lưỡng đã vậy mà không sao chuyển được thân cây lên xe. Họ gọi thêm 20 người nữa. Cây vẫn không hề nhúc nhích.

Tin đó đến tai các vị hòa thượng. Các vị tới khu vườn của Inabata,

theo sau một số rất đông tín đồ. Họ quây quần mấy vòng chèo lớn quanh thân cây, rồi khoảng ba trăm người xúm lại cùng nhau kéo dây chèo, thân cây như biến thành đá chôn chân xuống lòng đất.

Inabata và cậu con nhỏ 4 tuổi cũng lấy làm kinh dị. Không hiểu nghĩ sao, cậu bé Yanagi tiến tới âu yếm vuốt ve những nhánh liễu mềm là óng ánh như bạc, rồi bàn tay xinh của cậu nắm lấy một nhánh liễu và nói khẽ :

— Theo em ?

Thân liễu như nghe hiểu, chuyển mình nhúc nhích.

Em bé tiến lên, lẳng lặng kéo theo nhánh liễu, cả thân liễu bé thế lẳng lặng trườn theo... Cứ như thế, chủ bé lẹ lẹ kéo thân liễu về tới sân đền.

Truyện cổ tích của ta, vợ ốm con lùn núi ngóng chồng hóa thành đá vọng phu.

Cây liễu trong chuyện cổ tích Nhật Bản nằm phủ phục trên đất chồng con còn đứng đấy, làm sao mà không biến thành đá vọng phu cho được ? Gỗ đá có hồn mà. Thiên địa chi đạo tạo đoạn hồ phu phụ !

Con dẫn mẹ đi, thương con mẹ không đi sao được ? Gỗ đá có hồn mà !

May ra người thời xé Honda của phế binh Phạm Anh Tú đọc xong truyện này vội mang xé đến tận nhà Phạm Anh Tú trả gấp. Người kém gỗ đá... hồn sao đang ?!

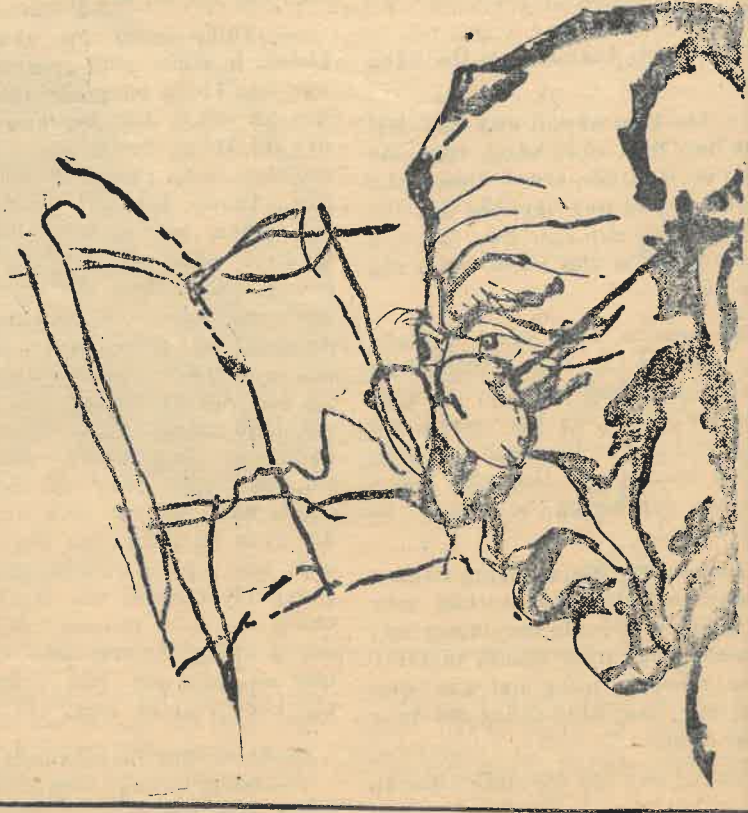
Biết đâu cấp chỉ nuy và những người phụ trách giấy tờ ở Bộ Cựu Chiến Binh khi đọc xong truyện này lại không thanh toán gấp những hồ sơ cấp dưỡng cho, không riêng gì phế binh Phạm Anh Tú, mà cho tất cả thương phế binh trong toàn quốc. Người kém gỗ đá hữu hồn sao được.

Không chừng các bậc lãnh đạo tối cao đất nước khổ khổ nạn này khi đọc xong truyện trên cũng chợt bồi hồi xúc động thấy mình đã quá ư thất tha khi tự lên ngôi thần tượng, và dạn mình cho tâm linh bừng sáng để biết yêu nước thương nòi.

HỒ CHÍ MINH VỚI KẾ HOẠCH NAVARRE

Ngày chiến tranh Việt Pháp bùng nổ

● Theo tài liệu mật của Sở
Liên Phóng Đông Dương
(Pháp) và Tổng cục chánh
trị V.M.

Geneviève giải thích sở dĩ nàng không cho coi xấp giấy là để giữ tròn lời nàng đoan hứa danh dự với Hồ chí Minh. Chính họ Hồ đã đòi nàng — hôm đầu đến Linh Nham — phải thề trên danh dự một nữ phóng viên Quân đội Pháp là tuyệt đối không chụp hình vẽ bản đồ hoặc ghi chú những dữ kiện quân sự chính trị—do mắt thấy tai nghe—tại những nơi tới thăm và triệt đề không được tiết lộ các dữ kiện thâu thập đó cho giới chức quân sự Pháp khai thác.

Mỉm cười, viên Cao Ủy chờ Geneviève dứt lời, lại dễ dàng :

— Như vừa nói, nếu quả là những mẫu ký sự, chúng tôi nghĩ cô nên cứ cho coi để biện thị lòng thành thực, thẳng ngay của cô.

Trái lại, nếu là tài liệu quân sự hoặc mật chỉ VM đã cậy cô chuyển đạt thì chúng tôi cam đoan không tọc mạch, không nài ép đòi coi để cô được giữ tròn lời giao ước với họ.

Hai đảng minh bạch, dứt khoát như vậy mà cô vẫn kháng kháng 1 mực không cho coi thì chúng tôi càng dễ suy đoán được tinh thần nội dung sấp giấy đó như thế nào ?

Chau mày suy gẫm dây lát, nữ phóng viên đồng ý đề Bollaert làm trọng tài giám định tính chất nội dung sấp giấy mà phần lớn đã được ghi chú với vĩa bằng tốc ký (phương pháp Duployé) sau khi coi lược qua các trang giấy lộn hơn 1 tiếng đồng hồ, Cao

Ủy Pháp lại trao trả nàng sấp giấy và không quên cảm ơn tác giả trước khi quay sang khẳng nhận với Tướng Valluy là Geneviève đã nói đúng ... đó là những mẫu hồi ký phóng sự.

Nhưng, Valluy vẫn thắc mắc về thái độ từ chối khó hiểu của nàng. Tướng này hoài nghi sấp giấy — mà nữ ký giả biểu là bút ký — không thể không có ít nhiều bí ẩn liên quan đến cuộc chiến hiện tại giữa Pháp và Việt minh.

Hai lá thư bí mật của Hồ chí Minh

Thực tế, sấp 300 trang bút ký này không chứa một bí mật bí ẩn nào như viên Tướng Pháp đã suy đoán.

Theo tiết lộ của hai đồng tác giả tập « Phụ đính tuyệt mật kế hoạch Navarre » là de Soustelle và nhất là Trần Hồng — cán bộ Chính Trị Cục từng sống 8 năm gần cố lãnh tụ số 1 VM—thì ông Hồ có trao 2 bức mật thư cho Geneviève Tabouis tại phòng khách nhà sàn bungalow trong đồn điền La Bùng, sau bữa ăn chiều hôm nàng từ Hoa Lục trở lại Linh-Nham, cuối tháng 2. 1947, trước khi nàng về Hà Nội sáng hôm sau. Hai lá thư này, ông Hồ nhờ Geneviève khi về Pháp sẽ trao 1 cho Jacques Duclos và 1 cho Jean Cachin là hai lãnh tụ đảng Xã hội và CS Pháp hồi hậu Thế Chiến thứ nhất và cũng là 2 trong số 5 đồng chí thân nhất của cố lãnh tụ VM hồi còn hoạt động bên Pháp từ 1913 đến 1921. J. Duclos là ứng cử viên

Tổng Thống do đảng Cộng Sản Pháp đưa ra vào năm 1969 vừa qua. Hai bức thư này do chính tay ông Hồ thảo bằng Pháp văn chỉ là hai bức thư thăm hỏi xã giao về sức khỏe và tình trạng sinh hoạt đảng của hai đồng chí bên trời Âu. Nhưng—vẫn theo de Soustelle—hai bức thư này tuy là hai thư thăm hỏi thông thường gửi cho J.Cachin và Jacques Duclos mà thực sự là 2 bức thư : 1 gửi Tổng Thư Ký Đảng CS Pháp và 1 gửi chủ tịch Hội Đồng Tối Cao Xô Viết Joseph Staline ở Mốt Cu. Như vậy là trong thư gửi J.Cachin có viết lồng thêm một mật thư gửi Tô g Thư Ký Đảng CS Pháp và trong thư cho J.Duclos có viết chồng thêm mật thư gửi Điện Cẩm Linh.

Viết lồng, viết chồng là viết xen kẽ giữa các hàng chữ trong 2 thư hỏi thăm do tay ông Hồ thảo ra bằng hoàng trên giấy trắng mực Semper tím đen.

Con 2 bức mật thư thì sau đó, trong văn phòng riêng, không có Geneviève hiện diện, ông Hồ dùng thư mực hóa học (encre sympathique) viết ra mực rảo thì không thấy chữ như không viết gì cả ngoại trừ những giòng chữ thảo mực Semper thăm Cachin và Duclos) Về sau khi nào muốn đọc mật thư phải dùng một thứ thuốc hiện (révélateur) bôi lên giấy hoặc đem hơ trên lửa thì chữ hiện dần lên.

Để bảo mật tối đa thêm nữa, 2 mật thư này lại được thảo bằng code mật mã 010 tuyệt mật Komintern (Trung ương chỉ đạo phong trào CS Quốc tế giải tán năm 1943 và đến tháng 9.47 được thay thế bởi Cơ quan Kominform (Phòng thông tin CS Quốc tế) Lúc ông Hồ thảo 2 mật thư này vào tháng 2.1947 thì code mật mã mới Kominform chưa có nên còn sử dụng code 010 Komintern (tiếng lược ghép của Phong Trào Đệ Tam Quốc Tế Cộng Sản Kommunistische Internationale) Code 010 Komintern này do Trung Ương mật mã Komintern điện Cẩm Linh phổ biến loại tuyệt mật rất hạn chế riêng cho các Tổng thư Ký đảng CS trên thế giới sử dụng (thảo mã cũng như dịch mã).

Vẫn theo phát giác của Trần Hồng, nguyên bí thư trưởng Nguyễn chí Thanh thì lúc trao 2 bức thư cổ lãnh tụ VM có căn dặn, nhấn mạnh là nữ phóng viên phải hết sức thận trọng, chớ để thất lạc 2 bức thư, đặc biệt không cho giới chức quân sự Pháp biết và sau chót, khi về tới Pháp, sẽ trao dùm đến tận tay 2 lãnh tụ Cachin và Duclos.

Như vậy là ông Hồ đã dấu, không cho Geneviève biết hai lá mật thư viết lồng trong 2 thư gửi 2 lãnh tụ cách mạng Pháp.

Vì cần bảo mật triệt để, cố lãnh tụ VM không cho nữ ký giả biết, cũng không căn dặn nàng yêu cầu Cachin, Duclos chuyển dùm thư, mà trong thư không có lời nhờ 2 lãnh tụ Pháp chuyển giúp thì Cachin, Duclos làm sao biết dạng mà gửi 2 mật thư đến đảng bộ đảng CS và điện Cẩm Linh ?

Theo tiết lộ của de Soustelle sở dĩ cố Chủ tịch Bắc Việt làm như vậy vì ông ta cho việc đó không cần thiết và còn làm lộ mục tiêu bí mật của ông. Nguyên trong hệ thống ám ngữ về liên lạc thư tín, thông tin của Komintern có những mật ngữ ước

định dành riêng cho cấp lãnh đạo đảng xử dụng « kín mật » với nhau, không cho người ngoài — kể cả các đảng viên thường — biết tới. Ông Hồ đã dùng mật ngữ này trong phần tài bút cuối thư gửi Cachin : « Đồng chí hãy chuyển lời vấn an của tôi đến Pierre. » Cũng như trong thư cho Duclos, ông đã viết : « Cảm phiền đồng chí cho Varna biết là tôi đang nóng chờ thư » !

Chỉ cần đọc hai câu tài bút trên là Cachin và Duclos hiểu ngay bức thư trong tay họ đang cầm là một mật thư quan trọng mà cả 2 sẽ phải chuyển tức thời đến Pierre tức Đảng Bộ Đảng CS Pháp ở BaLê và đến Varna (là Staline) ở Mốt Cu.

Sự thực 2 mật thư này — Không đầy 2 tháng sau ngày nữ ký giả nhật báo L'Humanité nhận từ tay Hồ chí Minh đã ảnh hưởng đến quyết định tối hậu của trùm đỏ Staline.

TRUNG HỌC Trường dạy bằng lối : Hướng dẫn chấm bài gửi đến tận nơi bạn cư ngụ ; Rất thích hợp với các bạn quân nhân, công tư chức, vừa đi làm vừa đi học. Đầy đủ các lớp bậc TRUNG HỌC.

ĐẠI HỌC Kể từ niên khóa 1971—1972 nhà trường nhận lập thủ tục ghi danh, thi vụ và lấy bài cho cả các SINH VIÊN LUẬT KHOA, VĂN KHOA xin viết thư hoặc đến tận văn phòng :

Trường TÂN HÀM THỤ

23 Nguyễn văn Giai (gần Cầu Sắt—Đakao—Saigon)
ĐT. 95.753

Thỉnh cầu Ban Giám Đốc Trường TÂN HÀM THỤ 23 Nguyễn văn Giai Saigon gửi ngay cho tôi :

Họ, tên

Địa chỉ

Tập thể lệ, mẫu đơn đề tôi có thể ghi tên theo học (Năm, chứng chỉ)

Thông báo : Các bạn học viên đệ I đã trúng tuyển Tú Tài II năm 70—71 hãy liên lạc gấp để lấy thẻ lệ Đại Học và ghi tên sớm.

Staline đã tức tốc chỉ thị cho Đảng Bộ Đảng CS Pháp—bằng mọi giá—phải giúp Việt Minh chiến thắng tại Đông Dương để Đảng anh em dưới sự lãnh đạo tài ba của đồng chí Victorov (tên Nga của Hồ Chí Minh) sớm bắc xong cây cầu Đông Dương nối liền hai đầu trục Bắc Kinh Djakarta, tạo điều kiện thuận lợi cho Cách Mạng Vô Sản Quốc Tế mau tiến tới đích trục thứ 3 «Djakarta—Sydney» hầu hoàn tất công cuộc giải phóng Đại Dương châu và Toàn Á nói chung.

Trước tầm quan trọng đặc biệt của 2 mặt thơ, người ta thắc mắc tự hỏi tại sao ông Hồ lại phải ký khu, ra công thảo 2 mặt thơ được nguy trang dưới hình thức hai bức thư gửi J.Cachin và Jacques Duclos ?

Lại nữa, tại sao ông Hồ không đích thân đi Pháp hoặc cử một thủ túc tài ba, tin cậy nhất như Phạm văn Đồng, Trường Chinh hay Nguyễn Lương Bằng v.v, đem mặt thơ sang Balé và Môt Cu... mà lại phải điệu vợ mình Geneviève Tabouis từ Pháp sang Hà Nội biết bao phiền phức, lời thối, thảo mặt thơ bằng mực hóa học rồi nhờ nữ phái viên Pháp chuyển giao dùm đến tay 2 lãnh tụ Pháp giữa lúc miền Bắc sau ngày ký kết tạm ước Hạ Long 6-3-46, đoàn vãn chinh đặt chân lên Hải Phòng Hanoi v.v... tình hình ngày càng nguy hiểm, ngột ngạt, khàn trương ?

Tất cả những bí ẩn trên đây cũng là những bí ẩn của trận giặc Đông Dương thứ nhất (1946-54)

với bàn tay ma giáo lỏng lá của đảng CS Pháp—sau khi nhận những huấn thị trực diện và cấp bách của Staline tại điện Cẩm Linh, cuối tháng 8-1946—Công Sản Pháp đã tận dụng những xảo thuật và sách lược nào để cho một cảm tình viên mới kết nạp len lỏi, nằm vùng trường kỳ trong Bộ Tư Lệnh Khu Hành quân Bắc Việt (Commandement de la Zone Opérationnelle du Tonkin) ngấm tiếp tay Hồ Chí Minh về mặt Tình báo Quân báo từ 1946 đến 1953, qua trung gian cô vợ lai cảm tình viên CS là thiếu tá Pháp trong Bộ Tư lệnh Hành quân BV (cô vợ lai này sanh tại Ba Lê có bà mẹ gốc miệt Tân An).

Vụ bí mật này cộng với hàng trăm vụ lý kỳ, bí ẩn khác liên quan đến Hồ Chí Minh, đến cuộc chiến tranh Việt Pháp vừa qua mà — từ trước tới nay — chưa có tài liệu nào đã thấu thập được đầy đủ và công bố chi tiết.

Siêu tài liệu này — xứng với danh xưng của nó — vượt trên mọi chứng liệu, tài liệu MẬT về chiến tranh Đông Dương mà báo chí trong và ngoài nước đã tiết lộ, đăng tải từ trước tới nay, siêu tài liệu sẽ đưa bạn đọc đi sâu vào thế giới Quân báo, Tình báo Trung Ương, thượng tầng của 2 Bộ Tư lệnh Tối Cao VM và Pháp mà chỉ những Hồ Chí Minh, Võ Nguyên Giáp, Valluy, Delattre, Navarre mới biết được mà thôi.

(CÒN NỮA)

Kính gửi

CÁC THÂN CHỦ QUẢNG CÁO

Tuần báo ĐỜI chủ trương hạn chế số quảng cáo thương mại để dành trang báo cho bài vở. Vì vậy chúng tôi đôi khi bắt buộc phải từ chối một số quý vị thân chủ quảng cáo. Trong tháng tới tuần báo ĐỜI bắt đầu in offset nên sẽ nhận một số quảng cáo đặc biệt bằng hình ảnh, với phương tiện ấn loát tối tân hình ảnh sẽ rõ ràng và hấp dẫn khách tiêu thụ gấp bội.

Chúng tôi xin kính báo cùng quý vị thân chủ.

Đồng thời, kể từ nay chúng tôi cũng bắt đầu nhận quảng cáo trong số báo Xuân.

ĐỜI Xuân Nhâm Tý 1972

Hoàn toàn in offset, nhiều màu,
tờ báo Xuân lộng lẫy nhất

NỤ CƯỜI DƯỚI MẶT

Tiểu thuyết ph/tác của HOÀNG HẢI THỦY

Nguyên tác SARDONICUS
của RAY RUSSELL

TÓM TẮT KỶ TRƯỚC : Bác sĩ Đăng nhận được thư của Tuyết Nhung, người bạn gái cũ, mời ông lên Luang Prabang ở với gia đình nàng một thời gian. Tại nơi, BS Đăng nhận thấy chồng Tuyết Nhung, ông Tiểu bị bệnh tê liệt quai hàm. Đồng thời Đăng lại tình cờ nghe lỏm Tiểu yêu cầu Tuyết Nhung phải bắt tỉnh lại với Đăng.

— Sự hồi tưởng lại cái đêm kinh khủng ấy, mặc dầu nhiều năm đã trôi qua, vẫn làm cho tôi sợ hãi. Tôi chắc rằng bác sĩ đã thừa đủ dữ kiện để đoán được rằng tôi, kẻ đang ngồi trước mặt ông đây chính là anh con trai út Krong Set.

Thực ra, tôi không đoán được chuyện ấy. Nhưng vì không muốn nói cho y biết trong một lúc, tôi nghĩ đến 1 chuyện vô lý là nghĩ rằng y chính là ông già đã chết nên tôi không nói gì cả.

— Khi tôi hồi tỉnh lại — Tiểu nói — Tôi trèo vội ra khỏi lòng huyết và cảm cổ chạy chạy thật nhanh. Xong, khi chạy vừa tới cổng nghĩa trang, tôi chợt nhớ rằng vật mà tôi tới để lấy vẫn chưa lấy được... Tấm vé số trúng độc đắc vẫn còn nằm trong túi áo cha tôi...

Tiểu đứng lại và tôi xen vào :

— Nhưng... ông vẫn cứ chạy ??

— Ông tưởng tôi tuy biết vậy nhưng vẫn cứ chạy ?? Thưa không. Khi biết rằng tôi chưa lấy được tấm vé số. Tôi bắt tôi trở lại. Tôi vẫn sợ nhưng tôi vẫn đi trở lại, vẫn nhảy xuống huyết và thò tay vào túi cha tôi, tôi móc ra tấm vé số. Không cần nói rõ ông cũng hiểu rằng lần này tôi tránh không nhìn mặt cha tôi nữa.

Nhưng sự kinh dị không đến đó là hết. Thực ra, sự kinh dị chỉ mới bắt đầu. Nói một cách khác tôi không bỏ sự kinh dị nằm ở trong lòng quan tài với các xác thối rữa của cha tôi, tôi đem nó đi theo tôi. Tôi về tới nhà vào lúc gần sáng và bà mẹ tôi ngủ một không hay biết gì hết. Tôi mừng vì mẹ tôi không biết tôi trở về, vì lúc ấy quần áo, tay chân tôi lấm đầy bùn đất hôi hám, nhìn thấy tôi trở về lúc đó mẹ tôi phải biết ngay là tôi vừa đào mồ cha tôi. Về đến nhà toàn thân vẫn còn run lên đây đây. Tôi múc đầy chậu nước rửa mặt, rửa tay. Xong đâu đó tôi thay quần áo mới rồi tôi chải lại mái tóc. Tôi nhìn mặt tôi trong kiến và... tôi rú lên một tiếng khủng khiếp làm cho cả xóm nghe tiếng...

Bởi vì khuôn mặt tôi đã biến đổi. Nó y hệt khuôn mặt tôi lúc này vậy. Tôi đã cười cái cười bất động rùng rợn của cha tôi, vành môi tôi đã cứng lại để hàm răng tôi lộ ra... Vĩnh viễn không sao mỉm lại được. Tôi vẫn cố gắng khép miệng lại, nhưng không được.. Những thứ thật quanh miệng tôi đã cứng lại, đã như... chết. Đúng vậy, như đã chết. Sau tiếng hét lớn ấy, tôi nghe tiếng mẹ tôi lục đục trở dậy trong giường. Vì không muốn để mẹ tôi thấy bộ mặt quái gở của tôi, tôi tung cửa bỏ chạy trong đêm tối. Bỏ chạy để rồi không bao giờ còn trở lại.

Trong những ngày tôi đi lang thang vô định trên những con đường mòn qua núi, tâm trí tôi tự động tìm hiểu vì nguyên do nào tôi lại mắc cái tật quái gở, kinh dị, ghê rợn này. Dù thời đó tôi chỉ là một gã con trai sơn cước, nhưng như tôi đã nói, tôi cũng được đi học, tôi có đọc sách. Và

tôi hiểu đôi chút về vật lý, về cơ thể, lời giải thích rằng thần linh đã trừng phạt tôi cái tội tôi dám xâm phạm nơi yên nghỉ người sinh thành ra tôi thật không đứng vững, tôi không tin rằng ma quỷ ở nghĩa địa đã hành hạ tôi, nhưng nếu không chịu tin như thế tôi khó tìm được lời giải thích nào xác đáng hơn. Về sau này khi hiểu nhiều hơn về tâm lý học, tôi hiểu nhưng cũng chỉ lơ mờ thôi, và chưa chắc đã đúng, rằng sở dĩ tôi mang cái tật này là vì tôi xúc động tôi sợ hãi và tôi có cái mặc cảm phạm tội. Tôi mang tật vì chính tâm thần tôi bắt tôi mang tật chứ không vì một sức mạnh vô hình nào hết.

Xin bác sĩ cho tôi được kể tóm tắt đoạn cuối của chuyện này. Ông chỉ cần biết rằng mặc dầu từ đó tôi mang một bộ mặt quái dị, tôi vẫn lãnh được tiền trúng vé số độc đắc và dùng số tiền đó làm vốn và làm tôi trở thành giàu có, Hiện nay, tôi không nói để tự khoe, tôi là một trong số người giàu tiền nhất Đông Dương. Khi đã sẵn tiền, lẽ tự nhiên là tôi chịu khó bỏ tiền tìm thầy, tìm thuốc chữa bệnh. Tôi muốn có bộ mặt bình thường như mọi người. Tôi không tiếc tiền nhưng tiền mất đã nhiều mà tật vẫn còn nguyên. Nhưng ông thầy thuốc Tây, thầy thuốc Tàu nổi tiếng nhất đã chữa cho tôi. Xong cho tới nay chưa vị nào thành công. Nhiều lần hy vọng rồi thất vọng, tôi thú thực với bác sĩ là đã có lần tôi tuyệt vọng đến nỗi tôi đã nghĩ đến cách giải thoát bằng cái chết.

Nhưng.. sức mạnh sinh tồn của con người chúng ta thật mạnh. Tôi đã tự cứu tôi nhiều lần thoát khỏi cái chết gần bên. Tôi đổi tên, đổi họ. Tôi trở thành người Việt hoàn toàn. Nghĩ đến chữ Hán : Tiểu là cười, tôi tự mua mai tôi bằng cái tên Tiểu...

Ngừng lại để uống rượu, xong Tiểu nhìn tôi :

— Tôi chắc bác sĩ đang suy nghĩ câu chuyện của tôi có liên hệ gì đến bác sĩ ?

Tất nhiên là tôi đoán được nhưng một lần nữa, tôi chỉ nói :

— Ông nói đúng. Tôi đang nghĩ.

— Bác sĩ Vũ Minh Đăng. Ông nổi tiếng khắp Đông Nam Á trong giới y khoa. Những người tầm thường có thể không biết tiếng ông. Ở Saigon có thể ông không nổi tiếng trong giới bình dân hoặc không kiếm được nhiều tiền bằng những bác sĩ mát tay đỡ đẻ hoặc giới chữa bệnh cảm cúm cho con nít. Nhưng những người thực sự biết về y học, ông là một thiên tài cho đất nước. Tôi lại là người theo dõi phát minh của ông về việc điều trị các bệnh lạ, thuốc về chứng tê liệt bắp thịt. Tôi từng đọc kỹ nhiều bài ông viết về chứng bệnh lạ kỳ và phức tạp trên cùng những bài người khác viết về ông. Tôi vẫn định về thủ đô tìm ông để nhờ ông chữa cho, xong tôi đã bị thất vọng quá nhiều nên tôi sợ lại bị thất vọng lần nữa. Do đó tôi cứ chần chừ mãi. Bỗng một hôm vô tình vợ chồng tôi nói đến bác sĩ Vũ Minh Đăng. Hy vọng bừng bừng trở lại với tôi khi tôi nghe chính vợ tôi nói rằng quen thân với ông từ nhiều năm

l trước, từ ngày ông chưa nổi tiếng. Tôi coi sự ngẫu nhiên ấy là 1 điềm tốt cho tôi. May ra lần này, nhờ ông, nhờ sự can thiệp của vợ tôi, tôi có thể khỏi...

Bác sĩ Vũ Minh Đăng, tôi trân trọng xin ông chữa bệnh cho tôi. Tôi mong ông đem hết sở học và kinh nghiệm của ông cùng những phương tiện tiến bộ của y học ra chữa cho tôi khỏi bệnh, làm cho tôi trở lại là 1 người bình thường, cho tôi có thể... cười như người thường, sống như người thường. Tôi mong ông chấm dứt cái vẻ cười ghêrợn trên mặt tôi, cho tôi mất cái vẻ quý sự làm cho người đời lánh xa, kính sợ.

Bác sĩ nhận lời giúp tôi chứ ?

XXx

Cảm nghĩ của tôi về Tiểu thay đổi luôn như quả lắc một chiếc đồng hồ, khi thì ghét, khi thì thương. Khi nghe Tiểu kết thúc bằng câu hỏi đầy hy vọng ấy, tôi lại thương y. Câu chuyện thực của Tiểu đã làm tim tôi xúc động. Một lần nữa tôi thấy y chỉ đáng thương chứ không đáng ghét, và dù có làm nên những tội ác gì đi nữa, mang cái tật quái gở ấy trên mặt trong bao năm qua, Tiểu cũng xứng đáng được tha thứ. Thì ra lúc này y đòi hỏi vợ y, Tuyết Nhung, phải gây cảm tình với tôi để dẫn dắt tôi tới việc chữa bệnh cho y. Vẫn biết là y định lợi dụng cả tôi lẫn Tuyết Nhung nhưng một lần nữa, y đáng được tha thứ.

— Ông Tiểu—tôi nói—Tôi nhận lời khám bệnh cho ông. Ông nhớ đến tôi là việc rất phải. Ông không nên bao giờ hết hy vọng.

Hai bàn tay Tiểu nắm vào nhau tạo thành một cử chỉ thành khẩn :

— Cảm ơn bác sĩ. Tôi xin nghe lời ông : không bao giờ rời bỏ hy vọng.

Ngay buổi tối ấy và ngay trong phòng đọc sách tôi coi sơ cho Tiểu. Tôi không nói gì cho y biết xong cuộc khám nghiệm đầu tiên ấy không hứa hẹn nhiều hy vọng thành công. Chưa bao giờ tôi gặp những thứ thật ở mặt người ta cứng và bất động đến như thế. Những thứ thật ấy có thể ví với gỗ đá. Đứng ra là cứng như đá, vì gỗ còn có thể bẻ cong được chứ đá thì vô phương.

Xong tôi vẫn thản nhiên nói :

— Ngay ngày mai chúng ta có thể bắt tay vào cuộc điều trị. Cách chữa đầu tiên là đắp nước nóng và xoa bóp.

Y có vẻ tần ngần :

— Nhiều người đã dùng cách ấy chữa cho tôi nhưng hoàn toàn vô hiệu...

— Mỗi người có một cách chữa riêng. Nhất là về phương pháp dùng tay xoa bóp thì không ai giống ai—Tôi trấn an Tiểu—Tôi từng thành công với hai bàn tay của tôi nên tôi tin tưởng lắm. Mong ông nên chia sẻ lòng tin của tôi.

Tiểu nắm lấy bàn tay tôi :

—Tôi tin. Tôi phải tin. Bởi vì nếu cả ông nữa... bác sĩ Vũ Minh Đăng... cũng thất bại không thể chữa nổi cái bệnh quái gở này của tôi, tôi sẽ...

Y không nói hết lời nhưng đôi mắt y nói nhiều hơn lời. Đôi mắt ấy biểu lộ niềm oán hận đến rợn người. Đêm ấy trong giấc ngủ tôi còn thấy ánh lửa của đôi mắt ấy hiện lên trong giấc mơ.

XXx

Đêm đầu tiên trong tòa lâu đài cổ, tôi ngủ không yên giấc. Tôi cho đó là vì tôi bị xúc động bởi câu chuyện rừng rợn của chủ nhân và vì trước khi đi ngủ tôi đã uống quá nhiều thứ rượu. Khi những tia sáng thứ nhất của ngày mới đến lừa qua cửa sổ vào phòng, tôi trở dậy, thề xác và tinh thần cùng ở trong một tình trạng một mối.

Sau khi tắm cho tỉnh lại, tôi bận y phục mới và ra khỏi phòng tìm đường xuống phòng khách, nơi tôi nghe có tiếng đàn dương cầm vang tới.

Tuyết Nhung đã có mặt trong phòng khách, nàng đang ngồi trước dương cầm dạo một bản nhạc vui. Nàng gọi người hầu mang cà phê tới cho tôi.

Dạo xong bản nhạc, Tuyết Nhung rời dương cầm tới ngồi đối diện tôi, nàng nói bằng một giọng nghiêm trọng :

— Thưa bác sĩ, tôi nghe nhà tôi báo cho biết ông đã nhận lời chữa cho nhà tôi. Tôi thật không biết nói gì để bày tỏ lòng biết ơn của tôi...

Tôi vội vã tiếp lời nàng :

— Tuyết Nhung không cần phải nói gì hết. Bồn phận của người thầy thuốc là thấy bệnh phải chữa. Hơn thế nữa chúng ta lại là bạn. Có điều tôi cần phải nói ngay để Tuyết Nhung biết rằng về phần tôi, tôi cố hết sức chữa cho ông Tiểu nhưng bệnh là bệnh, chữa là chữa, không phải cứ chữa là bệnh bắt buộc phải khỏi. Tôi chỉ có thể hứa là tôi sẽ làm hết tài, hết sức tôi, ngoài ra tôi không thể hứa hẹn gì khác.

Đôi mắt đẹp của nàng có những ánh cầu khẩn :

— Xin bác sĩ chữa cho khỏi, Tôi xin bác sĩ...

Sự năn nỉ của nàng làm tôi xúc động :

— Tôi hiểu lòng Tuyết Nhung. Sự thành khẩn muốn thấy chồng Tuyết Nhung trở lại bình thường làm cho tôi thêm cảm mến Tuyết Nhung...

— Ông hiểu lầm tôi rồi...

Giọng nói của nàng bỗng pha cay đắng...

— Tôi van nài ông chính vì tôi chứ không phải vì ai khác.

— Tuyết Nhung nói gì lạ vậy ?

Nàng khổ sở và nỗi khổ ấy hiện rõ trên nét mặt nàng :

— Nếu không chữa khỏi cho ông Tiểu, tôi sẽ là người chịu hậu quả.

— Tôi hiểu. Nhưng mà... Tuyết Nhung đâu phải là người chịu trách nhiệm ?

— Ông không hiểu đâu. Tôi chưa nói hết và... tôi không thể nói hết. Nhưng tôi mong ông sẽ hiểu. Tôi chỉ có thể nói được rằng nếu ông không chữa khỏi được bệnh cho nhà tôi, ông ấy sẽ nghĩ rằng đó là tại tôi không chịu van nài ông chữa hết sức. Và ông sẽ trừng phạt tôi vì cái tội đó...

Tôi kêu lên :

— Như vậy thì quá lắm. Tôi không thể chấp nhận được chuyện ấy. Tôi muốn Tuyết Nhung nói rõ hơn cho tôi biết... Ông Tiểu sẽ trừng phạt Tuyết Nhung bằng cách nào ? Không lẽ ông ấy dám đánh đập Tuyết Nhung ?

Nàng thở dài :

— Nếu chỉ là đánh đập thôi thì chẳng có gì đáng nói. Ông ấy là một người rất hiềm độc, ông ấy có thể nghĩ ra những cách làm đau đớn mà chúng ta không thể nào tưởng tượng được.

Như sợ Tiểu có thể bất thần vào phòng, hoặc đứng nấp đâu đó, nghe được những lời nàng nói. Tuyết Nhung hạ giọng và nói nhanh những lời cuối :

— Ông ấy treo trên đầu tôi một sự trừng phạt ghê gớm, hiềm độc, tàn ác... Tôi sợ không dám nói tới nữa. Tôi xin ông đừng hỏi gì thêm. Vì nếu phải nói nhiều hơn nữa với ông, tôi xấu hổ, tôi nhục nhã đến có thể chết được.

(CÒN TIẾP)

PHONG NGŨA

Ghê chốc, lở loét, gãi tới đâu ăn lan tới đó
Không phải thoa phết sơ sai ngoài da mà hết
uống : **Giải phong Sát Độc Hoàn**

ÔNG TIÊN
GẦN 40 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm thuốc Hoa—Việt (có bán lẻ)

Nhà thuốc ÔNG TIÊN

Phú Lâm—CHOLON—KNBYT số 3—9-5-63

ĐỜI MUÔN MẶT • ĐỜI MUÔN MẶT

SINH VIÊN

Khi máy cô lập hội

Ngày 18 tháng 12-71 vừa qua Hội nữ Sinh viên Văn khoa đã tổ chức tại Câu Lạc Bộ một buổi hội thảo và triển lãm bỏ túi. Buổi lễ trái với sự tưởng tượng của mọi người chỉ được một số nhỏ các cô tham dự, còn các cô khác có lẽ vì bận rộn ghi danh nên đã không sốt sắng hưởng ứng. Riêng các ông nhà mình thì đứng ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ rồi cười hớ hớ, hoặc hiểu kỳ đứng nghe một lúc rồi bỏ đi, không dám đứng lâu vì thấy thái độ quyết liệt lúc hội thảo như ngầm bảo: Đây các ông, thời đại này không còn là thời đàn ông trên hết nữa rồi nhé, các ông liệu hồn bước sang nơi khác chơi để chỗ cho quý chị làm việc.

Cuộc hội thảo với mấy mươi người ngồi nghe. Đề tài phải viên nghe lóm được cũng rất dao to búa lớn: nào là quý chị học để làm gì (Rõ lắm lắm, còn phải hỏi!) Vai trò người phụ nữ trong xã hội hiện nay... Mấy cô chẳng chịu kém quý ông tí nào, cãi cũng mặt mày đỏ gay, phùng mang trợn mắt... Rồi kết quả không biết sẽ đi đến đâu.

Để phụ diễn cho màn hội thảo, người ta còn thấy có cuộc triển lãm bỏ túi, ngoài những món làm cầm của mấy cô như bánh trái, thêu thùa (không biết có khéo hay không). Còn có một màn triển lãm đặc biệt, nổi bật nhất lại do toàn quý ông được rựa đâm trách. Đó là màn triển lãm nhiếp ảnh của nhóm Sóng Việt do quý vị Nguyễn Văn Hiếu, Lê Văn Maurice, Lê Văn Marcel và Trần Văn Phước làm cột trụ. Đen trắng có, ảnh màu có, kỹ thuật đều rất cao. Ngoài một số ảnh mới sáng tác, người ta còn thấy có những bức ảnh đã được giải thưởng cũng được trưng bày,

như bức «Bé Vui Mừng» của Trần Văn Phước huy chương vàng VN 70, Bức «Ý Niệm cuối cùng» của Lê Văn Marcel, huy chương đồng quốc tế...

Không hiểu những anh chàng này đã dựa hơi các chị hay các chị đã dựa hơi quý ông để làm cho buổi lễ trở nên đình đám.

NHI NGÀ

SÁCH

Ngựa Chừng Trong Sân Trường

Truyện dài của DUYÊN ANH
Nhà Xuất Bản TUỔI NGỌC

Duyên Anh là một nhà văn luân lý. Sự chú trọng đến luân lý đó, không phải chỉ thấy trong số các tác phẩm ông viết về trẻ thơ, về tuổi học trò, mà cả trong các tiểu thuyết ông viết về thế giới du dương. Nhà văn Duyên Anh không chú trọng tới việc làm văn chương bằng việc diễn tả và cổ xúy một nhân sinh quan, gồm những thái độ luân lý trước cuộc sống, và nhân sinh quan đó thường được thể hiện trong một mẫu người hùng.

Người hùng trong chuyện Ngựa Chừng Trong Sân Trường là một thầy giáo tỉnh lẻ, một giáo sư trung học mới ra trường. Qua nhân vật mô phạm trẻ đó, tác giả đưa ra các ý kiến của mình và toàn là những lời rất đạo đức.

Theo khuôn khổ cổ điển, trong chuyện này thoát tiên người hùng cũng bị đặt vào một nghịch cảnh (một ông hiệu trưởng tham nhũng, rồi tiếp đến một lớp học có đám học sinh khó dạy, như những con ngựa chững trong sân trường, trong lớp học) ông thầy bị học trò khiêu khích, dọa nạt, nhưng ông vẫn can trường và điềm tĩnh đối phó, xứng đáng với tư cách của nhà mô phạm. Ông bị đón đường hành hung, nhưng ông lại dấu điểm

tội của lũ học trò du dương dù viên Đại tá tỉnh trưởng và ông phó nội an đã vô tận lớp toan công tay hung thủ. Thế là người hùng đã cảm hóa được lũ học trò khó dạy, và ông giảng cho học trò một bài học luân lý. Vị hiệu trưởng gật gù: «Toa lạ thật, Định à! Moa phục toa» (trang 172)

Như vậy vẫn chưa đầy người hùng lên tới đỉnh của giá trị đạo đức. Sau khi thuần hóa được đám ngựa chững, ông thầy trẻ còn bị nữ sinh tấn công bằng những lá thư tình ướt át. Nhưng tất nhiên, «để khỏi bị vòng tay Kim Liên ôm chặt lấy cái thiên chức của mình» ông thầy chọn giải pháp hy sinh: ông xin hoán chuyển ra một tỉnh miền Trung xa xôi, để giúp cô học trò quên mình, và để ông thoát khỏi «vòng tay học trò» (trang 196). Nhà văn Duyên Anh muốn đưa ra 1 mẫu mực cho tuổi trẻ, qua nhân vật thầy Định. Truyện dài «Ngựa chững...» của ông chắc sẽ được thanh thiếu niên hâm mộ vì nhiều ưu điểm. Thứ nhất là lối viết rất giản dị và trong sáng, 1 đôi khi cũng pha màu bay bướm. «Tôi già từ học trò của tôi trong nỗi buồn thom ngát—trg 214» hoặc «Xuân hồng niên thiếu của tôi đã phôi pha. Tuổi vừa lớn trái kín lối đi làm cuộc đời và tháng ngày cô đơn, nghèo khổ—189»

Câu chuyện lại rất nhiều tình tiết, tạm gọi là gay cấn, trong đó có sự xung đột giữa người xấu với người tốt, tình cảm ủy mị với tâm hồn cao thượng. Và câu chuyện của Duyên Anh chắc chắn sẽ có tác dụng giáo dục đối với lớp thiếu niên, «lứa tuổi vừa mới lớn» mà tuần báo Tuổi Ngọc của ông đang nhắm tới.

Một nhược điểm của chuyện «Ngựa chững...», mà cũng là nhược điểm của đa số các nhà văn luân lý, là nhân vật người hùng của Duyên Anh là một mẫu mực hoàn thiện quá, đồng thời lại hay giảng đạo đức quá. Ngay

từ mấy trang đầu ông thầy giáo trẻ đã nói cho chúng ta nghe những tấm gương Châu Trí hiếu học không thiếu gì, tiếp theo là tình học trò đối với thầy của Carnot. Trong khung cảnh lớp học, ông thầy Định lại có nhiều dịp giảng cho chúng ta nghe về quan niệm sống cao thượng của ông. Đồng thời ông thầy Định cũng có nhiều dịp để kích nạt buồn bán chữ nghĩa ở các trường tư, nạn báo chí xuyên tạc, mạ lỵ và đề cao tội ác.v.v. Có lẽ khi viết một câu chuyện về một nhà mô phạm trẻ Duyên Anh cũng vô tình đóng vai một nhà mô phạm.

V.H.B.

GIÁO DỤC

Mỹ học tiếng Tàu

Một giáo sư người Mỹ, ông Richard Baum ở đại học California, đã hoảng hốt khi bước vô lớp học đầu năm thấy đám sinh viên chen vai thích cánh nhau trong giờ khai giảng của ông. Mọi năm ít khi có tới 50 SV, mà niên học này hơn 120 sinh viên ghi tên học. Ông Richard Baum dạy môn Chách sách Ngoại giao của Trung Quốc.

Từ khi Trung Cộng mở cửa đón đoàn bóng bàn Mỹ, số sinh viên Mỹ học về Trung Hoa ngày càng đông. Họ học chữ Tàu, lịch sử Tàu, văn hóa, chánh trị Tàu... Số người học tiếng Tàu tăng lên gấp đôi. Các môn «Hoa học» khác cũng bị bành trướng đột ngột. Ở đại học Washington, một khóa học về châm cứu được khai giảng, mà người dạy chỉ là một ông Tàu 20 tuổi, ông Mifoo Hsu!

Các trường Đại Học Mỹ rất lấy làm lo lắng. Họ chỉ lo không có đủ tài nguyên và phương tiện tổ chức để các ban Hoa Học của họ được mỹ mãn. Điểm đặc biệt đáng chú ý là những sinh viên cực tử, trước tới giờ vẫn tỏ ra thần hạc về nước Tàu, trước họ đã lãng mạn hóa nước Trung Hoa, nay họ cho rằng món đồ Trung Hoa đó đã bị đem thương mại hóa

(The NEWSWEEK)

BÁO CHÍ

SV báo chí ĐàLat hết chỗ học

Trường Chánh Trị Kinh Doanh viện đại học ĐàLat vừa quyết định đóng cửa ban Báo Chí học kể từ niên khóa 71 — 72. Tất cả các sinh viên học xong năm thứ ba được «khuyến cáo» nên học ban Kinh Doanh, thay vì chọn chánh trị hay báo chí, vì nhà trường chỉ mở ban Kinh Doanh mà thôi.

Là năm thứ tư trong chương trình cử nhân của trường CTKD, ban báo chí hàng năm còn mở kỳ thi tuyển thêm một số những sinh viên đã tốt nghiệp các đại học khác muốn học nghề viết báo.

Sau bốn niên khóa, ban báo chí viện đại học ĐàLat đã huấn luyện được gần một trăm sinh viên và trong số các sinh viên tốt nghiệp đã có những «nhà báo» nổi tiếng như Hoàng Ngọc Phan, tổng thư ký báo Tin Hiếu, Nguyễn Quang Phùng, phóng viên đài TNTD từng được huy chương tâm lý chiến.v.v..

Tuy vậy, theo sự tính toán của ông Phó Bá Long tân khoa trưởng trường Chánh Trị Kinh Doanh, thì «mở ban Báo chí là viện ĐH ĐàLat bị lỗ vốn» Một giáo sư ban BC đã tiết lộ như vậy. Chương trình học của Ban Báo Chí gồm 180 giờ lý thuyết và 120 giờ thực tập. Giáo sư Phan Lâm Hương cho biết, nhà trường chỉ phải chi về thù lao giảng huấn mà thôi, còn nhân viên văn phòng và các thứ chi khác đều có quỹ riêng do ông trưởng ban BC xin trợ cấp nơi khác, nhà trường vì vậy suốt năm chỉ tốn chừng non hai trăm ngàn để sản xuất ra chục ông bà nhà Báo chưa kể tiền bạc học phí do SV đóng góp cũng khá cao. Thế mà nhà trường «lỗ vốn» phải dẹp tiệm thì chắc chỉ vì Cách Mạng KT mùa thu chết.

Như vậy kể từ nay chỉ còn Viện Đại Học Vạn Hạnh mở ban Báo Chí Học, với bốn năm học lấy bằng cử nhân báo chí. Ngoài ra, một lớp báo chí hàm thụ do ông giám đốc tạp chí Thời Nay tổ chức cũng thu hút được nhiều học viên ở xa, không tiện cấp sách tới trường.

«Nhị Thập Bát Tú Ngự Từ»

tục gọi : — « NHẤT DẠ NGŨ GIAO SINH LỤC TỬ »

Cần gì phải là Đế Vương, chúng ta vẫn có thể làm Đế Vương trong tưởng tượng khi uống một ly «NHỊ THẬP BÁT TỬ NGỰ TỬ» tục gọi «NHẤT DẠ NGŨ GIAO SINH LỤC TỬ».

Nhị Thập Bát Tú Ngự Từ được tinh luyện đúng 28 vị thuốc Bắc trong 49 ngày âm dương (28 ngày dương và 21 ngày âm) để chỉ có 1 lít 350 phần rượu CỐT mà thôi.

Rượu thuốc có khả năng rõ rệt tiêu trừ những chứng bệnh phong tê thấp. Đau lưng lúc nửa đêm về sáng. Nhức mỏi các khớp xương. Thận suy hay hư. Đàn ông liệt dương, đàn bà lạnh nhạt ! Vợ chồng không thích chung chăn gối ! Những bậc tuổi tác, kinh mạch bị trở ngại, huyết đạo bị bế tắc, khiến tay yếu chân run hay liệt bại một phần cơ thể. Ban đêm, dùng một ly nhỏ trước khi đi ngủ, quý vị hãy nằm lắng nghe rượu thuốc chạy đều ngũ tạng, lục phủ và giải khai 116 huyết đạo chính. từ ngón chân tới sọ. Do đó, thất khiếu được linh mẫn và hoàn toàn khai thông.

Dùng trong bảy ngày trở lên, thuốc sẽ tạo cho quý vị một «nội lực» tiềm tàng, cường tráng cho tuổi trẻ, hồi xuân cho tuổi già... sống cho ra sống, hết còn buồn nản, chán ngán cho kiếp sống vô vị nữa...

Nhị Thập Bát Tú Ngự Từ tục gọi Nhất Dạ Ngũ Giao Sinh Lục Tử luôn luôn xứng đáng và chứng minh đúng với tên tuổi của nó.

TRẢ LỜI THƯ HỎI THUỐC :

Đã nhận được thư và đã gửi toa chỉ dẫn đến quý vị sau đây : T/SI N. CHI KBC : 3187 — N. HƯƠNG Nha Trang — T/U LÂM KBC : 3082/A — Th/S T.T. HƯƠNG KBC : 3327 — Th/SI N.V. THU TTHL/HQ KBC : 3318 — N.N. QUẾ KBC : 4497 — L.T. LỘC Kiên Giang — N.V. HÒA KBC 6294/BTT — H.V. ĐỐI Tây Ninh — H. LUÂN Ph. Rang — N. CHINH KBC 3339/HQ — Đ.T. TÂM Bình Dương — T.S. PHI Châu Đốc — N.H. PHƯỚC TĐT KBC 4420 — N. NGHĨA TĐT KBC 4420 — LV. CANG Ph. Rang — V.V. VINH Gia Định — N. TH. MANG (Lvd) Gia Định.

— ĐỖ H.V (TH) : Theo chúng tôi nghĩ, chuyện của cậu không phải là chứng bệnh. Mà là một thứ «tật». Thí dụ «nói cà lăm» là một tật. Chỉ cần tập trung ý chí sửa đổi dần là hết. Không cần uống thuốc.

bà LÝ BÍCH VÂN

219/49 Mai xuân Thượng Q6 Cholon

CÁNH HOA CHÙM GỎI

Nguyên tác
« THỔ TY HOA »
của QUỲNH DAO

bản Việt văn
LIÊU QUỐC NHĨ

(TIẾP THEO)

ĐOẠN KẾT

Quân vi Nữ Oa Thảo, thiếp tác Thổ Ty Hoa.
Khinh điều bất tự dẫn, vi trục xuân phong tà
Bá trượng thác viễn tông, triển cầm thành nhất gia
Thụy ngôn hội diện dịch ? Các tại Thanh sơn đã
Nữ Oa phát khinh hương. Thổ Ty đoạn nhân trường
Chỉ chí tương chấp kết, diệp diệp tranh phiêu dương

Tạm dịch :

Chàng là Nữ Oa Thảo, thiếp tựa Thổ Ty Hoa
Thân gầy không tự dẫn, chỉ tại gió xuân đưa
Cách xa nhau trăm trượng, kết nhau thành một nhà
Người chân mây kẻ núi, gặp mặt nào dễ đâu ?
Nữ Oa hương thơm ngát, Thổ Ty cảnh đoạn trường
Cảnh cảnh ta xiết chặt, lá lá cùng reo vui

Một chiếc lá lìa cành rơi trên quyền Đường thi, che khuất bài thơ «Cổ ý» của Lý Bạch mà tôi đang đọc. Nâng chiếc lá lên, tôi ngẩng nhìn thân cây tùng cao vút vọt trên đầu với những nhánh giầy leo Thổ ty Hoa. Bây giờ là mùa hạ, những đóa hoa Thổ ty đang nở trắng rung rinh theo từng cơn gió nhẹ đưa. Nhìn cảnh Thổ ty rồi thân tùng, tôi bỗng có một ý nghĩ so sánh lạ lùng, cảnh Thổ ty thì yếu ớt, trong lúc thân cây tùng to lớn vững chắc, sự cảm động làm tôi ngẩn ngơ.

Một cành cây nhỏ chạm vào mặt, khiến tôi giật mình nhìn lại, Thì ra Trung Đan đang đứng trước mặt tôi từ lâu. Tôi hỏi :

— Bức họa của anh vẽ xong chưa ?

Chàng cười nói :

— Xong rồi, một bức họa vừa ý nhất.

Tôi quay về phía giá vẽ :

— Có thật không đấy ? Anh vẽ gì đó ?

Chàng đến mang bức họa lại trao cho tôi. Trên bức họa là hình của một khu rừng với một cô gái đang ngồi tư lự trên phiến đá, trên gối thiếu nữ có một quyển sách đang mở, trong lúc mắt cô ta mãi hướng về phía những chùm hoa trắng trên cành cây cao. Trung Đan hỏi :

— Anh chọn cho bức họa này cái tựa là «suy tư» được không em ?

Tôi không đáp câu chàng hỏi, chỉ nói :

— Anh đã vẽ em vào trong ấy à ?

Trung Đan đẹp bức họa sang bên, chàng ngồi xuống nằm lấy tay tôi :

— Em nghĩ gì thế ?

— Nghĩ về Thổ Ty Hoa.

— Còn nhớ đến chuyện xưa à ? Chàng đắm đắm nhìn tôi—đã hơn nửa năm rồi, em cũng nên dẹp bỏ tất cả những hình ảnh kinh hoàng đáng sợ ấy vào kỷ ức đi chứ ?

— Em không phải nghĩ đến những chuyện ấy.

— Thế em còn hận bà ta ư ?

Tôi hiểu ý chàng muốn nói bà ta đây là ai, chàng muốn ám chỉ bà Nghị—không, không phải thế, mà là muốn ám chỉ Nhã Trúc. Trung Đan tiếp :

— Bà ấy đã đem cái chết chuộc tội, người đã chết rồi chúng ta cần phải tha thứ tất cả, quên hết tất cả phải không em ?

Tôi nói :

— Tại sao bà ta lại chọn cây tùng quần đầy Thổ Ty hoa này để treo cổ ? Phải chăng bà ấy muốn đem Thổ Ty hoa để so sánh với thân phận chính mình ? Em còn nhớ một lần trong lúc nói chuyện với bà ấy về Thổ Ty hoa, bà ta nói nếu lúc mới sinh ra đã là Thổ Ty Hoa thì làm sao có thể cải la mệnh trời cho được ? Đó chính là những bi thảm của Nhã Trúc. Rồi thở dài, tôi tiếp :

— Có lẽ thật ra bà ta cũng không có lỗi làm gì quá lớn, chẳng qua trời trót sinh ra bà ta với một thân phận Thổ Ty hoa.

Trung Đan hôn tôi, chàng nói :

— Em đã nghĩ đúng, sự tha thứ là một bản tánh tốt, em tôi quá đẹp !

Tôi nói :

— Có lẽ bà ấy đã có ý định treo cổ từ lâu rồi, vì sự dày vò ray rứt của lương tâm lâu ngày còn có thể quật ngã một người khỏe mạnh, nói chi bà ấy đã yếu sức, sự kiện có người đã từng treo cổ trong khu rừng này đã tạo cho bà ta một ý định. Lúc trước em thường nhìn thấy bóng người tiếng than khóc tỉ tê có lẽ đều là của bà ấy cả, phải không anh ?

— Anh cũng nghĩ thế.

Tôi thở dài :

— Một cảnh Thổ Ty Hoa !... Lúc này trong khi em đọc bài «Cổ ý» của Lý Bạch, bỗng em nảy ra một ý nghĩ so sánh lạ lùng. Lúc trước, em thường đem Thổ ty Hoa để so sánh với bà Nghị, cây Tùng để so sánh với sư La Nghị, nhưng bây giờ em thấy cây Tùng đủ g ra phải là mẹ em, còn giáo sư Nghị là cây Nữ oa Thảo. Nữ oa Thảo và Thổ ty Hoa đã nhờ thân cây Tùng làm mai mối để kết thành lương duyên. Họ đã nhờ mẹ em để trở nên gia thất, mẹ em là kẻ lẳng lạng hy sinh để mang lại cuộc sống hạnh phúc cho chính họ.

Trung Đan nói :

— Một sự so sánh hợp thời, nhưng tại sao em mãi gọi giáo sư La Nghị là giáo sư mà không là...

— Em sửa miệng không quen ạ.

— Thử xem, Ưc My. Ông ấy thương em, và lại... ông ta cũng thật là... cô đơn.

— Ồ. Khởi Khởi đến rồi kìa !

Thật vậy, Khởi Khởi đang chậm rãi bước về phía chúng tôi, trên tay mang một phong thư miệng đang mỉm một nụ cười. Suốt nửa năm nay, cô ta là người thay đổi nhiều nhất trong gia đình họ La này. Như sống lại từ sau cái chết của bà Nghị, những nét xuân của nàng đã vươn lên để đối đầu với cuộc sống thực tế, Khởi Khởi không còn là 1 cảnh Thổ Ty Hoa nữa, mà nàng đang là một nhánh Kinh Thảo rắn chắc. Nhìn sự tranh đấu cố gắng vươn lên từ trong cơn mưa bão của Khởi Khởi, lòng tôi bỗng dưng ra kinh phục chỉ nửa năm vừa qua, tôi mới thật sự là một người bạn, một người chị của Khởi Khởi mặc dù bản tính của chúng tôi vẫn còn khác biệt nhưng chúng tôi cố gắng, cố gắng để chiều chuộng nhau.

Khởi Khởi đến gần gọi to :

— Anh Trung Đan ơi ! Có thư của anh cả gửi cho anh í, mau mở ra xem.

Trung Đan vừa mở thư vừa cười. Tôi hấp tấp :

— Sao ? Anh ấy thế nào hở anh Trung Đan. Trong thư viết gì đấy ?

— Đề anh đọc lớn lên cho nghe nhé. Trung Đan nói, chàng đọc :

CÒN TIẾP

HẠNH PHÚC CHO BẠN

Bạn đã mất hạnh phúc ?

Bạn đang cần hạnh phúc ?

Bạn đang đi tìm hạnh phúc ?

Mời bạn ghi tên tham dự khóa học hàm thụ miễn phí «CON ĐƯỜNG HẠNH PHÚC». Bạn sẽ tìm được điều mình ao ước qua những bài học đề cập đến 12 vấn đề quan trọng nhất của cuộc sống con người và về Thượng Đế diệu kỳ, là nguồn hạnh phúc thật sự và vĩnh cửu của bạn.

Bạn chỉ cần ghi tên, tuổi, địa chỉ và gửi về « Trường Thánh Kinh Hàm Thụ -- Hộp thư 2316, Saigon ». Ngay sau đó, bạn sẽ nhận được bài học thứ nhất.

KẸ BÀN MAU

nguyễn thụy long

CHƯƠNG II

Mưa ngớt dần, Nhiên mệt mỏi, nàng thiếp đi. Khi Nhiên tỉnh dậy nàng đã thấy gã ăn mày cắt giò ngồi uống trà ngoài cửa lều, ánh lửa bập bùng chiếu lên khuôn mặt xương xẩu của hắn. Gã ngồi dựa tường, bất động như 1 pho tượng, điều thuốc lá trên môi gã thỉnh thoảng khẽ bập bập, một chút khói vương vất trước mặt gã.

Nhiên từ trong lều bò ra, gã ăn mày cắt giò hơi quay đầu lại :

— Dậy rồi, hả em ?

Nhiên ngồi xuống cạnh gã ăn mày cắt giò, đêm vừa hết giới nghiêm, xe cộ bắt đầu chạy, những chiếc xe xích lô máy chở đầy nhóc rau củ chạy như bay đến hướng chợ Bến Thành. Nhiên còn ngái ngủ, nàng ngồi gật gà gật gù bên cạnh gã ăn mày cắt giò, gã cười đều :

— Thế nào đã chưa ?

Nhiên nhướn đôi mắt lên :

— Mệt thấy mẹ.

— Mệt nhưng khoái phải không ?

Nhiên hừ một tiếng, không trả lời, gã ăn mày cắt giò rót nước trà ra một cái ly nhỏ, đưa cho Nhiên, mùi trà thơm ngát :

— Uống đi, uống cho tỉnh ngủ, em không thể ngồi đây hoài với anh, uống lẹ rồi «dọt»...

Ly trà nóng, Nhiên uống một cách khó khăn, trà thơm thì có thơm thật, nhưng đắng ngắt, nàng trao lại tách trà cho gã ăn mày cắt giò :

— Trả lại anh, tôi uống không được.

— Vậy thì dọt đi.

— Đói thấy mẹ.

Gã ăn mày cắt giò trợn mắt lên :

— Đủ mẹ, bộ em đòi tiền anh nữa sao cưng ?

— Đâu có đòi tiền, nhưng có cái gì ăn không ?

— Hồng có gì hết, đi kiếm lấy mà ăn, anh nè, lát nữa cũng phải lết đến mấy cái quán coi có ai ăn thừa cái gì lúp đở, thằng ăn mày này làm sao có tiền mà ăn sáng em, ngày thơ thấy mẹ, dọt đi.

Nhiên phụng phịu :

— Bần tiện, mọi khi em ngủ với thằng nào ít ra nó cũng cho em được tở hủ tít còn anh chẳng có cái mẹ gì hết.

— Tao khác, tao là trường hợp đặc biệt mày phải hiểu trường hợp đặc biệt chứ.

Nhiên đành đứng dậy, nàng nghĩ đến căn nhà của gia đình nàng, bây giờ nàng bỏ về nhà may ra còn kiếm được cái gì đó tống vào hòm. Nhiên dợm bước đi, gã ăn mày cắt giò nhán theo :

— Nè, Nhiên, tối hôm nay đến nữa nghe.

Nàng không trả lời, nàng đi thẳng, nàng trở về ngõ hẻm nhà nàng, bà mẹ nàng ngồi trước cửa lều đang chửi bới om xòm, bà chửi cha nàng. Vừa thấy mặt Nhiên bà tru lên như một con chó sủa :

— Nhiên, con đi ngựa, mày đi đâu về vậy ?

— Tui đi công chuyện.

— Công chuyện cái con đi mẹ mày hả, mày mà công chuyện cái gì. Mày đi đâu từ chiều hôm qua đến giờ, xách bàn ủi cho thằng nào làm.

Nhiên đã quá quen thuộc với những lời chửi mắng của mẹ, nàng ra phía sau lều kiếm chút cơm nguội chan nước tương ăn qua loa, bà mẹ nàng vẫn xa xả chửi bới bà phân bua với mọi người :

— Thằng già mắc dịch lợi dụng lúc tôi đi ngủ đập đầu tui lấy tiền của tôi đi biển, đ... con đi mẹ nó nó muốn ăn thua đủ với con gái già này sao, đời nó tàn rồi, đêm hôm qua bị một trận đau đã chưa.

Bà ta giận điên người lên, mắt trợn trừng, đầy lòng trắng, chân tay giật giật như kẻ lên kinh phong :

— Tui phải đi tìm nó, tìm nó để thanh toán món nợ máu này, đ... mẹ không tìm thấy nó tức hộc máu mắt.

Càng lúc mẹ càng trở nên hăm hồ :

— Thằng già mắc dịch này tui biết tâm địa nó mà, tui nghe nói nó tăng tịu với con mẹ nào đó ngoài chợ, tui mà tìm thấy thì chết mẹ cả hai đứa, tui xé xác chúng ra làm trăm mảnh, muốn đi đến đâu thì đến.

Hai hàm răng mẹ nghiến lại ken két, không ai buồn nghe mẹ chửi bới nữa, họ phải đi làm, chỉ có đám trẻ con tò mò tới đứng coi mẹ chửi, những đứa con của mẹ thì quá chán mẹ rồi, chúng lén đi nơi khác kiếm ăn, chúng tới những nhà hàng ăn thừa, và chúng cũng chẳng ngần ngại biến thành ăn mày, ăn cắp nếu cần, thằng con nhỏ của mẹ có tài ăn cắp hột quẹt máy của khách

ăn hàng. Thỉnh thoảng thằng nhỏ mang được vài cái quẹt máy tốt ra phết, mẹ đi đem bán, hai mẹ con được một bữa no nê.

Thằng lỏi con đã bị ế mất dạng, buổi sáng hôm nay nó mới lò dò bò dậy bị mẹ nó xáng cho một cái bạt tai tá hỏa tam tinh, nó vừa chạy vừa chửi lại mẹ, nó chửi con đi mẹ nội mẹ nó.

Nhiên đang ăn uống ngon lành phía sau lều bỗng mẹ nàng gọi giạt giọng :

—Nhiên, tao biếu.

— Chi đó má.

— Mày buông chén cơm xuống tới đây tao biếu.

Nhiên tuy bướng bỉnh, nhưng nàng không thể không sợ mẹ, bà là con cộp, bà dám đánh nàng lắm, không phải đánh bình thường mà bà có thể lột quần nàng tở hỏ ra giữa đường, nàng đành phải buông chén cơm tới bên mẹ :

— Chi đó bà.

— Mày thấy thằng cha a mày đâu không ?

— Tui không biết,

— Đ... mẹ không đứa nào biết thằng cha ở đâu hết sao ?

— Tui làm sao biết được, có lẽ bây giờ ông đã đi đập xe rồi.

— Mày biết thằng cha mày đối xử tệ với tao thế nào không ?

— Làm sao tui biết được.

— Thằng cha mày là một thằng bất nhân bạc ác, không có tình nghĩa vợ chồng cha con gì hết trơn, hạng người đó là hạng người bỏ mày biết không ?

— Trời ơi, tui làm sao mà biết những chuyện ấy, ba má đánh nhau là chuyện thường quá mà, ngày nào không đánh nhau.

— Tao nào muốn như vậy, tao vốn dĩ là người đàn bà hiền lành thực thà, nhưng thằng cha mày quá lắm nên tao mới phải ra tay.

— Tui không biết chuyện đó.

— Mày hỏi tất cả mọi người ở đây coi xem tao gây trước hay cha mày gây trước, tao nhìn ông, chuyện xong xuống rồi chờ tao ngủ chả xáng một cây lên đầu tao rồi ăn cắp hết tiền đi nữa, con người như vậy thiệt không còn tình nghĩa gì hết trơn. Bây giờ nhà không còn một đồng nào mày tính sao đây.

(CÒN TIẾP)

Đờ Buồn tinh hoa

Nói đến chuyện vua chúa chơi bởi thì chắc không giấy mực nào nói cho hết. Vua là số đánh nên lối chơi cũng phải năm bờ oanh !

Có những bữa tiệc của vua tốn hàng tỷ bạc. Có những ông vua khoái xem mổ bụng đàn bà chữa, róc mìa trên đầu nhà sư để cho đờ buồn

Nhưng đó là chơi, chưa phải chơi bởi. Vua cũng là người nên vua cũng chơi bởi như ai. Sau đây là một câu chuyện du hí của vua :

Vua Hàm Phong là một trong những ông vua cuối cùng của triều đại Mãn Thanh. Vua có đủ tam cung lục viện, lại thêm Lan Nhi (sau này thành Từ Hi thái hậu) sắc nước hương trời, nhưng chừng ấy không đủ để vua vừa lòng. Vả lại, bọn cung nữ tuy có đẹp nhưng về đường ong bướm thì khờ khạo quá, nên nào có biết chi đến câu danh ngôn của Tú Bà : «Vành ngoài bảy chữ, vành trong tám nghề». Vừa chán cái lối cũ nằm ý ra một đồng, mặc ai làm gì thì làm ! Bởi nhu cầu tìm hiểu nghệ thuật (!) vua mới mật bảo với một bầy tôi thuộc gia nô thân tín nhất là Thôi Trường Lễ :

— Nay trẫm muốn dùng những vật «trái mùa» xem thử có gì lạ chăng ?

Ý hẳn vua tưởng những vật của dân gian hình dạng tròn méo khác hẳn các vật trong cung cấm nên vua đòi khám phá.

Thôi Trường Lễ tâu :

— Hạ thần xin hết sức tìm kiếm của lạ đem dâng cho bệ hạ.

Kể xương, người họa như vậy thật là «ăn đờ».

Thôi Trường Lễ thật là bầy tôi đặc lực, xứng đáng làm cố vấn cho vua trong vụ chơi bởi. Vài ngày sau, họ Thôi đã tìm được cho vua Hàm Phong một chỗ giải trí ở cách kinh đô bốn dặm. Nhà này có bốn cô gái hơi hớ và một bà mẹ vừa tuổi hồi xuân. Đây là một ổ nhện hạng đờ-luých, không phải bất cứ khách tìm hoa nào cũng có thể gỡ được. Được bầy tôi báo tin, vua Hàm Phong bèn cải dạng thành 1 công tử con nhà giàu, ban đêm lên ra khỏi nội thành để thưởng thức món «ôm lết» của dân giả. Gặp mẹ mẹ của bốn cô gái kia là mẹ Trần thái thái có con mắt tinh đời nên vừa nhìn, mẹ đã ngờ đây là vua đi tìm thú trăng hoa. Mẹ bàn bạc

VUA CHƠI ĐỜ BUỒN

TẠ KÝ

với mấy cô con, và cô út là Tiểu Cước Lan lãnh phần tiếp trước. Tiểu Cước Lan còn nhỏ tuổi nên tinh thích đùa nghịch.

Nàng bảo vua Hàm Phong, lúc ấy dưới lốt một cậu công tử, hãy chui cửa sau mà vào phòng nàng. Vua đi vòng ra phía sau, không thấy cửa ngõ đâu hết, mà chỉ thấy 1 cái lỗ hổng để chớ chui. Vua đứng gần ngõ thì nàng bảo :

— Các cửa khác khóa hết rồi mà chìa khóa thì người khác giữ. Thái ông khách hãy chịu khó chui qua lỗ ấy đi. Máu thám hiểm nổi lên, lỗ gì vua cũng chui tuốt, kể gì lỗ chớ chui ! Vua bèn nằm mẹp xuống, chống tay bò vào. Đầu vua vừa dút vào khỏi lỗ thì bỗng đèn trong phòng phụt tắt và có vật gì cứng và lạnh kẹp ngang cần cổ đến nghẹt thở. Vua hoảng quá, la to, và đưa tay sờ thử. Thì ra đó là một cái bừa sắt mà có Tiểu Cước Lan quái ác đã dùng để kẹp cổ vua chơi. Nàng còn dọa vua :

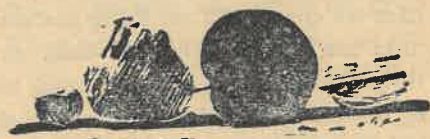
— Nếu không là phượng gian dâm thì sao đêm khuya dám chui vào phòng ta ?

Nàng lại lấy gươm kề cổ vua và sai con thị tỳ lấy dao cạo và sơn định cạo râu vua rồi vẽ hình bảy ba lên chơi. Vua tức quá, hết năn nỉ, nói toạc rằng mình là hoàng đế Thanh Triều. Đến lúc ấy nàng mới buông tha, và mấy mẹ con nàng mới xúm lại xin lỗi.

Mục đích của vua đâu phải đến đây để bắt lỗi nên vua cũng hỉ xả cho mẹ con nàng, và bắt đầu nhập cuộc. Xong rượu đến thuốc phiện, và sau đó cả năm mẹ con luân phiên đưa hết ngón nghề ra hầu hạ vua. Vua khoái quá, ở luôn tới sáng, và một phở râu !

Từ đấy vua Hàm Phong thường lên ra thành để tìm hoan lạc. Sức người có hạn, dù là sức vua, nên ít lâu sau vua kiệt lực, bị đau bại xuội, rồi chết.

TẠ KÝ

THƯ ĐỜ BUỒN

ĐỌC THU phụ trách

Cử nhân hạ sĩ quan

Kính Bắc ATV,

Đầu đo mồi, nay thì tôi quyết định nộp đơn xin gia nhập đảng Đờ Buồn do Bắc sáng lập.

Xét cho cùng, buồn là bạn trăm năm của con người. Đối với người tri thức có đơn sinh nhằm thời buổi nhiễu nhương này thì Buồn là người tình trọn đời.

Với tư cách một đảng viên, tôi xin trình bày đảng trường vài nét về lý lịch cá nhân :

— Họ và tên : Trương Xuân Huy 34 tuổi

— Nghề nghiệp : Giáo sư

— Văn bằng : Cử nhân Văn chương (hiện còn tại ngũ với cấp bậc Hạ sĩ)

Để làm món quà đầu tiên nhân khi gia nhập, xin tặng đảng trường bài thơ sau :

CHO ĐỜ BUỒN

Việc đời vạn sự giải buồn thôi,
Buồn, bạn trăm năm nghĩa chẳng đời.

Sự nghiệp ngàn sau trò ảo mộng,
Công danh trước mặt chuyện tìm vui.

Thơ dăm ba vận khuây sầu thế,
Rượu một vài ly khỏa hận đời,
Thua được mất còn trơ cát bụi,
Sá gì nhân thế bạc màu vôi.

TRƯƠNG XUÂN HUY

— Thơ bạn đọc đờ buồn lắm !
Tại sao bạn không viết nhiều nhiều cho «giải buồn thôi» ?

Một bài thơ đờ buồn

Khi tôi chưa chào đời
Vũ trụ này đen thui

Khi tôi vừa chào đời
Vũ trụ này rực rỡ

Khi tôi vừa lớn lên
Vũ trụ này xanh tươi

Khi tôi đã trưởng thành
Vũ trụ này lịm tím
Và khi tôi nhắm mắt
Vũ trụ này đen thui
Ừ đúng là đời người
Cái vòng tròn luân quần.

NGUYỄN THUY KHANH

Bình dương 4. 1970.

Điều kiện nhập đạo kẻ chuyện đờ buồn

Kính gửi Bắc Đảng Trưởng Đảng Đờ Buồn,

Trước hết tôi tự giới thiệu để Bắc Đảng Trưởng biết tôi là một độc giả trung thành của nhật báo chơi bởi, cơ quan tranh đấu của Đảng Đờ buồn hồi mờ ma nhật báo Sống còn sống kia.

Nay thấy trên Báo Đời và Nhật báo ST, Bắc lại thành lập Đảng Đờ Buồn tôi xin hân hoan gia nhập. Để góp vài ý mọn cho Đảng Ta trong lúc mở hình thành, tôi mạo muội viết thư này đến Bắc để Bắc tùy nghi cứu xét.

Tôi hiện ở một tỉnh miền Trung nghèo nàn khô cằn sỏi đá, cuộc đời vốn đã buồn mà những niềm vui ở đây cũng không tìm thấy, lại thêm những bề bối của tình người, của xã hội hôm nay lại càng thêm thú ruột. Do đó, được làm một đảng viên của Đảng Đờ Buồn là một cái gì có vẻ trừu tượng nhưng đầy an ủi cho tôi trong những ngày sống ở đây.

Để khỏi dài dòng tôi xin đề nghị với Bắc Đảng Trưởng thế này : Mỗi đảng viên trước hết muốn gia nhập Đảng Đ.B phải kể một câu chuyện gì bất kỳ tiểu lâm, thời đại tiểu hay kiểu «Buồn tênh lại cười» của Ng công Trứ. Và để làm đầu tàu cho đề nghị này tôi xin kể một câu chuyện dưới đây :

«Ngày xưa ở một nước nọ, có vị Vua rất tôn sùng đạo Phật, ngài bèn xây cất một nhà chùa hết sức

nguy nga tráng lệ để ngài cùng chư thần trong Triều đến lễ bái. Nhưng để tìm ra một vị trụ trì có thể gọi là chân tu nhất nước Ngài bèn mở một cuộc thi để tìm vị Hòa Thượng vào «Ngôi trên» ngôi chùa đó. Lệnh vua ban ra, có rất nhiều vị Hòa Thượng, Đại Đức đến xin dự thi và cuộc thi được bắt đầu : Vua yêu cầu tất cả các vị Hòa thượng, Đại Đức được bổ hết «áo quần», nghĩa là phải thoát y trâm phần trâm, xong tất cả ngồi vòng tròn theo kiểu trẻ em chơi trò bỏ khăn. Các vị TT và ĐĐ thì dĩ nhiên có 1 thế ngồi đặc biệt như ta thường thấy khi các vị đang tham thiền, nhập định. Nhà vua đem đặt trên hai bập vế của mỗi

vị một chiếc trống cơm, (loại trống đám ma, xong đầu đó, từ bên trong cánh màn nhung từ từ hé ra 1 đoàn vũ nữ đẹp như tiên giáng trần thướt tha trong các bộ xiêm y sắc sỡ được đưa ra ngay giữa vòng tròn của quý vị Hòa Thượng, ĐĐ đang ngồi dự thi. Theo điệu trống kèn những vũ nữ lần lượt trình bày các điệu vũ tuyệt luân rồi từ từ những xiêm y trên mình của các nàng rơi rụng lá tả theo kiểu em Xuân Dung Sexy 97, 360%. Và từ đó nhà vua đi một vòng chung quanh các vị đại đức hòa thượng thì nhà vua bắt đầu nghe những tiếng bum bum từ các cái trống cơm phát ra, lúc đầu còn lác đác sau thì nghe càng đều và mạnh, to hơn. Nhà vua vẫn chăm chú theo dõi và ngài bỗng ngạc nhiên, khi thấy trong số những vị dự thi có 1 vị cái trống không bao giờ nghe tiếng bom bom. Trong ý nhà vua nghĩ rằng «đây chính vị Hòa thượng mà ta đang tìm, đang chờ mong để có thể về trụ trì ngôi chùa mà ta đã dày công xây cất». Thế rồi không hiểu sao nhà vua đến bên vị Hòa thượng ấy cúi xuống nhặt chiếc trống lên thì ngài vô cùng hối hoàng khi thấy chiếc trống bị lủng một lỗ tròn...»

Kính **Bác Đảng Trưởng**, trên đây là một câu chuyện kể cho Đờ Buồn theo **châm ngôn** của Đảng ta là : 1 nụ cười bằng mười thang thuốc bổ vậy Bác xét thấy được thì đăng ở Báo Đời và yêu cầu các Đảng viên khác lần lượt gửi về đề cùng tìm những thang thuốc bổ cho Đảng ta hầu thêm sinh tố C sinh tố D chờ lúc này các món ăn thiếu nhiều sinh tố lắm,

Thân kính chúc **Bác Đảng Trưởng** được khỏe mạnh, và cầu **Đảng Đờ Buồn** được mau phát triển mạnh

Kính thư
Nguyễn thị Không Tên
(Quảng Tín)

— Đề nghị của nữ đạo hữu **Nguyễn thị Không Tên** kể cũng độc đáo lắm! Đạo hữu **Tổng Thư Ký Tạ Ký** đang nghiên cứu «tu chính» bản **Đạo quy**. Sự tu chính này tất nhiên hiền như **bụt**, chàng cao bồi **lô canh Nhữ văn Úy** sẽ đỡ tốn một viên đạn ru lô đề hủ. **Thân mến.**

Thắc mắc của một đạo hữu

Kính anh **Độc Thủ** (bí thư đảng Đờ Buồn) Em là một học sinh buồn rất nhiều, nhưng Đờ Buồn càng làm cho em buồn hơn nữa.

Nói về phương diện làm báo, cách tổ chức thì em phục **bác Chu Tử** và các anh sát đất, không thể nào nói hết tấm lòng ngưỡng mộ của em đối với **bác Chu**, và các anh (hơi nâng bi một tí). Nhưng theo nhận xét thiên cận của em, thì **bác Chu Tử** thương mại hơi nhiều. Mặc dầu **bác** có tổ chức nhiều việc xã hội như ; học bổng, nâng đỡ **Q.N.** nghĩa thực, Lạc quyền cứu trợ v.v Có phải chăng anh **Tạ Ký** và **bác Chu Tử** đã thỏa thuận trước, rồi nói phía ra chuyện **Tạ Ký** gửi thư xin **Chu Tử** cho làm **Tổng thư ký** đờ buồn.

Lập đảng **Đờ Buồn**, phải chăng **bác Chu Tử** nảy ra sáng kiến để câu độc giả, và cạnh tranh cho tuần báo **Đờ buồn** sắp ra mắt. Em nói **bác Chu Tử** thương mại hơi nhiều là ở chỗ đó. Một mình **bác** làm những : **Đời**, **Sóng Thần** ; cộng

tác **Tin Vết**, nay lại tổ chức **Đờ Buồn**.

Em viết thư này nếu **Đờ Buồn** thực sự muốn đờ buồn, hãy giải thích những thắc mắc trên. Đồng thời tờ báo tốt hơn nên để cho những kẻ buồn, muốn tập tành làm vào nghề, báo chí nói lên, thì hơn là để **bác Chu Tử** và các anh viết. Làm vậy họ mới được đờ buồn. Khi buồn thì tập tành viết chơi v.v thứ hai là **bác Chu Tử** và các anh lại có công diu đất cho những kẻ muốn tập tành viết báo.

Vài ý kiến thiên cận trên mong **bác Chu Tử** giải thích, và mong **Đờ buồn** làm sao cho đờ buồn đôi chút được chăng.

DZUY VŨ

Học sinh trung học **Cam Ranh**
địa chỉ 292 quốc lộ 1 Ba ngôi

Cam Ranh

— DT xin trả lời thay **Ngài Khai đạo Đờ Buồn** như sau : Em đa nghi giống **Tào Tháo** quá ! Nếu «**bác Chu Tử** thương mại hơi nhiều» thì không thể «tổ chức nhiều việc xã hội» như em viết trong thư được. **Chu Tử** và **Tạ Ký** đều là những người thẳng ruột ngựa, thì «thỏa thuận trước» làm chi thêm phiền ? Đạo **Đờ Buồn** không nhằm «câu độc giả» cho tuần báo **Đờ Buồn**, vì nếu **Giáo trưởng** không kiếm ra tiền mãn báo **Đờ Buồn**, đạo **Đờ Buồn** cũng không vì thế mà nửa đường dứt gánh. Rất hoan nghinh việc em đề nghị tờ báo nên dành đất cho những người viết mới. Vậy em cứ việc gửi bài về cho đờ buồn. **Thân.**

Nhắn tin

Đạo **Đờ Buồn** đã nhận được thư của các đạo hữu : **Châu văn Thọ**, **Lê Hữu Minh Toán** (Phan Rang), **Nguyễn t Không Tên** (Quảng Tín), **Kinh Kong** (Saigon), **Đỗ văn Nhơn** (Kiến Hòa).

Sẽ lần lượt trích đăng thư của các bạn trong mục này. **Thân mến.**

— **Dzuy Vũ** (Cam Ranh) : Đã nhận được thư em. Các câu hỏi của em hơi nhiều. Hẹn sẽ trả lời đầy đủ trong một số báo sau. **Mến.**

NỮ DANH CA VÀ KỊCH SĨ XUỐNG ĐƯỜNG CỨU TRỢ

Vào một ngày cuối tuần, quý vị đi chơi ngoài đường phố Lê Lợi hoặc chợ Saigon sẽ ngạc nhiên. Một cô gái vừa náu áo quý vị lại đề gán huy hiệu, vị khách qua đường khó tính có thể la lên «từ từ nào ! Coi chừng rách áo chớ ! » Nhưng quý vị chưa kịp la lớn thì trước mắt quý vị có thể nhìn 1 nụ cười xinh tươi của một nữ kịch sĩ Kim Cương, hay của một nữ danh ca Hồng Vân, Diễm Chi, Mai Hân...

Những nữ tài tử nổi danh của làng Ca Kịch đã xuống đường thực sự. Tay cầm kim đinh cùng hay hiệu. Người lại xung phong ôm thùng lạc quyền trước bụng để thu tiền. Nhưng đa số các nữ ca kịch sĩ tránh ôm thùng, có lẽ vì trông cái thùng nghèo nhện trước bụng giống bà bầu quá ! Làm nghề ca diễn mà ôm bầu trước bụng thì khó diễn lắm ! Nhất là Kim Cương, Diễm Chi, Thế Dung, những bậc nữ lưu văn kiên tri đứng trong hàng ngũ độc thân !

Lạy ông đi qua

Đứng tổ chức cuộc xuống đường lạc quyền này là phong trào Du Ca Việt Nam, một tổ chức thanh niên và văn nghệ.

Lực lượng nòng cốt của phong trào Du Ca trong cuộc xuống đường này là Liên đoàn du ca Vượt Sóng tại Saigon. Nhưng có cả những du ca viên từ miền xa xôi bay về góp mặt như nhạc sĩ Trần Quang Lộc trong toán du ca Lãng Du tận Đà Nẵng. Lãng cũng có nghĩa là Sóng. Vượt Sóng mà đi cứu lụt, các du ca viên cười bảo nhau : «Sóng này là sóng đối lập với ngọn sóng thủy triều của bão Hester».

Những du ca viên, đa số là sinh viên và học sinh đã tận tình hành Nghề hát dạo—chính tên du ca của họ cũng có nghĩa là hát dạo mà ! nghe từ miệng các cô cậu hát bài (Lạy ông đi qua, lạy bà đi lại...)

bài ca chính thức của bang chúng Cái Bang, người nghe khó tánh tới đâu cũng phải dừng chân, mỉm cười và rút tiền. Trước đề an ủi những đàn cái bang hành nghề bất hợp pháp này, sau là đề giúp đỡ các nạn nhân bão lụt Hester !

Nhờ sự mời mọc khéo léo của những chuyên viên tổ chức và hướng dẫn thanh niên như Giáo sư Nguyễn ngọc Thạch, Trần đại Lộc, được sĩ Hoàng Ngọc Tuệ, các nữ danh ca Hồng Vân, Mai Hân, Diễm Chi... và nữ kịch sĩ Kim Cương cũng xuống đường. Chính nhờ sự có mặt của những «tên tuổi lớn» này mà khách qua đường dễ bị lôi cuốn dừng chân lại để... cứu trợ ! Chỉ có nữ ca sĩ Khánh Ly, nổi tiếng là nữ hoàng Lèo, đã hứa góp mặt nhưng lại không tới, (Vị nữ hoàng Lèo này thì khỏi nói, một cơn hứng bất từ nổi lên, thì dù có hẹn với đức vua Sawangvatthana hay thủ tướng Souvana Phouma, cô ta cũng vườn cử ngũ hay lần

Trần Quang Lộc, nhạc sĩ trong toán du ca Lãng Du (Đà Nẵng) nghiệp ca nhạc bắt đầu lên

vào sông xi phê như thường ! Lần trước Quảng Ngãi Nghĩa Thục đã bị Khánh Ly cho leo cây, khi cô hứa bay ra Quảng Ngãi «hát cho đồng bào tôi nghe» để lấy tiền giúp nghĩa thực. Ban tổ chức đã đưa giấy máy bay vào tận tay cô, mà cô vẫn vắng mặt).

Hành khất đâu có tội ?

Mối lo lắng lớn nhất của ban tổ chức cuộc xuống đường bằng tiếng hát là lo bị hốt. Nhà nước đã cấm xuống đường từ lâu, ai xuống đường cũng bị hốt trừ phi xuống đường ủng hộ... Ngoài ra các cuộc lạc quyền của tư nhân cũng bị cấm chỉ vì việc lạc quyền phải được tập trung vào ủy ban cứu trợ chánh thức của trung ương. Đứng trước hai lệnh cấm đó, các du ca viên nơm nớp lo sợ bị... hốt lên xe cây về bót !

May mắn cho các tay xuống đường khi họ tụ tập «bất hợp pháp» và trình diễn không có giấy phép ngoài công lộ, các thầy cảnh sát vẫn tính bơ. Các ông cô Saigon, có lẽ chịu ảnh hưởng của hội chợ Đồng tâm cũng đồng một lòng với du ca viên, cho ra vô thông thả. Thử tưởng tượng nếu Kim Cương, Diễm Chi bị bắt thì chỉ có các mã phải lo lắng ! Lỡ Hồng Vân mà phải lên xe cây thì sắp nhỏ ở nhà lấy ai trông coi ? Nhưng nguy hơn nữa là Mai Hân bị bắt. Nàng ca sĩ đã nổi tiếng từ 15 năm nay, sắp nhỏ của nàng đã lên tới 6 trụ vắng mà Mai Hân thì các trụ đó làm sao ngủ được ?

Ban tổ chức cuộc xuống đường của Du ca lý luận thế này : Mình đi hát lần này cũng giống như các bang chúng cái bang đi hát sầm

Kim Cương mới nhận lãnh giải thưởng sáng tác kịch của Trung Tâm Bút Việt, đã xuất trận cứu trợ đồng bào Bão Lụt

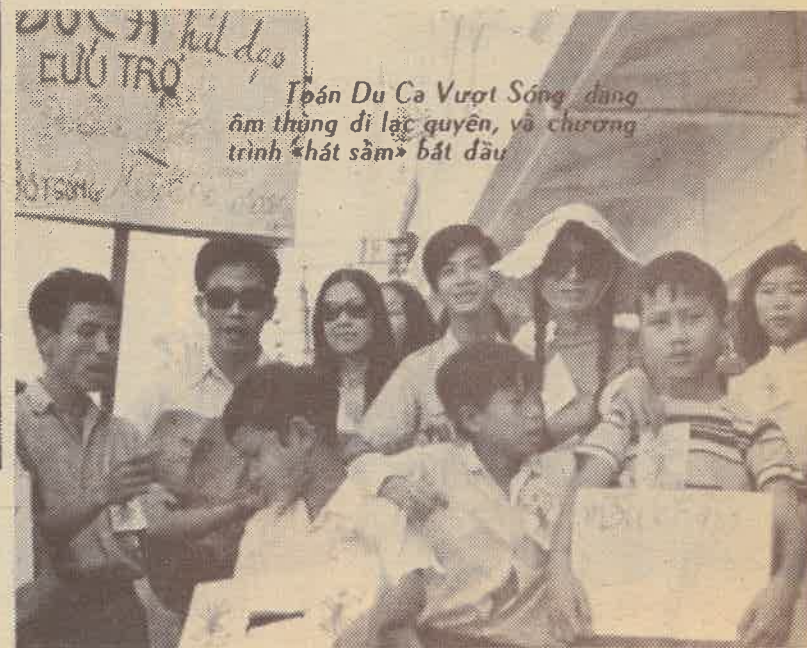
Xưa nay có ca sĩ hát sầm nào bị đang ở tuổi quân dịch được xét bắt vì tội hát dạo đâu ? Không lẽ hỏi giấy tờ và bao nhiêu cần cước mấy ông mù, ông què đi hát thì bị tạm thu về bót ! May mắn là các nhà nước cho hát thông thả còn nữ ca sĩ nổi tiếng chưa có mặt ! các sinh viên, học sinh và những bang chúng thơm tho như vậy lại bị khép vào tội... «hát dạo ?»

Nhưng phúc bất trùng lai ? Lần thứ nhất, hát tại đường Bô Na và dọc đường Tự Do, anh em Du ca viên không ai bị hốt.

Quen mùi đó, một tuần sau họ xuất hiện trong đêm Giáng Sinh trước cửa Vương Cung Thánh Đường. Lực lượng phen này được tăng cường ào ạt, mạnh mẽ hơn. Nhưng các tay hát sầm chưa kịp mở miệng thì lực lượng dùi cui đã xông tới. A lè bấp, đảng cái bang bị giải tán. Những du ca viên

LẠC HẢI

Hình của Trần đại Lộc

Toán Du Ca Vượt Sóng đang âm thầm đi lạc quyền, và chương trình «hát sầm» bắt đầu

Thế Dung, đang tuổi học trò, giọng ca rất tốt đang vươn lên

THẨM KỊCH BANGLA DESH

NHỮNG TRẺ THƠ VÔ TỘI TRONG MỘT CUỘC NỘI CHIẾN

Chiến tranh Ấn Hồi chỉ kéo dài 14 ngày. Cuộc nội chiến ở Đông Hồi cũng chỉ kéo dài có 9 tháng, và nay đã chấm dứt bằng sự thành lập quốc gia Bangla Desh.

Trong những trang báo này chúng tôi chỉ trình bày với các bạn độc giả hình ảnh những trẻ thơ vô tội của xứ Bangale, noidiễn ra tầm thẩm kịch Bangla Desh ! Đọc báo hàng ngày qui vị đã thấy những tin tức về cuộc chiến Ấn Hồi nhưng trên các nhật báo các bản tin quốc tế, qui vị chắc không có thì giờ nhìn kỹ số phận của những trẻ thơ trong một cuộc nội chiến dù cuộc chiến chỉ kéo dài chín tháng !

Đó là những trẻ thơ người Bengali lếch thếch bằng bẻ nhau chạy

loạn vào tháng tư năm 1971, khi 60 ngàn quân đội Tây Hồi theo lệnh của Yahya Khan tàn sát mấy trăm ngàn người Bengali, theo chính sách nhỏ cổ nhỏ tận rể. Lệnh của T.T. Yahya Khan là : Thà giết chết 2 triệu dân Đông Hồi, mà giữ được 2 miền đất của Hồi quốc thống nhất, Trung Cộng trợ cấp cho Yahya Khan 200 triệu Mỹ kim bằng vũ khí. Và trẻ thơ ở Đông Hồi đã bị tàn sát. Quân sĩ của tướng Niazi đã tàn phá làng mạc, đốt sạch các căn nhà, giết hết từng gia đình già trẻ, lớn bé. Họ vốn là những chiến sĩ nhà nghề mà !

Trong thời gian đó, một phóng viên người Bengali thuật lại : «Tôi đi qua hàng chục ngôi làng, Tất

cả đều bị cháy thiêu, vắng ngắt không một bóng người, khắp nơi, tôi chỉ thấy những xác chết, với đàn quạ bay lang thang đi rửa thịt. Mùi hôi thối khủng khiếp ! Tôi vừa đi vừa cầu nguyện cho làng tôi đừng lâm vào cảnh đó. Nhưng làng tôi cũng vậy, khắp làng chỉ còn thấy tro tàn và xác chết ! Vợ tôi và con tôi đều mất tích. Cả làng chỉ còn một bà lão, bà không nói được nữa, ngồi rên rỉ khóc». (Newsweek 2-8-71).

Người ta nghe nói tới những hành động tàn sát dã man của lính Hồi. Họ hiếp dâm các em gái 13, 15 tuổi. Họ tung trẻ em lên trời để hứng lấy bằng lưới là xuyên qua đứa trẻ.

Họ đã say máu, và mất nhân tính. Cuộc chiến tranh nào cũng đưa tới những hành động mất nhân tính như vậy.

Dân Bengale, đã bỏ chạy sang tiểu bang Tây Bengale cũng mang tên Bengale, của Ấn Độ. Trong các trại tạm trú, hay sống giữa trời, người lớn và trẻ thơ làm mồi cho bệnh dịch. Những đứa trẻ bị dịch tả, chết khô đi vì hết nước. Người chết và người còn sống nằm sát bên nhau cả đêm, vì không đủ người chôn. Phóng viên báo Express mô tả : «Ba triệu dân tỵ nạn đã tràn ngập thành phố Calcutta vốn có sẵn 8 triệu người. Ngoài đường ngoài chợ, từng đoàn người đàn bà và trẻ em rách rưới, trần truồng đi moi mót tìm thức ăn trong những đồng rác rưởi của thành phố mà loài chuột cũng bỏ không tới ăn (Express 13-6).

Chúng quanh trang báo này qui vị còn thấy những đứa trẻ chui rúc trong ống cống, những căn nhà tạm trú như lỗ chuột. Cảnh này chúng ta cũng từng thấy ở quanh chúng ta. Nhưng đây là những đứa trẻ may mắn, bởi vì chúng còn sống và còn có một lỗ chuột để chui ra chui vào.

Một bác sĩ người Đức làm việc thiện ở Calcutta đã kể lại : « Có hàng ngàn người đứng suốt đêm ngoài trời mưa. Đàn bà ôm con nhỏ trên tay. Họ không ngồi xuống nổi nữa vì nước mưa ngập tới đầu gối. Buổi sáng, nhiều đứa trẻ chết vì bị sưng phổi. »

Một bác sĩ khác nói : « Ở đây người ta không còn khóc nổi nữa ! »

Những người Bengali thuật lại cảnh lính Tây Hồi đã vô một gia đình bắt hai đứa trẻ ra, đem lưới là vô bụng. Lính cầm gia đình không được tới gần, đứng xa mà nhìn hai đứa trẻ từ từ hấp hối.

Một người khác kể : « khi lính Tây Hồi tới, dân chúng đi lần trốn. Bỗng có một đứa bé sáu tháng cất tiếng khóc. Không làm cách nào cho con nín, mà sợ con khóc to thì lính sẽ tìm ra chỗ ẩn nấp, bà mẹ đã phải bóp cổ đứa con đến ngạt thở. » (báo Time 2-8-1971)

Khi cuộc nội chiến âm ỷ tại Đông Hồi bùng nổ lên thành cuộc chiến Ấn Hồi, thẩm cảnh chưa chấm dứt. Máy bay của Ấn (phần lớn là kiểu Mirage III của Pháp cung cấp) đã bỏ bom vào một trại cô nhi ở gần Dacca. Trên trang báo này qui vị thấy hai xác chết trẻ thơ để trên hành lang cô nhi viện.

Nhưng kinh khủng hơn nữa là các cuộc trả thù. Trong 58 triệu dân ở Đông Hồi có 1.500.000 người thuộc giống Biharis, nghĩa là không phải giống Bengali. Triệu rưởi người này bị dân Bengali thù oán vì đã cộng tác với quân Tây Hồi trước đây. Quân du kích của Bangla Desh đã bao vây từng làng của người Biharis để giết chóc hoặc tước lương thực cho chết đói. Hàng trăm trẻ thơ vô tội lại bị tàn sát !

Dân Bangla Desh còn muốn trả thù cả 60 ngàn quân Tây Hồi nay đang bị bắt làm tù binh. Lòng thù hận ngàn ngút bốc lên, đến nỗi tướng Aurora tư lệnh quân Ấn phải cho phép hàng binh Hồi được giữ súng để tự vệ ! Chuyện đó chưa từng xảy ra trong các cuộc chiến tranh !

Thù hận này sẽ để ra thù hận khác, theo luật oan oan tương báo !

Còn thù hận là còn chiến tranh. Còn chiến tranh là còn những trẻ thơ vô tội bị dọa dẫm ! Không cần phải sang tận xứ Bengale mới biết điều đó. Nhìn những trẻ vô tội bị dọa dẫm này qui vị đọc giả có thể suy nghĩ nhiều, Nhà văn Albert Camus viết trong cuốn La Peste : « Tôi từ chối yêu mến sự sáng tạo trong đó những đứa trẻ bị dọa dẫm đau khổ ». Bệnh dịch hạch của Camus chính là biểu tượng một thế giới chiến tranh !

VƯƠNG HỮU BỘT

HÃY THỬ TÀI NHẬN XÉT CỦA BẠN.

Độc giả của tuần báo Đời vẫn được dư luận coi là thành phần độc giả ưu tú. Một tài tử điện ảnh mới nói với một phái viên báo Đời: «Nghe nói có tuần báo nào muốn viết về mình là tôi lại sợ run lên. Nhưng nghe nói đó là tuần báo Đời thì tôi yên tâm. Độc giả của quý anh thuộc thành phần chọn lọc, chắc chắn các anh phải viết đúng đắn, đáng hoàng».

Để thử coi tài nhận xét của quý bạn ra sao, chúng tôi xin mời bạn quan sát 5 bức hình của các chính khách quốc tế dưới đây. Toàn là những nhân vật lừng danh trong mấy năm nay. Mời bạn chọn 3 tên nhân vật trong số các nhân vật

kể tên dưới đây để ghép vào 5 bức hình.

- 1) De Gaulle, cố tổng thống Pháp
- 2) Brejnev, tổng bí thư Cộng Đảng Nga
- 3) Willy Brandt, thủ tướng Tây Đức
- 4) Sadate, tổng thống Ai Cập.
- 5) Nixon, tổng thống Hoa Kỳ
- 6) Golda Meir, thủ tướng Do Thái
- 7) Bandaranaike, nữ thủ tướng Tích Lan
- 8) Pompidou, tổng thống Pháp
- 9) Moshe Dayan, tổng trưởng Quốc Phòng Do Thái
- 10) Abrams, tư lệnh quân Mỹ ở VN

Bạn ghép các bức hình và tên nhân vật rồi, xin gửi về tòa soạn 145 Cống Quỳnh Saigon. Bạn đọc ở Saigon xin mang thẳng tới tòa báo trước ngày thứ bảy 25-12. còn bạn đọc ở tỉnh xin bỏ thư trước ngày thứ sáu 24-12 để tòa báo kịp nhận thư. Chúng tôi sẽ đăng tên các bạn trúng giải với quà tặng.

Xin chú thích thêm: Các bức hình này là tác phẩm của nhà vẽ hý họa lừng danh Bob Van Den Born, một họa sĩ người Hòa Lan, sanh năm 1927 ở Amsterdam. Ông chuyên vẽ hý họa trên các tờ báo Đức. Các bức hình này trích trong báo Die Zeit (thời báo) xuất bản ở Hamburg Tây Đức.

Đi nhìn B-52 dội bom trên đất Kampuchea

Một cột khói cuộn cuộn bốc lên, một cột nữa cuộn cuộn kế tiếp, một cột nữa, một cột nữa, rồi một cột nữa. Các cột khói liên tay nhau tỏa rộng thành một màn khói màu sữa đục vuông vắn như một tấm khăn mà kích thước cứ nở đều.

Màn khói càng lúc càng đục rồi biến dạng không còn hình thù gọn gàng nữa nhưng vẫn bốc cao lên ngàn ngút.

Chiếc máy bay đưa chúng tôi đi cứ phăng phăng tiến trong tốc độ hai trăm cây số giờ mà vẫn không thấy mục tiêu «màn khói» xê dịch bao nhiêu.

Ông sĩ quan ngồi bên đáng chừng liền cái ý băn khoăn của tôi. Ông ấy quát vào tai tôi: «Xa hai mươi cây số đấy». À ra như thằng bé con chạy theo mặt trăng hồi còn nhỏ. Chạy hoài chạy hoài mà vẫn trông thấy ông trăng ở ngay trên đỉnh đầu mình. Có ở xa thế mới an toàn và trông thấy đầy đủ mục tiêu rộng 3 cây số vuông của phi tuần B.52 với tấm màn khói đang bốc lên. Toàn cảnh đúc gọn lại vào một góc đằng sau cửa kính con tàu một bên cánh tay viên hoa tiêu phụ.

Mới nửa giờ trước đây cánh cửa con tàu đóng lại nhanh nhẹn cho chiếc trục thẳng của sư đoàn 3 Không quân bốc lên lẹ làng trong giây phút đã lơ lửng trên bầu trời núi Bà Đen trong tiếng động cơ 1 ầm. Con tàu này cửa đóng kín ồm ả khác hẳn mọi chuyến trục thẳng tải thương liên lạc tiếp tế khác ầm ỉ vang động: phi vụ của vị tư lệnh hành quân vừa cất cánh tại Bộ Chỉ huy tiền phương ở Tây Ninh trục chỉ Quốc lộ 7 về hướng Bắc trên đất Chùa Tháp nơi hai vạn quân miền Nam đang quần thảo với 3 Công trường Bắc Việt.

Đập đập ngón tay xuống cái bản đồ bọc plát-tích xếp gọn đặt trên đùi, một tay gỡ cái ống nghe trên đầu đặt xuống lưng ghế, vị sĩ quan ban nãy quát to lên: «Đây, nó bỏ ở chỗ này». Ngón tay ông ấy chỉ vào một chấm xanh um

trên mảnh giấy chỉ chỉt những dòng số như tờ kết quả sổ số kiến thiết, lại đây đặc những cái tên nghe vì vút bỏ xừ: Sông Hồng, Long Cầu, Bạch Mã... Hóa ra đó là dấu hiệu ghi rõ tình hình các đơn vị địch và ta trong vùng, kèm theo bị danh các cứ điểm. Hồi năm ngoài khi phong trào bán băng nhạc do các ca sĩ phòng trà vừa phát lên, các bản đồ hành quân của Thủy quân lục Chiến ở Neak Luông còn có đây những mỹ danh các giọng hát nức tiếng ở Saigon bắt kể là tân nhạc hay cải lương. Nghe ông Phúc Trầu Chứa của Tiểu đoàn Trầu Điền từ Prey Veng gọi máy

đi thật là «ác liệt»: «Lệ Thu, Lệ Thu đâu? Đây, Khánh Ly đây. Đánh xả láng cho xem cái coi. Mặt sáng quá mà!»

Hai căn cứ gọi nhau phối hợp mà nghe cứ như ở sông xi phé nào đó của Saigon nửa đêm về sáng vì hai cái cô ca sĩ lừng nhất nước này 1 cô thì nổi danh đam mê xi phé, còn 1 cô thì chẳng gì cũng từng được đời gán cho cái tiếng là «giọng ca xả láng». Một căn cứ ở bên ngoài Nixon Line giục yểm trợ pháo binh từ căn cứ bạn rút sang vì bên ngoài đường giới hạn 60es, quân Mỹ không can dự vào.

Xem tiếp trang

Người phụ nữ thành công nhất... trong việc giúp những phụ nữ khác thành công

Muốn thành công trong bất cứ lãnh vực nào, người phụ nữ cũng cần phải có sắc đẹp. Người ta vẫn lầm tưởng rằng chỉ có các tài tử điện ảnh cá sĩ... mới cần có sắc đẹp để thành công. Quan niệm đó sai hoàn toàn. Những nữ chánh khách, những người nữ thương gia cho tới những nữ kỹ giả v.v. cũng cần phải có nhan sắc thu hút được cảm tình của mọi người, mới dễ thành công trên đường sự nghiệp.

Nói tóm lại là sắc đẹp quả là yếu tố quyết định sự thăng công của người phụ nữ.

Và khi nhận xét như vậy, chúng tôi thấy Madame Cam Thach là người phụ nữ đã thành công nhất trong việc giúp những người phụ nữ khác thành công.

Tọa lạc tại tầng dưới của một building, thẩm mỹ viện Cam Thach gồm hai phòng xinh xắn có gắn máy lạnh, để tiếp khách và sửa sắc đẹp như sửa eo lớn làm nhỏ, cắt nốt ruồi, và sẹo, fast peeling (lột nhẹ), deep peeling (lột nặng), nám, nhàn, trang điểm, làm mặt, hút mụn, cà mặt rỗ, v.v.

Cơ sở chính của TMV Cam Thach còn gồm phòng giải phẫu, phòng hậu giải phẫu, phòng máy móc sửa sắc đẹp. Tất cả đều được trang bị bằng những dụng cụ tối tân như các phòng giải phẫu thẩm mỹ Âu Mỹ, gần kề ngay bên địa chỉ mỹ viện.

Suốt thời gian ngồi nói chuyện với chúng tôi, Bà Cam Thach luôn luôn phải xin lỗi, đứng dậy tiếp khách mới vào. nhìn bà Cam Thach nói năng ngọt ngào, luôn miệng cười duyên, niềm nở và lịch sự với khách hàng. tôi chợt hiểu tại sao mỹ viện này lại có nhiều tiếng tăm và đông khách. Tuy nhiên từ tế, chiều chuộng khách hàng đó không phải là ưu điểm duy nhất của bà Cam Thach mà tài nghệ và sắc đẹp lộng lẫy, quý phái của bà đã giúp bà sớm nổi tiếng như ngày nay.

Bà Cam Thach đã cho biết những đặc điểm của mỹ viện mình: «Chúng tôi mở đã lâu. Có tín nhiệm với nhiều thân chủ nên người này giới thiệu người kia, mỹ viện mới được tiếng như vậy». Theo dư luận của đa số các bà, các cô thường đi sửa sắc đẹp cho biết thì tại Saigon này, chỉ có bà Cam Thach là người đã tốt nghiệp về khoa sửa sắc đẹp mà thôi. Cam Thach đã học ba năm tại các đại học thẩm mỹ Warflynn Beauty College và Cinderella Beauty Institute tại Hoa Kỳ. Ngoài ra bà Cam Thach còn đi tu nghiệp rất nhiều lần tại các thẩm mỹ viện Nhật Bản. Khi muốn nói tên các nơi bà chủ đã tu nghiệp, cô phụ tá phải dở hồ sơ ra mới nhớ hết: nào bệnh viện Ju Jin, nào thẩm mỹ viện Shiseido, rồi Yamano, và Hibi ya và Tokyo.

Trình bày về ngành giải phẫu thẩm mỹ, chủ nhân Mỹ viện Cam Thach tiết lộ bà đã mời được hai bác sĩ chuyên môn rất giỏi về khoa Plastic Surgery cộng tác. Đó là các Bác sĩ Đỗ Ngọc Thụ và Từ thị Mỹ.

Từ việc thường như cắt mắt 1 mí thành hai, sửa mũi thành dọc đưa, cho tới những việc khó như giải phẫu ngực, căng da, và các tật bẩm sinh... hai bác sĩ Thụ và Mỹ đều thực hiện được dễ dàng. Bà Cam Thach cho biết các kiểu mũi do thẩm mỹ Viện, của bà sản xuất, không khi nào bị méo hay nhìn dưới ánh đèn thấy trong suốt như các nơi khác. Có 1 điểm cần phải nhấn mạnh là kỹ thuật thay da mặt hoàn hảo để làm cho các bà, các cô trẻ lại hàng chục tuổi và đẹp mãi mãi... là một việc làm rất khó khăn trong nghệ thuật làm đẹp,

đòi hỏi một khả năng tinh vi, một sự thông minh đặc biệt và một kinh nghiệm già dặn. Hiện tại, ở Việt Nam, bà Cam Thach là người nổi tiếng nhất đã thành công rực rỡ về khoa thay da mặt của phụ nữ.

Trong lúc đang nói chuyện, chúng tôi được chứng kiến cảnh lột da mặt tại chỗ của bà X. Sau năm ngày tời làm thuốc, hôm nay bà X tời xông thuốc lần chót rồi lột bỏ lớp da cũ trên mặt. Bà X được đặt nằm trên giường và bà Cam Thach với bàn tay khéo léo, đã gỡ từng mảnh da cũ trên mặt bà X. Những mảnh da hư trông giống như miếng bánh trắng bị bóc dần để lộ lớp da non trắng muốt, nhẵn nhụi và mềm mại, y như «babyskin»

Bà X khi ngồi dậy soi gương, luôn miệng khen ngợi nữ chủ nhân Cam Thach: «Vây là chồng tôi hết chê tôi da cóc sần sùi nữa!». Bà Cam Thach tiếp lời: «Rồi coi, ông sẽ tôi cảm ơn tôi cho mà xem.»

Gọi bất cứ ai tới mỹ viện cũng bằng danh từ «người đẹp», bà Cam Thach quan niệm sắc đẹp và duyên dáng là «khi giới» tôi cần thiết cho đàn bà. Muốn chinh phục hay giữ chân người đàn ông, người phụ nữ trước hết phải đẹp cái đã!

Quay sang chúng tôi, bà Cam Thach, một trong những người đẹp của đô thành, tươi cười nói: «Nhớ tới đây mỗi khi muốn sửa sang gì, nhé.»

Trong nghệ thuật làm đẹp, giúp các bà các cô — từ những ca sĩ tivi, tài tử cine, nghệ sĩ cải lương, cho tới các vị mệnh phụ phu nhân dễ dàng thành công trên đường đời, có thể nói rằng bà Cam Thach đã là người thành công nhất tại Việt Nam.

VIETNAM ADVERTISING AGENCY
(Công ty cổ vầu Quảng Cáo)

Nói chuyện với Đầu Gối

(TIẾP THEO TRANG 5)

rộng lớn hơn bất cứ triều đại Nga Hoàng nào khi xưa. Có lẽ vì tín ngưỡng Mác Xít có vẻ hiệu chiến và được tổ chức chặt chẽ hơn Chính Thống Giáo của thời các Nga Hoàng.

Nổi theo Nga, đế quốc Tàu phục hưng sau 100 năm bị lép vế cũng phải tung ra 1 tín ngưỡng mới là chủ nghĩa Mao Trạch Đông. Nhưng Mao Trạch Đông không có râu, không có đủ tư cách để trở nên một «ĩ giáo chủ», dù là giáo chủ của một tín ngưỡng duy vật (Ta xem lại hình thì thấy các vị «giáo chủ» kể cả Kare Marx và Lenin đều nhiều râu cả — trừ đức Phật ngài cạo râu nhưng đức vua Asoka lại nhiều râu lắm, mà chính vua Adoka mới tạo nên một vương quốc vĩ đại,

ÔNG ĐẠO CẤY

(viết thay KHA TRẦN ÁC)

THUỐC SÂU RĂNG VIỆT NAM NAM KÝ

Phát minh từ đời nhà Lý (V.N.) kinh nghiệm đã 800 năm! *Linh diệu phi thường!*

Có bán nhiều nơi tại Hải Ngoại. Của người giồng họ. Cũng được kể nghiệp. Phát triển tại các quốc gia cư trú Hải Ngoại.

— « Bí Pháp » của giồng họ Nguyễn Quang gia truyền ở Bắc Việt Nam.

KIỆN TOÀN BỘ RĂNG ! CHỐNG HỌA NHỎ RĂNG ! (Coi toa rổ: K.S. 1387 — 1965).

THUỐC HAY GIÁ RẺ : Phụng sự quê hương V.N. Phục hưng kinh tế Xứ sở — Phục vụ đồng bào Quốc Nội.

PHÁT HÀNH TẠI NỘI QUỐC : Cao 50\$, Nước 35\$ sắp lên. *Đông Nam Á* : Cao : 500\$ — Ngoài ĐNA ; — giá còn lên tùy đường Hàng Không Quốc Ngoại. NAM KÝ 1083A Đại lộ Hậu Giang và 270 Rạch Cát. (cây xăng Shell Ngã Năm — Mũi Tàu Phú Lâm Cholon). (Cua Hậu Giang — Rạch Cát)

Nghệ thuật làm đẹp của M.V. Cam Thach

Người đẹp và tắm gương

(Tiếp theo trang 48)

Trận chiến vào quăng cuối năm 1970. Hec này giữa hai đoàn quân Saigon-Hà Nội trên đất Kampuchia thoát nhiên linh động và bí ẩn, đầy nét rình rập co duỗi vô thường. Hai địch thủ gồm nhau như tay đánh bạc lăm lăm nhìn vào tay kẻ tráo bài ba lá trong canh bạc vội vàng khuất mắt thầy chủ ven hè phố Lê Lợi. Rõ ràng là địch thủ mình chỉ có ba lá bài, trao đi trao lại, cứ lăm lăm nhìn cho kỹ rồi đánh ra một tiếng bạc lá có thể thình ngay một đực ông Trần hưng Đạo về. Thế mà lạ lắm sao tiếng bạc cứ gọi là ần ần chắc ấy vẫn chạy tui như thường. Ở chiến trường ngoại

Chả là sau khi đánh Krek về thấy quân đoàn 3 đầy ngược mũi dùi trên đường số 7 từ Krek đến Chrum rồi công binh lữ hải dựng lại hai «chiếc cầu dã gậy» trên quãng đường chạy về Suông, cục Rờ đoán già đoán non thế nào trực tiến quân từ Chrum cũng đi qua đây để đánh Chup nên ném hầu hết lực lượng bố trí trên hai trục quốc lộ và tỉnh lộ ở đây. Nào ngờ, quân từ Chrum xuất phát lại trực chỉ Đăm be ở phía Bắc. Đến khi rút quân về tăng viện Đăm be thì gặp B.52 xuất trận. Trong khi đó nhân lúc quân «Rờ» đi khỏi Chup tại quân Dù, Biệt động đi theo Thiết giáp vào Chup, một vùng mênh mông gần 400 cây số vuông caosu. Mấy ngàn quân lọt vào đây chẳng thám thắp gì giữa một vùng hậu cần đích mà chiến thuật chặn đầu chặt đứt là số trường. Nhưng đoàn quân này rồi sẽ phải triệt thoái bất chợt ra sao để hở ra một «tấm thảm» cho B.52 đắc triệt dụng. «Tấm thảm» đây chính là 1 mục tiêu di chuyển của 1 đơn vị nào đó thuộc các Trung đoàn của 1 trong 3 công trường 5, 7 và 9 trên đường bôn tập, phục kích, di động loanh quanh vùng rừng già đông bộ Cửu Long nằm trong tứ giác giữa bốn đồn điền cao su mà tương lai đang có cơ được ghi nhận như là 4 tử điếm cho các cánh quân xâm nhập tới cuối «con đường mòn ông cụ»: Chup, Đăm be, Mimot và Krek. Trưa hôm nay, có

Tấm màn khói hồng nhạt đã lui
tới đằng sau khung cửa kính hồng.
Con tàu từ từ quay lại. Kompong

Mỗi lần B.52 bay lên từ Okinawa hay đảo Guam ngoài Thái Bình dương hồi 65-66 mấy năm về trước tàu lưới Nga lờn vờn trong hải phận quốc tế kể đó chuyển tin điện tới ngoài khơi Nam Hải đến các tàu lưới Nga khác tiếp vận loạn xạ vào tới rừng già miền Nam cho các đơn vị xâm nhập phân tán lung tung cả lên để tránh thoát số phận mục tiêu (tắm thảm người). Sau này, khi chú Sam bắt đầu biết tiếng tiền

Còn tàu đột ngột quay nghiêng đi rồi đâm thẳng về phía cụm mây hồng lạc lõng. Mây hồng đã nhạt nhưng chưa tan đi, còn bốc cao mãi. Vậy là cụm mây chứng tích của cả trăm tấn bom mà tám trăm người mục tiêu nay đã lên cao tới ngang tầm bằng phi an toàn của chiếc trực thăng trên vùng đất có phòng không của địch. Sáu ngàn bộ, hai ngàn thước cao ! Màu hồng lấm nhảm đen như má cô gái có tàn nhang nhiều quá. Không, không phải má cô gái. Đó là cái tấm voan tang đình các hạt dỏ trắng trùn lên mai tóc đen xoắn vô hình nào. Đã 12g40. Hơn nửa giờ đã trôi qua từ khi cuộn khói của quả bom 750 ki

Tôi đang lắng tai nghe một cách
khó nhọc, bỗng dưng cái cảm giác
ở tai lảng đãng đột ngột chấm dứt.
Tiếng động cơ và tiếng nói ở gạt xua
vào tai. Thì ra trực thăng đang hạ
thấp mau lẹ để đảo 1 vòng núi Bà
Đen. Áp lực không khí đã giảm hẳn.
Nhà cửa ngôi đồ, sông nước, ngọn
cây và đoàn công voa đang
chạy lướt dưới kia, Tôi sẽ về
tới Saigon kịp trong chiều nay.
Trong cái túi máy của tôi đang để
dưới chân, có cái thiệp mời dự
tiếp tân buổi tối khai trương lại
Nhà Hàng Ca Vũ Kịch Trường
Maxim. Tấm giấy ghi rõ có hơn
một trăm nam nữ vũ công ca nhạc
sĩ với các món ăn danh tiếng, các
thứ rượu ngon ngoại quốc ..v.v..v..

SÁCH BAO MỚI

T.S.Đời đã nhận được:

—KHÚC HÁT DANG ĐỜI: Tập thơ của TAGORE do Hồng Dung, Bích Thủy dịch

—NGƯỜI ĐẸP THÀNH ROME (Tôi làm đi), tiểu thuyết của Alberto Moravia, do Trần Văn Điền dịch, Sáng Tạo xuất bản

—PHÂN LỰC VÀ HÒA TIỄN: Sách tìm hiểu cho thiếu nhi của Lê Văn Khoa, Thời triệu xuất bản
—BÁO TUYÊN: Tập chí xuất bản định kỳ do Đặng Quốc Dũng, Thế Linh và nhóm văn hóa bốn phương chủ trương

—NGUỒN GỐC MÃ LAI CỦA DÂN TỘC VIỆT NAM: Tác phẩm khảo cứu lịch sử của tiểu thuyết gia Bình Nguyên Lộc, đọc say mê như tiểu thuyết, Lá Bối phát hành. Xin cảm ơn các nhà xuất bản và trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc.

—NGỰA CHỮNG TRONG SÂN TRƯỜNG: truyện dài của Duyên Anh, Tuổi Ngọc xuất bản.

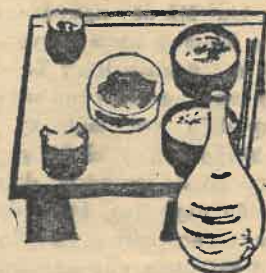
SÁNG TẠO GIỚI THIỆU

Vào dịp đầu xuân này (dương lịch cũng như âm lịch), thay vì gửi đi tấm thiệp các bạn có thể dùng thay những sách của nhà xuất bản SÁNG TẠO làm quà tặng trang nhà:

—BAY NGHIÊNG VÒNG ĐỜI thi phẩm thứ 5 của Trần Thị Tuệ Mai

—LỜI DANG của R.Tagore bản dịch Việt Ngữ của Đỗ Khánh Hoan

CON CÁ MẮC CẠN nguyên tác Doãn Quốc Sỹ bản dịch Anh Văn và minh họa của Võ Đình.

Độc giả báo ĐỜI muốn có thêm
1 tờ báo đấu tranh kịch liệt,
chửi xả láng, mỗi tuần hãy mua:

Tin Vít

- Tuần báo đối lập không biết «rét»!
- Tờ báo bị nhiều oan trái nhất lịch sử nhưng vẫn quyết liệt vùng lên.
- Tờ báo bị phủ đầu Ròng nghi ngờ của Phó râu Kẽm nên bị tịch thu đều đều.
- Mỗi tuần bạn hãy hỏi «kín» sạp báo, tìm mua cho bằng được. Đọc Tin Vít khoái thiên thu, cười chảy nước mắt, xót đau vạn đại.
- Chủ nhiệm, chủ bút TÚ KẾU

THUỐC ĐIỀU KINH GYNOPAUSINE

VIỆN BẢO-CHẾ: ODILIA PARIS
(DO HADZER BẢO-CHẾ TẠI V.N)

Trị bệnh: —THẤY KINH CHẬM.
—KINH NGUYỆT ÍT.
—TUỔI HỒI XUÂN VÀ DÂY THÌ.
—KINH NGUYỆT KHÔNG ĐỀU.
—ĐAU LƯC KINH KỶ.

ĐÁN TẠ CÁC
NHÀ THUỐC TÂY

DYNACYTONE

LABORATOIRES
MILLOT
PARIS

NƯỚC CỐT HỘT GÀ LỘN.

NƯỚC CỐT MÁU ĐỎ.
(HỒNG HUYẾT CẦU)

NƯỚC CỐT GAN BỒ TỬU
(SINH TỐ B12)

NƯỚC CỐT CUỒNG BAO TỬ.

NƯỚC CỐT THẢO MỘC.

Trị:

GẦY ỒM.

KẼM ĂN.

THIỆU MÁU.

YẾU GAN.

MỖI MỆT

LAO LỰC HỌC NHIỀU

DƯỠNG THAI.

DO HADZER BẢO CHẾ NHƯỢNG QUYỀN KH 66' 70 M 800A 80.8.66.

HEPACHAUT

VUI VỀ
TUỔI TRẺ
DA ĐẸ
MIN MẠNG

NƯỚC CỐT ARTICHAUT

NƯỚC CỐT GAN BÒ TƯƠI

SINH TỐ B12

SINH TỐ B1

SINH TỐ B2

SINH TỐ B6

SINH TỐ PP

SINH TỐ D2

YẾU GAN

GẦY ỒM, MẤT NGỦ

MỤN Ở MẶT

NGỪA MỀ ĐAY

THIẾU MÁU

LAO LỰC

TẢO BÓN

DƯỠNG THAI

MỖI MỆT

Viên Bảo Chế HADZER

CÚM NÓNG LẠNH. CẢM SỐT. ĐAU NHỨC

ANTIGRIPPAUX

XIN NHỚ NHÃN HIỆU

CÓ BẢO
VẬT LÀ CHỮ
NHỚ NHÃN

BỮA BỐ ĐẤU NGƯỜI

Nước Hoa

LA Déesse

747

757

Hương thơm
Ngọt ngào Quyến Rũ

PHẨM CHẤT HẢO HẠNG
Hợp với mọi lứa tuổi.

CƠ BÀN TẠI CÁC TIỆM MỸ

Vitac

500

Bồi bổ gân cốt - Tăng cường sức lực

Ở các nhà
thuốc tây có bán

Các nữ Minh Tinh thượng thặng màn ảnh sân khấu :
Bạch Tuyết, Ngọc Giàu, Phương Liên, Như Ngọc,
Hồng Nga, Lệ Thủy, Kiều Mai Lý, Ngọc Tuyết...

TRÂN TRỌNG GIỚI THIỆU :

Thẩm Mỹ Viện
CRYSTAL
NGÔ VĂN HIẾU

Do bà Ngô Văn Hiếu, tốt nghiệp các viện đại học thẩm mỹ Nhật Bản, Pháp Quốc, Hoa Kỳ điều khiển.

Số 101 Công Lý — Saigon — lầu 1
 (Thương Xá Tam Đa) Đ.T. 99.594

Đặc biệt

- Lột da mặt và căng da mặt để trẻ lại 20 tuổi,
- Mất một mí thành hai mí
- Mũi thấp thành mũi dọc dừa
- Má lúm đồng tiền, cằm chẻ, môi trái tim
- Ngực lép, ngực xệ, trở nên căng phồng hấp dẫn
- Giải phẫu thẩm mỹ và giải phẫu các tật bẩm sinh
- Trang điểm cô dâu, dạ hội, truyền hình

Với sự cộng tác của nhiều bác sĩ chuyên môn về thẩm mỹ, quý vị sẽ hài lòng vì được sửa sắc đẹp hoàn toàn hợp với khuôn mặt và vẻ đẹp sẵn có của quý vị.

BẠCH TUYẾT :

«Cải Lương Chi Bảo»

Mỹ viện Ngô Văn Hiếu là nơi chúng tôi thường xuyên lui tới để được săn sóc về thẩm mỹ và hóa trang. Nhờ đó chúng tôi giữ được sự trẻ trung tươi đẹp và cảm tình nồng nhiệt của quý khán giả.

Bianca *mát như nước suối
trong nguồn chảy ra*